

Trevarian Ölüm Dansı

Dünyanın bize ait köşesinde, Pirene Dağları'nın batı eteklerinde yemyeşil çayırlar dimdik yükselen tepelere tırmanır ve aralarında yer yer kesintilerle alt alta üst üste çiftlikler sıralanır. Zig zağlar halinde aşağılara ve yukarılara doğru patikalar vardır, ve insanlar yü-rüye yürüye bu yollardan inip çıkarlar.

Joseph bu yüksek dağlardaki çiftliklerden birinde yaşırdı. Çok eski ve oldukça ağır, Bernard marka bir orağı vardı. Her seferinde bir tarafı bozulur ve Joseph bozulan parçayı vadideki total tamirciye götürürdü; orak tamir edilirken de, tamircinin karısıyla gizli bir köşede sevişirdi. Bazen orağı bozulmazdı, ama Joseph artık orağın bozulma zamanı geldiğini hissederek, çiftlikte bozuk bir alet parçası bulup yine tamirciye giderdi. Joseph çiftlikte ağır iş yapardı (koca Bernard'ı taşımak yeterince ağır bir işti) ama vadilere indiğinde çok mutlu bir adam olurdu. Karısı koyunları güder, o da yüksek dağlara çıktığı zaman çok mutlu bir kadın olurdu; oralarda gizemli olaylar olur ve efsaneler yaratılırdı. Ancak, köyün bütün koyunlarının başında durmak gerektiği zamanlar, dağlara çıkan Joseph olurdu. Yazın fırtınalı günlerinde, orada çoban kulübesinde pek çok görevi vardı.

Joseph bizim oraların en ünlü dansçısıydı ve pastoral öyküleriyle kasabanın en çok konuşulan çobanıydı. Bizim oralarda bir zamanların geleneğine göre, büyük dansçılar belediye reisi olurdu ve Joseph de bir dönem adaylığını koymuş ama kampanyası başarısız

13

olmuştu. Zehirli dilleri olan bazı erkekler, kendileri de pek inanmamakla birlikte, kahvelerde akşamdan sabaha iskambil oynarken şakayla karışık kötü dedikodular ederlerdi. Joseph'in adaylığını destekleyecek on bir kişi bulamayışının nedeni de, kasabada boynuzlanmamış kimse kalmamış olmasındandı.

Joseph kadınların bayıldığı, köpeklerin ise hiç güvenmediği çapkın erkeklerdendi. Kadınlar ona âşık olur ama ertesi gün bir daha yüzünü bile görmek istemezlerdi. Haziran ayında ahududularını patlayana kadar yiyip artık tadı kalmadığında bir kenara attığımız gibi, kadınlar da ondan yüz çevirirdi. Öte yandan, erkekler, Joseph'in maceralarının dedikodusunu yapmaya bayılır ve onu aralarına alıp bu öykülerini onun ağzından dinlemekten çok hoşlanırlardı; zira erkekler çapkınlık öykülerine -kendi karılarına ucu dokunmadıkça-pek bayılırlardı. Joseph çok ağız sıkı bir adamdı, ve köyün erkekleri onun kanlarıyla bir ilişkisi olduğunu akıllarının ucundan bile geçirmezdi. Kadınlar bir kez Joseph'e âşık olup sırt çevirdiğinden, kasabanın erkekleri onun bu maceralarını uzak yerlerde yaşadığına inanmıştı. Ya da öyle inanmak istiyorlardı. Her ne kadar kimse doğrudan doğruya Joseph'ten kuşku duymasa da, Joseph hiçbir zaman tamamen kuşku duyulmayan bir insan da sayılmazdı. Bizim oralarda en ufak bir vesvese herkesin kendi üzerine alınmasına sebep olurdu. Ama Joseph çok iyi bir gözlemciydi ve her şeyin farkındaydı. Kendisini yerden yere vuracak bir olayı eğlenceli olsun diye anlatmaktan kaçınmazdı. Kahvehanede vakit öldüren köyün erkeklerinde pek rastlanan bir özellik değildi bu. Yine de, Joseph önemli bir adam olmayı sürdürüyordu. Bunun da nedeni, köyün erkeklerinin bir 'yıldız'a ihtiyaç duymalarıydı. Sönmeye yüz tutmuş bir yıldız da olsa, hiç yıldızları olmamasından iyiydi.

Joseph ellisine yaklaşan ve köydeki erkeklerden bir kaş boyu daha uzun, yakışıklı bir adamdı. "Vadinin en tepesinde" anlamına gelen Aramburu soyadıyla tanınırdı. Parisli etnoloji profesörlerinin klasik bir Bask tipi olarak örnekleyebilecekleri bir adamdı. Gerçi, Basklılar'ın "Bask tipi" dedikleri bir şey yoktu elbette. Bembeyaz gözakınm ortasında koyu kahverengi göz rengi, kemikli kanca bir burun ve düz bir ağız. Joseph'in kopkoyu ve gür saçları hiç dökülmemiş, ancak şakaklarından hafif hafif kırışmaya baş-

14

f

lamıştı. Hiçbir çiftçinin -çiftçi karısının diyelim- uzatmadığı kadar uzun saçları vardı.

Okulda çok zeki bir çocuktı, ama kızlara düşkünlüğü okul hayatındaki başarısını engellemişti. Dört erkek kardeşin en küçüğü olduğundan, en büyük ağabeyinin yanında işçilik yapmaktan başka bir şansı olamayacaktı. Yasalara göre, tek varis en büyük erkek çocuktı. Joseph de, bu durumda, dansçı olmaya karar vermişti.

Buralarda dans bir atletizm faaliyetidir ve Joseph de bir önceki kuşağa ait bir adam olarak sadece erkeklerin dansçı olabileceğine inananlardandı; sadece erkekler dansçı olmalıydı. Bizim danslarımız bir tür baledir ama Parisliler'in balesine benzemez. Onların kolları bacakları hep havadadır ve kadınlar başrolüdür ve erkeklerin işi sanki jimnastik dersinde yaptıkları gibi hareketlerle kadınları havalara fırlatıp ağırlığını taşımaktır. Bizim danslarda erkeklerin kolları hep aşağı sarkık, başları dimdiktir. Ayakları ve bacaklarıyla zig zağlar yaparak zıplarlar. Bu hareketler çok hızlıdır. Basklılar dünyaya "Bask figürü"nü öğretmiştir; daha doğrusu, Kekler bu figürü bizden alıp dünyaya yaymıştır. Bask dansı atletik bir gösteri gibidir, hareketler kesin ve zariftir. Joseph de atletik bir adamdı, hareketlerinde kusursuzdu ve yakışıklıydı.

Daha on altı yaşında Şeytan dansıyla meşhur olmuştu. Bizim oralarda pastoral artık kökleri unutulmuş bir gösteridir; pek çok konu ele alınır ama daha çok ters giden işler ve kadınla erkeğin arapsaçına dönen ilişkileri işlenir. Pastoral geleneğinde Şeytan, Basklılar'a büyük bir kin besler çünkü onlara hükmedemez ve dillerini çözemez. Dolayısıyla, sürekli işlerine burnunu sokar ve kahramanların -kadın olsun erkek olsun- iyi niyetlerini kötüye çevirir. İzleyiciler arasından böyle mantıksız acılar çekmiş herkese hitap eder -iyi niyetin biraz

şeytanlıkla saptırıldığı olaylar herkesin başına gelir. İşte bu nedenlerle, on altı yaşında bir çocuğun Şeytan rolünü oynaması çok şaşırtıcıydı. Ne var ki, Joseph bütün kuşkuyla yok edip son perdede alkışlara boğuldu. Doğrusu, bir Şeytan'ın başına gelebilecek garip bir durum.

Kendi küçük köyünde bir yıldız olarak, kıylara ve oradan da Biarritz'e doğru önünde yol açıldı. "Dağlık bölgelerdeki yetenekli gençleri sömüren kültürlü sınıfın büyükleri" tarafından kurulmuş dans akademisinde Joseph iki yıl ders gördü. (Bu sınıf insanlarını ta-

15

nımlayan yukarıdaki sözcükler Joseph'in kendi sözleridir.) Joseph burada dansı, tatile gelen İngiliz kızları tavlama ve bu arada da onların dillerini iyice öğrenmeyi başardı.

Maite ile evlenmesi gerektiğinde, Joseph kuyruktaki kızları -ki kuyrukta çok kız vardı- bıraktı. Maite'den on yaş büyüktü ve buna rağmen her şeyden elini eteğini çekti. Maite'nin ailesi dağlık bölgenin zor yaşantısına daha fazla dayanamayıp kıylara yerleşmişti. Maite kendisine miras kalan topraklarıyla bu ailenin tek ve yalnız kızıydı. Maite'nin on sekiz hektarlık çiftliğin içindeki arazinin bir bölümü tatlı bir eğimle şekillenmişti, bir evi, bir koyun sürüsü ve kendisinin de güzel bir cildi vardı. Evliliklerinin üzerinden altı ay geçmeden bir bebekleri oldu. Dedikodulara yol açacak müthiş konulardan biri olan bu olay hakkında kimse ağzını açmadı. Ama bebek çok sağlıklı doğdu ve birkaç gün içinde ölüp gitti. Doğum sırasında Joseph, San Sebastian'daki festivaldeydi. Döndüğünde bebeği ölmüş, onu görememişti bile. Maite bu konuda çok konuşmuyordu. Kaderine boyun eğmiş görünüyordu ve bu sakinliği sonradan zehirli dillerde soğukkanlılık olarak yorumlandı. Joseph ise, duygularını gizleyemiyor, ağlıyor sızlıyordu. Bundan hiç gocunmuyordu. Uzun bir süre bu böyle devam etti.

Başka çocukları olmadı. Joseph elindeki minimum araç gereçle çiftlikte çalışıyor, Maite hayvanlara bakıyordu. Sürüyü iyice büyüttü ve sürekli olarak çok iyi kalite peynir üreterek bunları satmayı başardı. Maite eski yöntemlerle peynir yapmaya devam ederken, büyük kooperatifler için pastörize üretim yasası çıkarılmıştı. Ama Maite'nin damak tadına önem veren 'eksper' müşterileri vardı ve bu yaptığı işi herkes çok takdir ediyordu. Maite bankada herkesi şaşırtan bir hesap açtı. Banka çok etkilenmişti. Bizim oralarda düz toprakları olmayan çiftçiler için gerçekten de takdir edilecek bir başarıydı. İşleri iyi gidiyordu ama Joseph'in aklı hep vadiden aşağıya eski değirmene ve kıylara doğru kayıyordu. Maite de, tam tersine yükseklere kaçıkça kaçıyordu. Eski sırların gizemli dünyası onu çekiyordu. Aramburu ailesinin komşusu Dede, evinin önünden gelip geçen bu kan kocayı gereğinden fazla görüyordu. O, eskiden bu evde oturan adam gibi, Aramburular'ın yolunu kullanmasına karşı çıkmamıştı. Kayalıkların altından geniş çayırıklara giden bu eski yolu kul-

16

lanmalarına izin vermesi, kuşkusuz, iyi bir komşuluk örneğiydi ama kahvedeki köylüler yine de bunu biraz garip karşılıyorlardı.

Herkes Dede'nin güçlü ve üst sınıftan bir insan olduğu konusunda hemfikirdi; ancak, niyetinin ne olduğunu kimse anlayamamıştı. Joseph'in Maite ile evlenmesinden birkaç yıl sonra, genç bir adam olarak gelip bu evi satın almış ve söylentilere göre değerinden çok fazla para ödemişti. Adam o tepelerde koyun yetiştiriyor ve bir başına oturuyordu. Kararlı bir insan olduğu muhakkaktı; istediği bir şey oldu mu, yavaş yavaş ve sabırla amacına ulaşmanın yolunu biliyordu. "Behegaray'm toprağını satın almayı nasıl becerdi?" diye biri ortaya bir laf atar, kahvehanedeki herkes başıyla onu onaylardı. Bu kafa sallayanların kafalarında yarı hayranlık yarı kuşku vardı aslında. Yaşlı Behegaray arazisini asla satmayacağını söylerdi. "Çok alıcısı var ama satmam," derdi. Biz Basklılar'm bir deyişi vardır: "Satın almaya niyeti olmayan adama bir şey satarsın da, satmayı istemeyen bir adamın malını satın alamazsın." Ama işte olmuştu.

Dede görünürde pek bir nedeni olmadığı halde pek mutsuzdu ve insanlara pek yanaşmıyordu. İçki içtiği zamanlarda daha sevimli oluyordu -ki olması gereken de budur- ama her zaman kibarlığım korumasını biliyordu. Bu da ona bir saygınlık kazandırmıştı. Gizemli havası, yaşı ileri evlenmemiş kadınlara pek cazip geliyordu. Ama genç kızlar ve evli kadınlar için Joseph romantik anılar için çok daha kayda değer ve çılgın bir macera potansiyeli sayılıyordu.

Maite kısa zamanda bu dans işinden sıkılmıştı. Kendisi dans etmiyordu ve dans konusunu ne duymak istiyor ne de artık festivallerde dans izlemekten hoşlanıyordu. Joseph, erkek arkadaşlarına, karısının danstan nefret etmesine kendisinin sebep olduğunu anlatırdı. Karısından "çok fazla talebi" olduğunu söylerdi. "Bırakmamı istedi ama ben devam ettim. Şimdi şu olanlara bakın. Karım artık kimsenin dans etmesine bile tahammül edemiyor ve bu konu onu utandırıyor..." Joseph bu zekice konuşmalarıyla, danstan değil de seksten bahsediyormuş izlenimini vermeyi başarmıştı. Erkekler bıyık altından gülererek birbirlerine bakışlar fırlatıp göz kırpmıyorlardı. Maite'nin fazla seksten şikâyetçi olması onların işine geliyordu. Joseph'in başkalarının kanlarıyla bunu yapmasındansa, Maite'yi bıktırması çok daha iyiydi.

17

Maite, bu arada, yıllar geçtikçe güzelleşiyordu. Uzun bacakları çok biçimli ve çok güçlüydü. Vücudunun üst kısmıyla alt kısmının kıvrımları birbirine eşit, solgun topluca yüzü güneşten yanmış ve bu ona sağlıklı bir ifade vermişti. Sakin bakışları hiçbir sırrı ele vermeyen gizemli haliyle çok uygun düşüyordu. Böyle sessiz ve ciddi insanların çoğu gizli bir şehvetle doludur. Bu, Maite için de geçerliydi, çünkü tecrübesiz genç erkeklerle

yattığından herkes kuşku duyuyordu. O dürüst ve konuksever bir insandı, ama erkekler ona kocasının öykülerinden dolayı başka niyetlerle bakardı. Kadınlar da, kendi suçluluk duygularından dolayı, onunla pek samimi olmazdı. Dolayısıyla, Maite daha çok kendi kendine ve kendi düşünceleriyle kendi dünyasında yaşardı.

O günlerde kahvehanedeki adamlar bir köpekten bahsediyorlardı. Yeni İngiliz Kolisi son zamanlarda tüm ülkede çoban köpeklerini yarışmalarda yeniyor ve yavaş yavaş bu geleneksel köpeğin yerini almasından korkuluyordu. Bizim kasabada bu köpekten sadece bir örnek vardı ve o da Aramburular'm komşusu Dede'nin köpeğiydi. Dede bu köpeğe çok düşküdü.

Bu köpek yavruyken bir yarışmada ödöl kazanmış ve bu nedenle de, Dede ona çok para ödemişti. Dede onunla Fransızca konuşuyordu, hayvan da buna pek aldırmiyordu. Dede onu büyük gayretlerle yetiştirmiş ve köpek bir iki ödöl daha almıştı. Köpek vadide kiskanılan bir hayvandı. Şimdilerde ise hâlâ onun hakkında çok konuşulur ama artık kimse bu köpeğe gıpta etmez.

Bir gün bir attan çifte yemişti -buralarda sık rastlanan bir olaydır. Önce kafasına çifte yiyen bütün diğer köpekler gibi hastalanmış ve sonra yine bu deneyimi geçiren köpekler gibi iyileşmiş ve normale dönmüştü. Ancak, o kadar da düzelememişti ve çalışan bir köpek için bu pek iyi bir durum değildi. Komutlardan birini karıştırmaya başlamıştı. 'Couche' komutu üzerine koyunların önünde yere yatması gerekirken, onlara saldırıyordu.

Dede bir gün sürünün tepeden aşağı kaçışmasıyla, köpeğin komutu yanlış anladığını fark etmiş ve hayvanı tekrardan eğitime göndermişti. Ödüllü köpek, Dede'nin arabasının ön koltuğunda yaşlı bir kadın gibi hüzünlü bakışlarla oturmuş ve okula yollanmıştı. Sanki Dede'nin endişesini anlıyor ve ona yardımcı olamadığı için üzölüyordu.

18

"Akıllı köpekler," demişti Joseph. "Ama koyunlardan bizim köpeklerimiz kadar anlıyorlar mı acaba? Sirk hayvanları gibi birtakım numaralar öğrenmek başka, bu yüksek çayırlardaki yaşamı öğrenmek başka. Bizim köpeklerimiz her şeyi analarından öğrenir. Bunları bir köpeğe bağıra çağıra öğretemezsin. Bizim köpeklerimiz çok uzun mesafelere gider, tehlikeli yamaçlarda koyunlarımıza güvenli bir şekilde yol gösterir." Herkes Joseph'e katılıyordu. Köyün erkekleri bir sorunla karşılaştıkları zaman, toplanıp böyle konuşmalar yaparlardı. Onlar eski, geleneksel uygulamalardan yanardı. Ne var ki, kahvehanede bu konuşmaları yapıp kahvelerini ve konyaklarını yudumlarken, hepsi içinden bu yabancı cins köpekten bir tane edinmenin hayalini kurardı.

Aramburuslar'ın, özellikle Maite'nin gurur duyduğu bir çoban köpeği vardı. Köpek artık genç sayılmazdı.

Maite'nin ilk köpeğinin büyük büyük torunuydu ve güzel bir Pirene cinsiydi. Zeki bir surat, güç, hız -kısacası hayvanda her şey vardı. Dağlık bölgeler için ideal bir köpekti. Her köpek gibi anasından öğrendikleriyle işini çok iyi bilen bir hayvandı. Ama nedense Joseph ile bu köpeğin aralan pek iyi değildi. Köpeğin asıl sahibi Maite idi ve Maite iyi bir köpek eğiticisiydi.

Sürülerini rahatça dolaştırıyordu, Joseph de bu işe karışmıyordu. Maite komşusu Dede'nin kolisi ile ilgileniyor ama yarışmalara gidip onu izlemiyordu; sadece Joseph'i gönderiyor ve onun ayrıntılı bilgiler getirmesini istiyordu. Joseph çoğunlukla bu yarışlara gitmiyor, birilerini görevlendirip onlardan edindiği bilgileri karısına iletliyordu. Ama o yıl, yanındaki iki Amerikalı kızla yarışmaya gitmiş ve onların koca sırt çantalarına bile yer bulmuştu.

Pırl pırl bir gündü ve muazzam bir izleyici kalabalığı vardı. Havaya asılmış katır kuyrukları havanın birkaç güne kadar değişebileceğini uyarıyordu ama yüksek ve karanlık dağların tepelerindeki puslar Joseph'e havanın daha bir süre iyi gideceğini söylüyordu. Bir hafta sonra köyün sürülerine bekçilik etmek üzere sırası geliyordu ve bunun için çok mutluydu. Eylül aydaydılar. Joseph'in en sevdiği aydı bu: Turistler gitmiş olurdu, avcılar ise, henüz gelmemiş olurdu. Hava günlerce sakın geçer, sinekler görünmez ve yeşil hâlâ doğaya hakimdir. Yazın ağır işleri bitmiştir, çocuklar okullarına dönmüş, kadınların işi henüz bitmemiştir.

19

Amerikalı fıstıklar'm da orada olduğunu düşündükçe Joseph bu mevsim daha da mutluydu.

Joseph kızları kolayca tavlamaştı. Onların kim olduğunu, ne olduğunu ve planlarını bir güzel ağızlarından almış ve kasabadaki kahvehaneye götürmüştü. Kızlar önce kendi dillerini konuşan biriyle karşılaştıkları için çok rahatlamışlar, ardından da Joseph'in bu dili çok iyi konuşmasına rağmen onlara kendi dilinde iltifatlar yağdırmasından pek gururlanmalardı. Kızlar trenle gelebilecekleri yere kadar gelmişler, buradan da dağlara çıkmak üzere otostop yapmaya başlayacaklardı.

Kasabadaki kahvehane, kalabalık ve çok gürültölüydü. Kızların sırt çantaları kapıda biraz sorun yaratmıştı ama tüm sorunları eğlenceli hale getiren Joseph, kızları kakhahalarla içeri sokarak herkesi de neşelendirmişti.

Kahvehanede herkes Dede'nin köpeğinin o günkü yarışmada çuvallamış olduğunu konuşuyordu. Köpek çok ters davranmıştı. Bu tartışma, kolileri savunan bir grup gürültücü adam tarafından bölündüğünde Joseph devreye girmişti.

"Köpek bu canım! Öyle ya da böyle kusur eder, değil mi ya?" diyerek ayağa kalktı ve kızlara bir gülücük fırlatarak iki yana doğru kollarını açtı. Etraftaki insanlar ister istemez ona yer açmak için birbirlerini iterek

duvara yapıştılar. Joseph biraz öne eğilerek gözlerini etrafta gezdirdi ve ağzını açıp dilini sarkıttı. Parmak uçlarında kalkarak birkaç adım attı. Herkes Dede'nin köpeğinin koyun sürüsünün önündeki pozunu tanıdı. Joseph masaların arasında dansına devam ederek insanlara kafasını uzatarak onları ürkütürken, kendilerini belli bir mesafede tutmaya çalışarak geri kaçan izleyiciler tedirginliklerine rağmen ona gülümsüyorlardı. Joseph zarif adımları ve güçlü bacaklarıyla Dede'nin köpeğine öykünerek dansına devam etti. Gürültücü masanın önünde durup omuzlarını büzerek onlara doğru eğildi. Herkes bir tek şey bekliyordu ama bundan pek emin değillerdi. Joseph dudaklarını kımıldatmadan, bu kez, Dede'nin sesini aynen taklit ederek, "Couche," diye adamlara mınıldandı.

Millet bağırırken Joseph masanın etrafında dişlerini göstererek atlayıp sıçramaya başladı. İnsanlar bunu beklediği halde şaşkındı ve herkes sinmiş ve korkmuş bir koyun sürüsü gibi geri geri kaçmaya

20

çalışıyordu. Adamın biri elinde içki bardağı ve sandalyesiyle birlikte arkaya düşerken sol tarafındaki adama da içki bardağıyla çarpıp onu da devirdi. İki adam alt alta üst üste yerde yuvarlanırlarken kahvehanede kahkaha sesleriyle büyük kıyamet koptu.

"İşte, koliler böyle kötüdür!" Kızlara döndüğünde, gözlerindeki hayranlık pırıltılarını fark etmişti. Kahvehanede herkes kendi haline döndüğünde Joseph kızlara, "O sürüler güzelim genç kızları çirkin kocakarılar döndürdü!" diye anlatmaya başladı. Kamburunu çıkararak devam etti. "Bu halde, zarafet ve güzellik mi kalır? Sizi terk eden sevgiliye nasıl başınızı geriye atarak saçlarınızı savurabilir-siniz! Şu gördüğünüz kulübeler utanç tapmaklardır!"

Kızlar, "Çadırlarımızı ve uyku tulumlarımızı taşıyoruz," dediler.

"Sizler çingene değilsiniz! İnsan gibi yaşamaya sizin de hakkınız var. İşte..." Haritaya dönerek, "Şu tepeye tırmanıp vadileri görmek ve oradan İspanya'ya gitmek istiyorsunuz, değil mi?" Parmağıyla bir hat çizerek siyah bir noktada durdu. "Yatacak bir yer arıyorsunuz. Huzur içinde ve rahat bir uyku uyumak istiyorsunuz," dedi. "Bütün bunları bir evin konforu içinde yapabilirsiniz. İşte benim kulübem. Akan suyu, ocağı, banyosu ve yatağı..."

"Tuvaleti var mı? Tuvaleti!"

"Tuvalet mi, elbette."

Kızlar birbirine baktı. O kadar uzun süredir yollardaydılar ki, bir ev özlemiyle yanıp tutuşuyorlardı.

"Sizi oraya götürüp gösterebilirim ve kendiniz karar verirsiniz: Bir hafta orada kalabilirsiniz. Ben sürülere nöbetçilik yapacağım."

Joseph, Amerika'da konukseverliğin ne olduğunu bildiklerini biliyordu. Kızlara bu teklif hiç de yanlış görünmeyecekti. Nöbete hemen o gece başlaması gerektiğini söylemedi. Kızların reddetmesine fırsat bırakmak istemiyordu.

Joseph kızları ne model olduğu bile anlaşılamayacak kadar eskimiş Lada cipiyle kulübeye götürdü. Bu ciplerden bizim oralarda çok vardır. Kızlar pencerelerden sarkarak her gördükleri manzara karşısında heyecan göstererek aralarında konuşuyorlardı. Joseph'in arkasına oturan kız, engebeli yollarda cip sarsıldıkça Joseph'in koltuğuna tutunuyor ve sapsarı saçları Joseph'in ensesini yalayıp geçiyordu. Maite'nin köpeği -Joseph bu köpekten hep böyle bahsedirdi- arka

21

koltuğun bir tarafına yığılmış sırt çantalarına yaslanmış sessiz ve mutsuz bir şekilde oturuyordu.

Alacakaranlıkta kulübeye geldiler. Kızlar keyifli çığlıklar atarak kulübenin etrafında koşuyor her tarafına bakmaya çalışıyorlardı. Joseph çingirakların sesinden sürünün güvenliğini gözlüyerek henüz acele etmesine gerek olmadığını düşündü. Maite'nin köpeği kulübeyi çok iyi tanıdığından, her tarafı çarçabuk denetleyerek kapının önüne yerine yerleşti. Dili sarkmış, arkası Joseph'e dönük bir şekilde beklemeye koyuldu.

Kulübe bir kaya çıkıntısının altında bir girintide, doğuya ve batıya geniş bir şekilde yayılan vadiye bakıyordu. Tam önünde koyunların sağıldığı parmaklıklı bir koridor gibi uzanan padok", kapının yanında da yeraltı kaynağından çıkan suyun aktığı bir oyuk vardı. Çobanlar peynir yapmak üzere koyunları sağıp üstleri başları yağ içinde kaldığında burada yıkanıyorlardı. Kulübenin yan tarafındaki eğimde kaynağın çıktığı yerde iki meşe ağacı ve altında düzgün taşlık bir alan vardı. Laminaklardan korkmayan çobanlar yaz sıcaklarında geceleri burada uyurdu.

Bizim oralarda dişi perilere laminak denir. Periden biraz daha kabadırlar; insanlara genellikle yardımcıdırlar ama sıkı pazarlık ederler ve onlara karşı gelinmesinden hiç hoşlanmazlar. Joseph geleneklere saygı duyan ama bu tür masallarla alay eden bir adam olarak bu taşlıkta çok kereler kadınlarla sevişmişti. Her şeyden önce açıklık bir yerde sevişme riskini göze alabilmesi ilginçti. Gerçi, bizim buralarda kimsenin göremeyeceği gözden uzak bir yer bulmak hemen hemen imkânsızdı. Maite de, Joseph'le evlenmeden iki ay kadar önce ısrarcı Dede ile aynı taşın üzerinde sevişmişti. Bunu istememişti ama olmuştu işte. Bu olaydan sonra da, oranın laminaklara ait olduğuna inanmıştı. Oğlunu kaybettikten sonra sık sık bu taşın oraya gelip gizemli yaratıklarla konuşuyor, Dede ile neden bir daha görüşmemesi gerektiğini onlara soruyor, ya da Joseph'ten bir çocuk yapması konusunda onlara akıl soruyordu. Aslında onlarla hiç karşılaşmıştı olmamıştı. Bazen de laminakları bulmak amacıyla onların hükmettiği lür gal-düa'ya gidiyordu ama orada da onları bulamamıştı.

(-) Ahır civarında küçük çayır.

22

Lür galdüa'yı çok seviyordu. Orası temiz bir yerdi ve ayrıca bu adı çok seviyordu. Bu ismi Joseph koymuştu. Joseph çocukluğunda can sıkıntısından kayalıklarda dolaşırken Kayıp Dünya adlı kitabı defalarca okumuş ve kendini kaybolan bir dünyayı keşfeden bir kaşif olarak hayal etmişti. Kitap onu çok etkilemişti ve yıllar sonra çoban kulübesinin önündeki bu taşlığa aynı adı vermişti. Lür galdüa -"kayıp dünya". Bu isim laminaklara ait olduğu sanıldığı için pek kimsenin uğramadığı bu taşlık bölgenin ismi olmuştu. Eski ismini de pek hatırlayan yoktu zaten.

Lür galdüa yuvarlak bir sütun şeklinde yekpare bir taşı. Düz-lenmiş tepesi yukarıdan inen çayırılık bir geçide bağlanıyordu. Geçidin bir kısmı kayalıklarla kaplıydı ama diğer taraflarını otlar sarmıştı.

Vadiden bakıldığında, lür galdüa diğer kayalıklardan pek ayırt edilemezdi. Koyunlar buraya bayılıyordu çünkü bol otlaklarla kaplanmıştı ve çobanlar da koyunlarının buralarda otlamasına ses çıkarmazdı. Özellikle sonbaharda otlaklar iyice azalınca, burası koyunlar için ideal bir beslenme alanı oluşturuyordu. Geçide doğru otlarla sınırlı yoldan başka koyunlar da rahatça geçebildiği için, bazen buraya çok kalabalık sürüler dolardı. Ama lür galdüa'dan koyunları çıkartmak bir meseleydi. Tek giriş yolu olduğundan, çobanlar koyunların tek çıkış yolundan geçmek zorundaydı. Akıllı bir çoban, köpeğini kulübede bırakırdı. Koyunlar her zaman yüzlerinin dönük olduğu yöne doğru gitmek isteyeceğinden, karşılanna çıkan bir şey gördüklerinde -örneğin bir köpek-uçurumdan aşağı yuvarlanabilirlerdi. Kahvehanedeki bütün erkekler koyunları kendi hallerinde otlanmaya bırakıp doyduklarını hissedince yine kendi yollarını bulup geri dönmeleri konusunda anlaşmışlardı. Ama deneyimli bir çoban bu durumda bile bazılarının, özellikle de, kuzu yavrularının uçurumdan düşme olasılığının farkındaydı.

O gün kulübede Joseph ateşi yakmış ve basit bir yemekle şarap çıkarıp sofrayı kurmuştu. Çok geniş deneyimleri olan bir insandı. Dükkânın birinden kalan son ekmeği alırken raftaki şekerlemelerden de almayı ihmal etmemişti. İnce meşe dallarından çatallar yapıp ateşin etrafında şekerlemeleri kızarttı. Kızlar da aynı şekilde ateşin karşısında kızarıırken, Joseph onların ne kadar tatlılaştıklarını görebiliyordu.

23

Kulübede yatak olarak kullanılan bir kerevet vardı. Çobanlar burada uyurken, ateş sönse de sıcaklığın yükselmesiyle ısıdan uzun süre yararlanabiliyordu. Kızlar sırt çantalarını oraya koymuşlardı. Joseph kendisi geceyi nerede geçireceğine dair hiçbir şey söylememiş, kızlar da ona bir şey sormamışlardı. Şarabı bitirdikten sonra Joseph iyice gevşemişti ama gücü yerindeydi. Kızları bir gaz lambasıyla dışarı çıkardı ve gökyüzüne bakmalarını söyledi. Kızlar hayretler içinde ağızlarını açıp bakakalmışlardı. Pireneler'de gökyüzü o kadar berraktır ki, özellikle yazın sonunda ılık ve yağışsız gecelerde gök kubbe inanılmaz bir güzelliكتedir. Ve tam tepede gökyüzünü ikiye yararcasma Büyük Ayı tüm net-liğiyle görülür. Kızlar boyunlarını ne yana çevireceklerini şaşırılmış bir şekilde bu manzaranın tümünü yakalamaya çalışıyorlardı.

Joseph, "İşte orada!" diye belli belirsiz bir yere işaret etti. "Bu galaksinin tam ortası! Yıldızların hepsi şu anda sönse bile, gökyüzü aynen bu şekilde görünecektir. Ama gördüğünüz ışıltılar yıldız değil, diğer galaksiler olacaktır!"

Kızlar, "Aaa! Ooo!" diye sesler çıkararak onu dinliyordu.

Joseph kollarını havaya kaldırarak ayaklarını öne arkaya hızla hareket ettirmeye başladı. Zarif ama hafif abartılı bir alaycılıkla dansını sürdürdü. Bacaklarını çapraz bir şekilde yerleştirerek ellerini iki yana açtı. "Ben de bir yıldızım!" diyerek kızlara döndü. "Sizin de artık dans etmeyi öğrenmeniz gerekir, kızlar. Fandango biliyor musunuz?"

Kızlar gülüşerek, "Fandango da nedir?" dediler.

"Güneyde dağlardan gelen bir dans. Hadi gelini bu dansı birlikte yapalım." Joseph kızları iki yanına çekti ve bellerine sarıldı. "Evet, şimdi! Hep beraber!" Üçünün birden uyum sağlamaya çalıştığı bir melodi tutturmuştu. Kızlar kollan havada parmaklarını şaklatarak gülüşüyorlardı. Joseph'in yumuşak dokunuşlarıyla rahatlayıp güven kazanmışlardı. Derken adımları kavradıktan sonra her biri kendi başına dansa etmeye başladı ve Joseph'in tuttuğu tempoya uymaya çalışarak danslarına devam ettiler.

Kaynağın başındaki meşe ağaçlarının dibinden Maite, Joseph'in iki Amerikalı kızla flört edişini izliyordu. Kahkahalarını duyuyor ve

24

onlar ayaklarını yere vurdukça toprağın kokusunu duyuyordu. O gün akşam üzeri taşın oraya gelmiş ve laminakları beklemişti. O gün de gelmemişlerdi. Acaba artık ona söyleyecek bir şeyleri kalmamış mıydı? Maite'nin kafası iyice karışmıştı -bu durumda olan herhangi bir insan gibi.

Son kez yeni ayda laminaklar ona cevap vermişti ama Maite ne dediklerini doğru anlayabilmiş miydi? Buna güvenebilir miydi acaba?

Maite gözlerini kızlara dikmişti ama onları görmüyordu. Kızların bu eski taşlığa getirdikleri gençlik ve enerjiyi düşünüyordu. Aslında o da kendini yaşlı hissetmiyordu. Hafif ve hayat dolu hissediyordu -tıpkı onlar gibi. O anda laminakların cevabı kafasında netleşti. Hiçbir yanılgı söz konusu değildi. Bir çocuk sahibi olmak için bir

kez daha deneyecekti. Laminaklar ona bunu nasıl yapacağını göstermişlerdi. Hâlâ üretken bir kadındı ve yeni anne olmuş pek çok diğer kadından da gençti.

Joseph kadınları oturtup içkilerini tazeledi. "Şimdi size gerçek dans neymiş göstereceğim." Eskimiş keten ayakkabılarıyla, toprağın üzerinde yapacağı dansı açıklamaya başladı. "Şeytan ve yardımcısı yaklaşıyorlar... sahnenin alt tarafından, yeraltı dünyasından yukarı çıkıyorlar." Joseph bir sıçramayla havada makas hareketi yaptı, ve ileri geri yürümeye başladı. Bir yandan pastoral öyküsünden pasajlar okuyordu. "Efendimiz, bu vadiye uzun zamandır bulunuyorsunuz. Esquiague halkı için ne yapmayı düşünüyorsunuz?" Joseph ses değiştirdi. "İyi yürekli hanımefendinin batıl inançları var. Onun kafasmdakileri değiştireceğim. Kadınla erkeği bir araya getireceğim ve kiliseye inanan kimse kalmayacak. Bak, dansımız nasıl yürekleri bir araya getirecek!"

Joseph havada uçarcasına zıpladı. Loş ışıkta gölgelerle efekt kazanan basit bir hareketti bu. Joseph'in yüzü, vücudunun kontrolünü ele almış olmanın verdiği güçle ışıldıyordu. Maite sanki karanlığın içinden dans eden figüre doğru çekildiğini hissetti. Her zaman dikkatleri üzerine toplayan bu adamın yeryüzünde yaşama getirdiği hiçbir şey yoktu! Boşluktan başka!

Joseph'in bedeni de ona doğru ulaşıyordu. Hareketlerinden kaçabilmek mümkün değildi. Maite'nin vücuduna nüfuz ediyordu. Ke-

25

miklerine, iliklerine kadar işlemişti. Üzerinde hissettiği ağırlıkla kı-pırdayamıyordu ama ruhu bedeninden kopmuş yıldızlara doğru yükseliyordu. Ne kendini ne de bir başkasının varlığını hissedebiliyordu. İnsanlar bu toprakları terk etmiş gibiydi. Şeytan'm girdabına girmiş, kurtulamıyordu.

Joseph dansını bitirdikten sonra kızları yanaklarından öperek ikisinin birden beline sarıldı ve onları kulübeye doğru yönlendirdi. Yumuşak hareketlerle ikisini de soydu, önce biriyle sevişti. Diğer kendi hayal dünyasına dalmış bir halde onları izledi. Diğer kız bitkin bir halde kollarını iki yana açmış yatarken, Joseph öbür kıza yaklaştı ve onunla sevişmeye başladı. Sonra üçü birden, kolları ve bacakları birbirine karışmış halde uyuyakaldılar.

Maite meşe ağaçlarının altında yavaş yavaş kendine gelmişti. Tekrar karanlık kulübeye ve karanlık boşluğa doğru bakındı. Nereye gideceğini çok iyi biliyordu. En uygun zamandı. Adamın onu istekle karşılayacağından emindi. Bütün ömrünü böyle bir anı bekleyerek geçirmişti zaten. Sonradan laminaklara bunun karşılığını verecekti; bunu da nasıl yapacağını biliyordu.

Joseph günün ilk ışıklarıyla, hendeğin oradan gelen bir havlama sesiyle uyandı. Yattığı yerden etrafa bakınarak Maite'nin köpeğini gördü. Ateşin önünde, ön ayaklarına başını dayamış, o da Joseph'e bakıyordu. Joseph giysilerini toparlayıp kerevetten aşağı atladı, çarçabuk giyinerek kapıyı açtı. Tertemiz bir hava vardı ama gün ilerledikçe sıcaklığın bastıracağını hissedebiliyordu. Köpeğe seslendi ve kızlar uykularında mırıldanarak sağa sola döndüler. Köpek yerinden kıpırdamamıştı. Joseph hayvana sinirlenip bir küfür savurdu ve kapıyı çekip çıktı. Koyunlar neredeydi? Tekrar bir havlama sesi duydu. Tanıdık bir ses miydi bu? 'Kayıp Dünya'nın oradan geliyordu.

Joseph oraya vardığında tekrar bir küfür savurdu. Sürü, otlakta toplanmıştı. Yüz tane bile hayvanın sığamayacağı bir alana bin koyun doluşmuştu. Vahşi bir köpek onları buraya sürüklemiş olmalıydı. Henüz ortalık tamamen ağarmadığı için köpeği göremiyordu ama varlığını hissediyordu. Hayvan geri gelip sürüyü uçurumdan aşağı sürüklemekten önce, koyunları oradan çıkarması gerekiyordu. Yamaçtan aşağı inerek düzlüğe baktı. Ön sıradaki birkaç koyunu dar patikaya döndürmeyi başarmıştı ama hayvanlar korkuyla diğer-

26

lerinin yanma dönmek istiyordu. Joseph en arkaya geçmekten başka çaresi olmadığını düşündü. Bunu daha önce hiç yapmamıştı ama kahvehanede böyle bir teknik üzerine çok konuşmuşlardı. Dikkatle bu düzlüğün çevresinden dolanıp, patikanın tam tersindeki uca kadar gidebilirdi. Sonra hayvanları hafifçe iterek patikaya doğru yönlendirebilirdi. Uçurumun kenarındaki kayaların üzeri kırağı tutmuştu. Nemli yüzey kayıyordu.

Joseph bir iki kaydı. Bir yandan, giderek kenarlara doğru yayılan hayvanları geri itmeye çalışıyordu.

Popolarına dokundukça kafalarını çevirip geriye bakıyorlardı. Hayvanlar korku içindeydi. Ter kokusu ve pisilikler etrafı sarmıştı. O kadar sıkışık bir şekilde duruyorlardıki, boyunlarındaki çanlar bile sallanmıyordu. Koyunlardan biri Joseph'in dürtmesiyle kaçmaya çalıştı ve ayakları öndeki hayvanın sırtına çıktı. Joseph hayvanı postundan yakalayıp ona tutunmayı düşündü ama ikisi birden aşağı yuvarlanabilirdi.

O anda ayağı tekrar kaydı ve bir kaya parçası yuvarlanarak aşağı düşerken Joseph bir ot kümesine tutundu. Doğrulup ayağı yerleştirebileceği bir girinti buldu. Ve aşağı düşen kaya parçasının yere düşerek parçalandığını o anda duyabildi. Korkuyla ürperdi. Tahmin ettiğinden de yüksek bir yerde olduğunu fark etmişti.

Tutunduğu otlar ellerine batıyor, elektrik çarpmış gibi oluyordu. Koyunlara küfretmeye devam etti. Düzlüğe yaklaşmıştı ama artık tutunacak kaya parçası kalmamıştı. Sadece kısa otlar vardı. "Kahvehanedeki salakların akli bu kadar çalışır işte!" diye söylenmeye başladı. "Bu imkansız!" Yuvarlanarak sırtüstü kendini koyunların arasına attı.

Önündeki hayvanı itti ve, "Ha!" diye bağırarak hayvanı ileri yürümesi için destekledi. Hayvan arka ayaklarıyla onun ellerinin üzerine basarak, öne doğru gideceği bir yer olmadığını anlatmaya çalıştı. Sürü tikanıp kalmıştı.

Bir şey yolu tikiyordu. Joseph zorla ayağa kalkarak patikaya doğru bakmaya çalıştı. Şafakla birlikte gözüne bembeyaz bir ışık yansdı. Köpek! Evet, tam patikanın ağzında oturmuştu ve koyunlar ilerleyemiyordu. Bembeyaz boğazıyla hayvanı tanıdı. Bu, bir tek hayvan olabilirdi: Dede'nin köpeği! "Hey, buradayım," diye bağırdı. "En arkada!"

Cevap gelmedi. "Tanrı aşkına, Dede! Çek şu hayvanını yoldan!"

27

Sonra onu gördü. Bir kadın silueti! Yüzü gölgede kalmıştı. "Maite?" diye Joseph şaşırmış bir halde ona var gücüyle seslendi. "Burada ne arıyorsun?" Hayvanlar ürkerek kıpırdanmaya başladılar. Onların ağırlığını hissedebiliyordu. Bu hayvanlar kızdıkları zaman kafalarıyla çıkan her şeye tos atarlardı. Joseph dengesini korumaya çalıştı.

Uzun süre karşı taraftan cevap gelmedi. Joseph çaresizdi. "Bu köpek buraya nasıl geldi?" diye tekrar Maite'ye seslendi. Dede hiçbir zaman köpeğini serbest bırakmazdı. Joseph, acaba kızlar yüzünden mi, diye düşündü. Maite ona kızmış olabilirdi. Bunda ne vardı ki? Sadece öylesine eğlenmek istemişti. Ama Joseph giderek ciddi bir şekilde huzursuz olmaya başlamıştı. En tatlı sesiyle, "Senden gizli hiçbir şeyim olmadı," dedi. "Bu sefer değişen nedir? İkimiz de kendi hayatımızı yaşıyorduk zaten. Bunu sen istedin." Sessizlik devam etti. Joseph artık karısının yüzünü daha iyi seçebiliyordu. Maite başını başka tarafa çevirmiş, uzaklara bakıyordu. Dede'nin kolisi ayaklarının dibinde hareketsiz duruyordu ama gözlerini sürüye dikmişti. "Tamam, çocuğumuz olmadı. Bu benim suçum değildi." Maite bu sözler üzerine birden Joseph'e döndü.

Joseph devam etti. "Bir oğlumuz oldu ama onu kaybettik. Maite, pek çok insan bu acılarla yaşamaya devam ediyor. Neyin var? Birbirimize itiraf edeceğimiz bir şey varsa, ederiz. Çok uzun zaman birlikte yaşadık. Birbirimizi iyi tanıyoruz." Joseph onun kafasını mekanik bir şekilde salladığını görür gibi oldu. "Maite!" diye tekrar bağırdı. Sabırsızlanmaya başlamıştı ve korkuyordu. Aklına hiçbir çözüm gelmiyordu. Kafası boşalmıştı sanki. Önemli bir gösteriye çıkmadan önce olduğu gibi, elleri ayakları titremeye başlamıştı. "Maite! Bir şey söyle! Tanrı aşkına cevap ver!"

Maite, köpeğe doğru başını eğdi. Kararlı ve otoriter bir sesle, "Couchel" diye hayvana komut verdi.

28

KIRLI DANS

Catole Jléuson CDouqla<J

Turuncu renkli davetiyelerin üzerinde kokteyl bardakları, balonlar ve konfetilerle grafik bir tasarım yapmışlar, aralara "İçki", "Dans" ve "Disko" kelimelerini serpiştirmişlerdi.

"Portnoy'un Yeri. Çocukların izinsiz kaçacağı bir yere benziyor," dedim. Ofisteki kızlar 'Aydın Örnek Çalışanı' için verilecek partinin davetiyelerini hazırlıyorlardı. "Nasıl bir yer burası?"

"Herkesin tek gittiği barlardan biri aslında," dedi Mary Lou. "Ama biz akşam üzeri erken bir saat için yer ayırdık. Kalabalık bastırmadan yani." Kızıl saçlı delişmen bir kadındı. Menopoza girdikten sonra hafif şişmanlamıştı. "Bence eğlenceli olacak. Kocaman bir açık büfe, bol içki falan."

"İyi dağıtacağız." Connie'nin ellili kuşağın ağızıyla konuşması beni bekârlık günlerime götürür gibi oldu. Gerçi, şu anda yine bekârlığa geri dönmüştüm.

Connie aslında Mary Lou ile benden biraz daha küçüktü. Zayıf, modayı yakından izleyen ve görünüşü sert bir kadındı ama yufka yüreklinin tekiydi.

"Ne diye her zamanki gibi gündüz kutlaması yapmıyoruz?" diye sordum. "Böyle bir yere ne giyilir, onu bile bilmiyorum."

"Oh, biraz süslenip püsleniriz canım!" dedi Mary Lou. "Şöyle orta yaşlı ağırbaşlılığımızı ve saygınlığımızı koruyarak biraz seksi bir şeyler giyebiliriz. Bakın kızlar, başka türlü oraya hayatta gidemezdik."

29

Muhasebeden biri ayarlamış. Bakalım aerobikçiler nasıl dans ediyor!"

"Sen de bir striptiz kulübüne gidiyormuşuz gibi konuşuyorsun." Yetiştirilişimden dolayı böyle saygın olmayan yerlerden hep kaçm-mışım.

"Yok canım, öyle bir yer değil," diye Mary Lou beni rahatlatı. "Benim çocuklar bile gitti. Öyle bir yer olsa onları gönderir miyim hiç?"

Aslında arkadaşımın çocuklarının gittiği bir kulübe gitmek bana hiç de hoş görünmüyordu. Çocuklar hep anne babalarının onaylamadığı şeyler yapar.

Her neyse, şirket olarak dışarı çıkıp eğlenmeyi de çok özlemiştim ve bu yüzden partiye gittim.

O akşam sinirli ve huzursuz olacağımı hiç ummuyordum. Birdenbire tek ve eşsiz kalacağımı da ummadığım gibi. Günümüz modern yaşantısından uzak yaşadığının farkındayım. Düzgün, sıradan yaşantım içinde bu çağın katı gerçeklerinden soyutlanmış bir şekilde yaşadığının farkındaydım. Orta batıda büyüdüm ve bir diploma alacak kadar okudum, bir de nişanlı buldum. Adı Jim'di ve tabii ki, bir beyefendiydi.

Evlendik ve iki çocuğumuz oldu. Çocuklarımız bize ufak tefek durumlar dışında hiçbir sorun yaratmadı. İkisi de ortaokul yaşma gelince, ben iş hayatına atıldım. Artık okul çağı kapanmıştı; Jim'in belediyeedeki işi fena sayılmazdı ama fazladan para kazanmanın da bir zararı yoktu. Hem, artık yaşıma da ilerliyordum ve biraz ileriye düşünmek zorundaydım.

Büyük bir bankada ilk kez bir işe girmenin sarhoşluğunu yaşıyordum. Kendimi yeni mezun gibi hissettiğimi itiraf etmeliyim. Para işlerinin girdisi çıktısı epeyce karışık ama bunu göze aldım ve yeni bir arkadaş çevresine kendimi attım. İş arkadaşlarım benim gibi evli anneler ya da tek annelerdi. Bir iki başkan yardımcısı pozisyonundaki kadın diğerleriyle fazla samimi olmamaya çalışıyordu ama onlar yarattıkları imajı bozmaktan korkan tiplerdi. Diğer kadınlar genellikle, daha önemsiz işler yapıyordu ve onlarla teklifsiz bir arkadaşlık kurmak işe gidip gelmeyi benim için daha da zevkli kılıyordu.

30

Çocuklar bu yaşamımız içinde liseyi bitirip üniversiteye girdi. Bu, her orta sınıf ailenin hayalidir ve biz bunu da gördük. Her şey mükemmel gidiyordu. Jim'le Noel'de bir deniz yolculuğuna çıkmayı planlıyorduk. Ama o birdenbire öldü. İşinde, oturduğu yerde sessizce ölüp gitmişti. Ben de işteydim ve haberi aldığım anda hastaneye koştum. Bu sadece bir formaliteydi aslında. Geçirdiği kalp krizi Jim'i anında alıp götürmüştü. Elli iki yaşında dul kaldım. Hiçbir şekilde buna kendini hazırlamamış, dehşet içinde, şaşkın bir dul. Yaptığım her şey Jim içindi; planladığım her şeyin içinde o da vardı. İşte, gemideydim ama her şey o kadar anlamsızdı ki. Çocuklar beni zorla bu yolculuğa çıkmam için ikna etmişti. Zaten Jim öldükten sonra çocuklar hep beni bir şeylere zorlamaya başlamışlardı; sanki beni bir şeylere dürtüklemeler, yaşayamayacağımı düşünüyorlardı.

İş benim için bir şans olmuştu. Özellikle de, kadın iş arkadaşlarım bana çok destek oldular. Kadınların, daha çok yaşadıkları için olsa gerek, bir yakınlık kurmaya bilinçaltı şartlanmış gibidir.

İşte Mary Lou ve Connie, orta yaşlı iki dostum olarak, partiye gitmem için ısrar etmişlerdi. Oradan da sinemaya gidecektik. Hoşlanmadığım işler giyim için alışverişe çıkmak ve bu şirket partilerine gitmektir. Saat yedi buçukta Connie'nin evinde buluştuk. Onun Taunus marka arabasıyla çevre yolundan, yoğun bir trafik içinde nehir boyunca uzanan asfaltta ilerliyorduk.

"Çevre yolunun bu saatte bu kadar tıkanık olacağını hiç ummaz-dım. İş saatinin yoğun trafiği çoktan bitti," dedim.

"Sen cam sarayında yaşıyorsun, Linda." Mary Lou arkadan Connie'nin koltuğuna kolunu dayayarak bana doğru eğildi. "Bu yolda çok şık dükkânlar ve restoranlar var. Hey, bu parti elbisen çok şık! Nereden aldın?" "Mallow'dan," dedim şifon eteğime dokunarak. Koyu gül rengi ve mor çiçek desenleriyle yeşil yaprakları vardı. "Deniz yolculuğu için almıştım."

Bir sessizlik oldu. Sokak lambaları o anda Mary Lou'nun alyansı üzerinde yansıyarak ışıltılar saçtı. Ben de alyansımı çıkarmamıştım tabii. Öyle bir şey aklıma bile gelmemişti.

31

Portnoy'un Yeri kırmızı ve sarımsı neon ışıklarla süslenmişti. Bu gösterişli ışıklar dışında, yol üzerindeki geniş park yerleri olan şık binalara benziyordu. Tek katlı geniş bir Art Deco mimarisi, pencerelerine vuran kırmızı ışıkla sanki kanlı sularla yıkanmış gibi görünüyordu.

İçerisi loştu ve bir ahırdan farksızdı. Barın çevresinde yine neon ışıklar yanıp sönüyor, ve geri plandaki şişelerle bardaklara vuruyordu. Barın hemen dibinde parke bir dans pisti vardı ve birkaç minik yuvarlak masayla duvarın dibindeki oturma yerlerinden başka fazla da yer yoktu.

Duvar dibindeki oturma yerlerine doğru ilerlerken, yanıp sönen ışıkların arasından birkaç tanıdık yüz seçebildim. Düşünler dışında yüksek topuklu ayakkabı giymeye alışkın olmadığım için parlak parke dans pistinin üzerinde dikkatle yürümeye çalışıyordum.

Kulübün donuk ışıkları altında hergünkü yüzler çok farklılaşmıştı. Neyse ki, diğer kadınlar da şık giysiler giymişti; erkekler yine aynıydı -takım elbise, takım elbise.

Kadınlar birbirlerinin kıyafetlerine iltifatlar yağdırırken, bir masa bulmaya çalıştık. Duvar dibindeki oturma yerleri hafif yüksek bir platform üzerindeydi ve oturulacak sandalyelerin hepsi taburelerden ibaretti.

"Bu çok saçma," diye Mary Lou topuklu ayakkabılarına rağmen taburenin birine oturarak kıkırdadı. "Bu iş için çok yaşıyorum. Jöle kabı gibi sağa sola yalpalamadan böyle yanlış yerlere oturmam imkânsız!"

"Bu da yanlış yerlerden biri," dedim.

Bütün taburelere zıplayarak oturacak kadar genç bir kadın, "İçki siparişlerinizi alayım, bayanlar," diye yanımıza geldi.

Biz birbirimize baktık. Connie, "Margarita," dedi kararlı bir şekilde. Mary Lou gözlerini devirerek, "Böyle yerlerde ne içeceğimi hiç bilemem," dedi. "Küçük bir bira olsun."

Sonra kız bana döndü ve tatlı tatlı gözlerimin içine bakarak beklemeye koyuldu. Bu onun iş maskesi olmalı, diye düşündüm. Aslında ben de böyle yerlerde hiçbir zaman ne içeceğimi bilemezdim. "Bloody Mary," dedim sonunda. Elindeki boş tepsiyi sallayarak kız dönüp gitti. Arkasından ba-

32

karken, eteğinin neredeyse poposunu açıkta bırakacak kadar kısa olduğunu fark ettim.

"Erkekler buraya bayılacak," dedi Mary Lou alçak sesle kıkırdarak. "Aile yerlerini daha çok tercih ederim," dedim. "Bu bozuk gözlerle etrafı bile göremiyoruz. Aralık ayında kızak kaymaya gittiğimizde, ya da Haziran'da gittiğimiz aquapark çok daha iyi değil miydi? Burada ne işimiz var? İçki içip işte hergün gördüğümüz insanlarla sohbet etmek için mi geldik yani?"

"İnsanların diğer yarısının nasıl yaşadıklarını öğrenmek fena mı?" Mary Lou atıldı. "Aslına bakarsan aquaparkta erkek iş arkadaşlarımdan önünde mayo giymekten çok rahatsız olmuştum. Yaşlı bir kadının kendine saklaması gereken şeyleri vardır: Selülit falan gibi. Şuraya bak! O gençlik günlerimizi unutmuşuz. Bekâr bir kızken oltada yem olmak gibi bir duyguyu insan yine duyabilir mi artık?"

Yavaş yavaş gençler kulübe gelmeye başladı. Günlük kıyafetleriyle gayet rahat hareket ediyorlar, umutlu bir arayışla etrafa bakmıyorlardı. Onların dışında, bizim gruptan başka kimse de yoktu. Fakat müzik birden ortalığı doldurdu sanki.

"Aman Tanrım!" diye Mary Lou kıvrık saçlarını bastırarak kulaklarını tıkadı. "Kulaklarımız henüz sağır olmamış anlaşılan."

Burnuma gelen sigara dumanından alerjim tutacak diye korkmaya başladım. Oturduğumuz tabureler ve yer müziğin yarattığı titreşimle sallanıyordu. Tedirgin bir duyguyla kucağımdaki saten gece çantama doğru elimi götürdüm.

O anda garip bir şey oldu. Ayaklarımla taburenin bacağına vurarak bu çılgın müziğe tempo tuttuğumu fark ettim. Jim ile flört ederken dansa giderdik. Birbirimize çok sokulmadan yakın durur, müziğe uyum sağlardık - bu kadar gürültülü olmayan, fakat en az bu kadar ısrarcı bir müzikti tabii. Evlilik ve getirdiği sorumluluklarla o günler sadece birer anı olarak kalmıştı. Ve o anda, birden geri geliverdi. O günlerdeki Jim de geri gelmişti - ince, uzun, biraz ham ama çok hoş... ve çok sevgi dolu.

Bu kalabalıkta gözyaşlarına boğulacak değildim. Jim'in ölümü bana ellili yılların bir kadın üzerindeki baskılarını daha çok hissettirmişti. Kalabalıkta insan duygularını açığa vuramıyor, gözyaşı döke-miyordu.

33

İşe çok daha önce başlamış olsaydım diye çok düşünmüşümdür. Bu kadar kendimi sıkmasaydım, bir eş ve anne rolünü üstlenip kendimi bu kadar ihmal etmeseydim...

Şimdi çocuklar uçup gitmişti -kocam da öyle. Evime, çocuklarıma, kocama bağlı bir insan olarak ortada kalakalmıştım. Yalnızdım ve yaşlanıyordum. Yakınlarıma sadece telefonla ulaşabiliyordum. Bir de çalışmasaydım?

Yeni bir şarkı başlamıştı. Çağdaş müzik buna deniyorsa... yok, yok, yeni değil; bu eski bir parçaydı.

Unutulmuş gitar telleri birden tüm bedenimi uyarmıştı. "Johnny B. Goode."

Mary Lou'ya, "Biliyor musun," dedim farkında bile olmadan. "Jim'le bu parça ile ne kadar çok dans etmişsinizdir. Bu müzik yere vura vura tempo tutmak arzusunu veriyor bana."

Mary Lou loş kulübün içinde şöyle bir etrafa bakındı. "Ne yazık ki, ortalarda dans edecek uygun biri yok. Ama güvenlik görevlisi, o yalnız."

Harvey yetmiş yaşını geçkin emekli bir adamdı. Hafif göbekli, güler yüzlü ve hafif de topal.

Mary Lou'ya bir dirsek attım. "Şşşt!" Müzik o kadar gürültülüydü ki, gizli bir şey konuşmak için bile bağırarak zorunda kalmıştım. "Kimseyi dansa kaldıracak halim yok! Sadece bu müziği çok seviyorum. Bir dinlesene! İnsanın kanını kaynatıyor! Bu şarkıyla dans etmeye bayılırdım." Bomboş pist birilerinin dans etmesi için öylece bekliyordu. Hayaletler bile olsa.

Hemen yanımdaki koltuktan bir ses geldi. "Hey, Jerry dans etmeye bayılır. Ben sevmem. Hadi, ikiniz piste fırlayın!"

Genç, güzel bir kadındı. Simsiyah saçları ve klasik yüz hatlarıyla tatlı bir ifadesi vardı. Şaşırmış bir halde kadına döndüm ve yanındaki adama baktım. Şirkette onu hiç görmemiştım. Çok hoş görünümlü, otuz yaşlarında sarışın adam tam bir pazarlamacı gülümsemesiy-le bana bakıyordu. Zayıf uzun adam istekli görünüyordu.

"Yapamam," dedim. "Yıllardır dans etmedim."

"Hadi," diye kadın ısrar etti. "Jerry'yi dans etmekten alıkoymak hiç hoşuma gitmiyor."

Adam kalkıp bana doğru yürürken, dostça gülümseyişi bana pis şehvetli bir sırnaşma gibi göründü. Donup kalmıştım. Kendimi bu

34

şekilde ortaya atıp gösteriş yapmaktan hiç hoşlanmayan bir insandım. Otuz yıldır mesleğim bu olmuştu. O yüksek tabureden inmem bile bir meseleydi.

Ama arkamdan gelen müziğin çağrısı içimi gıcıkliyordu. Ellisini geçmiş bir kadın kime hesap vermek zorundaydı ki? Jim'le deniz yolculuğuna çıktığımızda yine dans ederiz diye konuşmuştuk. Bu tanımadığım adam da, benim yaşımda bir kadın için cinsellikten uzak 'emniyetli' bir dans partnerinden başka hiçbir şekilde yorumlanacak biri değildi.

Zaten yanıma gelmiş, taburemi çekiyordu. Bir anda yeni topuklu ayakkabılarımdan üzerine yere basıyordum. Ve ışıltı ışıltı aydınlatılmış piste doğru yürümeye başlamıştım bile. İçimden, çoktan unuttuğum bir tarafım beni iteliyordu sanki. Hadi, çabuk ol! Parça bitmek üzere. Bu son şansın!

Arkamdan gelen partnerim bir şey sordu. "Seni duyamıyorum." "Push dansı biliyor musun?" "O da ne? Hiç duymadım!"

Artık pistteydik. Tanrı'nın bana gönderdiği partnerime baktım. Otuz yıl öncesinin figürleriyle orada rezil olmamak için dua ediyordum. Belki onu izleyerek son dans figürlerini kapabilirdim. Genç adam elimi kavrayıverdi.

Yoo! Eskiden herkes tek basma dans ederdi, böyle dokunmak filan yoktu! Bir partnere bağlı kalmak da gerekmezdi. MTV'de sürekli olarak gösterdikleri danslar da böyle değil miydi? Ama anlaşılan artık pistlerde böyle dans etmiyorlardı.

Genç partnerim beni kendi arkasına doğru çekiverdi. Bu sıska adamdan böyle bir güç beklemiyordum. Bez bebek gibi beni fırlatıp geri çekti. Şaşırmıştım. Başım dönmeye başlamıştı. Yönümü şaşırdım. Yeni topuklu ayakkabılarım, parlak parkelerde kayıyordu.

Ama o beni hiç bırakmadı. Bir tek yerde de tutmuyordu. Benim ne yaptığının hiç önemi yoktu, o beni idare ediyordu. Beni kolunun altından geçirirken yeni elbisemin koltuk altından dikişlerin söküldüğünü hissettim. Böyle bir çılgınlık için uygun bir kıyafet seçme-miştim.

Kafamda müzik hâlâ karşı konulmaz bir şekilde tekrarlanıyordu.

35

Way down in Lousiana dose to New Orleans Adam beklenmedik şekillerde beni savuruyor, döndürüyor, çekip itiyordu. Sonra birden kendimi ters yönde buluyordum. Sersemle-miştim. Sanki bir dönme dolapta, bindiğim an pişman olmuş ama inmemin imkânsız olduğunu görerek çaresiz kalmış gibiydim. Bir şekilde bu girdaba kapılmıştım, ama bu benim bildiğim danslardan değildi. Pistte kendi kendime, kendi kontrolümle ayaklarımı yere vurup müziğe uyarak hafif hafif sallanmaya hiç benzemiyordu. Apa-çi dansı gibi bir şeydi. Tek el ele yaptığım dans, çocukluğumdaki okul danslarıydı. Bu deli bir "swing" dansıydı. Partnerimin beni havaya kaldırıp döndürmemesi için dua ediyordum.

Derken, tam bir figürün ortasında parmakları parmaklarımla arasından kaydı. Bir an onun yüzündeki gülümsemeyi gördüm. Loş ışığın altında bir şeytan gibiydi.

Beni öylesine salıvermişti. Bir eşya gibi fırlatıp atmıştı. Kontrolüm dışında ayaklarım kaydı ve döne döne yere doğru düşmeye başladım. Doğrudan yere.

Kısa bir şarkı olduğunu sanmıştım, ama artık dansın sonsuza kadar devam edeceğinden korkmaya başlamıştım. Oysa dans bitmişti! Sadece müzik tıngırdamaya devam ediyordu. Ben yerdeydim. Orada öylece oturuyordum ve kendimi aptal gibi hissettim. Yaşadığım şokla soluk soluğa kalmıştım. Beceriksiz yaşlı bir kadın olarak kendimi rezil etmişim.

Beni ayağa kaldırmak için partnerim yaklaştı ama ben kendim tökezleyerek kalkmaya çalıştım. Sivri topukları şifon eteğime takılırken, yıllardır hiç kızarmadığım kadar kıpkırmızı kesildim.

Bizi izleyen iş arkadaşlarıma doğru bakmamaya çalışıyordum. Başımı çevirdiğimde partnerimle yüz yüze geldim. "Ben tek başıma, bildiğim gibi dans edecektim!" diye müziği bastıran bir sesle bağırdım. "Tek başıma!" Kollarımı iki yana açtım. Anında tek kolumdan beni yakaladı. Dansı ve beni bırakmayacaktı.

O anda sanki karşımdaki adamdan da uzaklaşıp neon ışıklı salonda beni tanıyan tanımayan herkesi geride bırakarak başka bir mekâna uçtuğumu hissettim.

36

Karanlığın kucağına sığınacağım umuduyla sevinirken, tekrar koluma yapışıp beni o gürültünün içine doğru geri çekti. Neon ışıkları altında pis pis gülen şeytani suratı tekrar karşımdaydı. İt, çek, at, tut...

Artık ne yöne gittiğimi hiç bilmiyordum. Pist neredeydi, izleyiciler ne taraftaydı, karanlık nerede bitiyor, ışık nerede başlıyordu? Sadece bu lanet olası müzik bitip de beni özgür kılan kadar ayakta durabilme savaşı veriyordum.

Sonunda müzik durdu ama epeyce sonra. Adam da elimi bıraktı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" dedim ona ikinci parça başlamadan.

"Dans ediyorum," dedi o pis gülüşüyle.

"Ben bu dansı hiç bilmiyordum."

Sadece omuz silkti. Acaba sıska bir adam olarak dans bilmeyen beceriksiz birini havaya atıp tutarak gösteriş mi yapıyordu? Bu onu gururlandıracak bir şey miydi? İyi dans eden bir beyefendinin, tanımadığı bir partneriyle bu akrobatik numaraları denemesi gerekirdi. Karşısındaki insanı yere düşürecek bu hareketleri yapmadan önce düşünmesi gerekirdi. Evet, insan böyle sanıyor.

Neyse, yerime gidecek kadar toparlanmıştım. Arkadaşlarımla ne düşüneceği, ne diyeceği beni korkutuyordu ama o kadar sersem gibiydim ki, konuşacak halim kalmamıştı. İçkilerimiz gelmiş, benimki masanın üzerinde duruyordu. Connie ve Mary Lou ellerindeki kadehleri yudumlarken, bana acır gibi bakıyorlardı.

Partnerim yanımdan ayrılırken, "Bunu bir daha denemeliyiz," dedi. Kadınları yere fırlatıp atmanın son derece doğal olduğunu düşünen bir kayıtsızlık içinde olması beni iyice çıldırtmıştı.

"Hiç sanmıyorum," dedim.

Tekrar gülümsedi. "Belki içkili olmadığımız bir zaman."

"Ben sarhoş değildim ki!" Sarhoşların göz göre göre inat ettikleri gibi bir çıkış yapmıştım ama haklıydım; içkim masaya daha yeni gelmişti!

Partnerim inanmaz bir bakışla tekrar gülümsedi ve birlikte oturduğu kadının yanına gitti. Kadın da gülümsüyordu. Onun neden bu adamla dans etmediğini çok iyi anlamıştım artık.

37

"Boş ver," dedi Mary Lou ertesi gün işte bir ara tuvalette karşılaştığımızda. Elinde bir çubukla buklelerini kabartıyordu.

"Ama beni aptal durumuna düşürdü. Sonra da sanki benim kaba-hatimmiş gibi davrandı."

Mary Lou omuz silkti. "Bir iki gün geçmeden senin pistte düştüğünü herkes unutup gidecek."

"Çok içki içtiğimi sanacaklar."

"Olabilir, ama senin böyle dağıtman için hiç değilse bir sebebin var. Herkesin hayatında bir gün böyle bir saçmalık yaptığı olur."

"O çiftin kim olduğunu bile bilmiyorum. Hangi bölümde çalışıyorlarmış?"

"Sanırım, ikisi de muhasebe bölümünde. Biliyorsun, biri gelir biri gider. Herkesi tanıyamazsın."

"Bunlar o kadar çabuk gitmeyecektir, eminim."

Personel bölümünden Martha benim asansör arkadaşım. Onunla hep asansörde karşılaşip konuşurduk ama bu çok sık olurdu.

"Muhasebeden Jerry mi?" diye yüzünü buruşturarak sordu. Koyu bir kalemle boyanmış kaşları birbirine fazla yaklaşmıştı. Saçları ve tırnakları her zaman boyalı, eski resepsiyonist her an yeni insanlarla karşılaşmaya hazır bakımlı bir kadındı. "Birden fazla Jerry var. Neden sordun?"

Sesimi alçaltarak ona durumu anlattım. Martha aşağı yukarı benim yaşımdaydı. Tek kaşları aniden kalktı ve,

"Ne pis bir şaka!" dedi. "Sen bu push dansının slam dansıyla kuzen olduğunu bilmiyordun yani, öyle mi? Bu dansı daha önceden birlikte çalışmadığın biriyle yapmaman gerekirdi. Ya da bu dansı iyi bilmeyen biriyle."

"Slam dansıyla mı!" diye dehşetle irkildim. Ben bile bu saçma hareketleri olan dansı duymuştum. "Sen bu push dansını nereden biliyorsun peki?"

"Çocuklarımdan, nereden olacak! Swing dansına benziyor. Tekrar popüler oldu ama amatörlerin işi değil..

Gel, bilgisayardan şu

Jerry'ye bir bakalım."

Martha'mn uzun, boyalı tırnakları bilgisayar tuşlarının üzerinde tıkrıyordu. "Bir Jerry Snyder var... bir de Kimball."

38

"Hangisi çalışanlar kulübünden acaba?"

"Bu dosyalarda böyle bir bilgiyi bulamayız."

"Herhalde bu dosyalarda tipini de tarif etmiyorlardır."

"Burasını polis karakolu mu sandın! Ama dur bir dakika..." Gözlerini devirerek, "Muhasebe bölümüne gidip kendin bakabilirsin," diye ekledi.

"Aman onun yüzünü bir daha görmek istemiyorum." Dişlerimi gıcırdatarak cevap verdim. "Sadece benden uzak durmasını tembih edebilirim, çünkü karşıma çıkarsa onu öldüreceğim! Telefonunu bulabilseydik, bu yaptığını bir daha kimseye yapmamasını söylemek isterdim doğrusu."

"Bunu bilmeden mi yaptığını düşünüyorsun?"

"Kesinlikle! Düşüncesiz herifin teki. Sanki karşılarındaki kadına büyük bir lütufta bulunmuş gibi bir hali vardı."

"Bak ne diyeceğim." Martha tekrar kıpkırmızı ojeli uzun tırnaklarını klavyede gezdirerek, "Sen bir bak ve hangisi olduğuna karar ver," dedi. "Ben sana telefonunu bulurum."

Muhasebe bölümü bana çok yabancı bir bölümdü; oraya hiç işim düşmemişti. Kutu gibi ofis bölmeleriyle, kişisiz, sevilmez bir ortamdı. Gizlice oraya girmiş gibi, ağır ağır bölmelerin arasındaki koridordan yürümeye başladım. Yayı oyuncaklardan fırlayan bir kafa gibi, her an karşıma o iblisin çıkmasıyla havaya fırlayabilirdim. Kafamı uzattığım her bölmede karşılaşmak istemediğim tanıdık biri çıkacak diye de korkuyordum.

"Oh!"

Adamı bulamamıştım ama kadını buldum. İsim levhasında Misty Weatherall yazıyordu.

Kadın da en az benim kadar şaşırmıştı.

"Şey... erkek arkadaşınızı arıyordum da."

"Jerry'yi mi?"

"Evet."

"O benim erkek arkadaşım filan değil. Sadece birkaç kez çıktık. Artık birlikte değiliz."

39

"Neden peki?"

"Ne bileyim... garip biri..."

"Ne diye benimle dans etmesini istedin?"

"Senin dans etmek istediğini duydum. Ben dans etmem."

"Onunla hiç dans etmedin mi?"

"Bir kez. İkinci çıkışımızdı."

"Ee?"

Kadın gözlerini benden kaçırarak, "Yere düşmedim ama onunla dans etmek hoşuma gitmedi."

"Bu yüzden mi benim başıma sardın onu?"

"Bak, sen dans etmek istiyordun. Ben de dans etmeyi bildiğini sandım ve onun figürlerine uyabileceğini düşündüm. Ben kendim asla onunla dans etmemeye karalıydım ve o da dans etmek için kuduru yordu."

"Artık onunla çıkmak istemeyişinin bir sebebi de bu mu?"

"Bir de sen varsın. Düşüşünde onunla uyum sağlayamadığını düşünüp dansı bırakması gerekirdi."

"Sağ ol."

"Ayrıca, boşandığı karısıyla ilgili olarak birtakım sorunları var. Onu dinlemekten sıkıldım. Önce ona acıdım ama sonra kendime acımaya başladım." Kaşları çatıldı. "Hayır, lafından hiç anlamıyor. Ayrılmamız biraz zor olacak. İkimiz de bir hata yaptık galiba."

"Sende telefon numarası var mı?"

"Hiç ona telefon etmem gerekmedi."

"Soyadının ne olduğunu biliyor musun?"

"Snyder."

"Çalışan komitesinde mi?"

"Evet kurul başkanı. Ne diye o kulüpte hep bir araya geldik sanıyorsun?"

"Dur bir dakika, bakalım. Dans etmek istiyorum derken beni duyduğuna göre, böyle bir toplantı için bekar erkeklerin gittiği bir kulübün hiç de uygun bir yer olmadığını söylediğimi de duymuş olmalısın."

Koyu renk gözlerini bilgisayarının ekranına çevirdi: Ekranda karmaşık bir tablo içinde renkli kutularla belirlenmiş bir sürü rakam vardı. Kadın bir tuşa bastı ve ekran karardı. "Duydum."

40

"O da duymuş olabilir mi?"

"Olabilir ama dans etmenizi öneren bendim. O bir şey demedi ki."

"Ama böyle bir dans düşünmemiştin."

Tekrar omuz silkerek gözlerini bana çevirdi. "Jerry'nin başka türlü dans ettiğini hiç görmedim."

Martha'ya gidip durumu açıkladım ve o da bana Jerry'nin telefon numarasını buldu.

Ama bunun bir yararı olmadı.

Onu akşamları arıyordum. Bir akşam... iki akşam... her seferinde, 'Jerry şu anda eğlencede,' diyen aptal bir mesaj çıkıyordu.

Hiçbir seferinde not bırakmadım. Onunla karşılıklı konuşarak tepkisini görmek istiyordum. Sorumsuzluğunu yüzüne vurunca ne diyecekti? İncecik şifon elbisemle sivri topuklu ayakkabılarımın böyle akrobatik hareketler için hiç de uygun düşmediğini nasıl düşünmezdi? Annesi yaşında bir kadını oradan oraya fırlatmanın ne kadar kaba bir davranış olduğunu suratına haykıracaktım. Yere düşüşümde bunu içkili olmama bağlamakla ne kadar terbiyesizlik ettiğini de! Ona alçak filan demeyecektim ama fırlama diyebilirdim.

Sonunda Connie'ye telefonda onu bulamadığımı söyledim. "Herhalde onun canına okumak için sırada bir sürü kadın vardır. Adam telefonu özellikle sekretere bağlamıştır bence. İşte bir gün karşısına çıkıversene."

"Aman, insanların önünde yeterince sahne yarattım. Bunu göze alamam"

Mary Lou konuşmalarımızı duyarak yanımıza geldi. "Şu sersemi unutmasını söyledim ona!" diye Connie'ye döndü. "Adamın taktığı bile yok."

Connie her zaman derli toplu sarı saçlarının teli bile oynamadan başını sallayabilirdi. "Evet. Bu tip adamlara tekme atıp unutacaksın."

"Orada... o pistte düşüşümde çok ciddi bir kaza olabilirdi. Bacağım kırılabilirdi. Bu... bu... bir amme davası bile olabilir."

41

^P

Bölüm şefi yardımcısı Gene arkamdan yanaşarak, "Bırak sende!" dedi. "Çok gerilerde kalmışsın. Bugünlerde tek suç tecavüz."

Bir erkek olarak onun bunları duymuş olmasından utanarak donup kaldım.

"Boş ver," dedi Connie. "Mary Lou haklı. Değmez. Unut gitsin."

Bazı uygar olmayan davranışlara tahammül etmek zordur. Yüzeysel, basit şeylere.

Elimde değildi, kabullenemiyordum. Biz öyle bir kuşaktık ki, çocukların konuşma hakkı bile yoktu. Kibar davranmak günlük yaşamımızın bir parçasıydı. Ve insanların çoğunun iyi olduğunu düşünürdük. Şövalyelik öldüyse bile, erkekler -tabii sokaklara tükürecek kadar seviyesiz olanlar değil- en azından bir beyefendi gibi davranmaya devam etmek zorundaydı. Ben de o kadar yaşlı sayılmazdım yani.

Artık Jerry Snyder'i sabahın köründe işe gitmeden evde yakalamak amacıyla, ya da hafta sonları rastgele saatlerde ısrarla ve terbiyesizce aramaya başladım. Telesekreter sadece, 'Uerry şu anda eğlencede,' diyordu.

Bir gece uykum kaçtığında, sabaha karşı üçte bile onu aradığım oldu. Zaten uykularım bozulmuştu. Olayı bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Acaba kasten mi yapmıştı? Onun bizi götürdüğü kulübü eleştirdiğimi duymuş olmalıydı. Sonunda onu köşeye kısırdığımda neler söyleyeceğimi kafamda evirip çeviriyordum. Artık iyice bir haşlanmayı hak ediyordu.

Martha yine kaşını kaldırmasına rağmen, bana Jerry'nin adresini de vermişti. Bir tek laf etmeden.

Şehir planını açıp adresine baktım. Şehrin sınırında yeni yapılan bahçeli evlerde oturuyordu. Cumartesi günü arabama atlayıp oraya gittim ve Jerry'nin dairesini aramaya koyuldum. Binalar İsviçre şatolarını andırıyordu. Blok-

42

ların tam ortasında fıskiyeli bir havuz vardı. Bir site denebilecek bu evlere özentili bir ad verilmişti: Woodwinds. Her evin numarası da gizlenmiş bir şekilde yan kenarına konmuştu. Sonunda 66 numarayı buldum. İkinci katta oturuyordu ve dışarıdan merdivenlerle, içeriden de asansörle dairesine çıkılabiliyordu. Hiçbir şey olmasa evinin kapısında onu kıştırabilirdim. 85 model gri Honda Civic arabamı bir yere park edip bekleyecektim. Elbet evine dönecekti.

Ama dönmedi. Cumartesi bütün gün bekledim. Akşam onda artık yorulup vazgeçtim.

Martha'nın bilgisayarından daha iyi bir kaynak bulmam gerekiyordu. Araba plakasını ve modelini öğrenebilsem işyerinin otoparkında onu yakalayabilirdim ve peşine takılıp onu evine kadar izleyebilirdim. Tekrar telefonun başına geçtim, midemde kramplarla şirketin kasko bölümünü aradım ve karşıma çıkan genç kadına, "Bir sorunum var da," diye güzelce masum bir poz takınarak öykümü anlatmaya başladım. Hiç böyle bir kurumdan gizli bilgi almaya çalıştığım olmamıştı. "Geçenlerde bir beyefendiyle arabalarımız çarpıştı da... tabii, beyefendi bana kartını vermişti, ancak ben satış bölümünde çalıştığım için pek çok kişi bana kartını verir. Şimdi, o beyefendinin kartını diğerleriyle karıştırdım. Fakat ne var ki, sigorta şirketim onu bulmamı istiyor. Beyefendinin ismini hayal meyal hatırlıyorum da, arabalardan hiç anlamam. Acaba bu isimden arabasının modelini çıkarıp bana söyleyebilir misiniz? Hiç değilse renginden filan tanırım..."

Karşıdaki kadından ses gelmemesiyle kalp atışlarım üç katma çıktı.

"Size yardımcı olabilecek birisine hattı bağlayayım."

Öykümü bu kez bir adama anlattım. Sinirli halim olayı daha da gerçek kılıyordu. Adam, "ne yapsın zavallı kadın," diyordu muhakkak. Sonunda verdiğim ismi bilgisayara geçirdi ve bilgisayarın isimleri tarayıp doğru adresteki doğru ismi bulması için biraz beklememiz gerekeceğini söyledi.

"İki araba, hanımefendi. Sarı bir 68 Corvette ve siyah bir 72 Chevrolet Impala."

43

"Ah, evet! Siyah olan! Çünkü eski bir araba markası olduğunu hatırlıyorum." Gerçekten sevinçle atıldım.

"Corvaire olsaydı, bu değişik isim dikkatimi çekerdi."

"Corvette," diye adam düzeltti.

Dans pistinde aptal durumuna düşmüştüm ama bazı yerlerde bu işe yarıyordu. Oradaki memur yaşlı bir şapşal kadından asla şüphe etmeyecekti. Gerçi, plaka numaralarını almamıştım. Fazla kurcalamak istemedim. Tehlikeye girmemek gerekiyordu. Bunu daha önceki deneyimlerimden biliyordum.

Öğlen tatilinde işyerindeki otoparkta dolanmaya çıktım. Park alanları bomboş ve sessizdir. İnsanın ayak sesleri yankılar yapar. Bu biraz insanı tedirgin ediyor doğrusu. Kadınların özellikle böyle yerlerde temkinli olması gerekir ama ben otoparkın o andaki boşluğundan çok memnundum. Ayak seslerim ve arada viraj alan bir arabanın lastiklerinin gıcırısından başka hiçbir ses yoktu. Çalışanların çoğu yemeklerini odalarına getirtir, şirkette belli kişiler yemeğe dışarı çıkardı.

Araba modellerini çok iyi tanımadığım için elime bir dergi almıştım. Sonunda siyah yayla gibi arabanın önünde keyifle durup plaka numarasını defterime kaydettim.

Bizim bölüm, muhasebe bölümündekilerden her zaman yarım saat erken işten çıkardı. Bütün yapacağım, arabamı otopark çıkışında bir yere park edip beklemektir. Gerçi, iş trafiğinde boş bir yer bulmak o kadar kolay değildi. Nasıl olsa bir yer bulacaktım. Bir de başıma şapka ya da eşarp gibi bir şey geçirmem gerekiyordu. Beni tanıması hiç hoş olmazdı.

O gün iş çıkışı hemen planımı uygulayacaktım. Her şey çok güzel gitti. Öğlen tatilinde kendime değişik bir eşarp aldım. Bunu takınca büyükannelere benzeyeceğimi düşünerek güldüm. We kadar da büyük gözlerin var öyle, büyükanne! Jim'le iyi ki de göze batan bir araba seçmediğimize memnundum doğrusu. Park ettiğim yerde arabanın motorunu çalıştırmış bir halde, ellerim direksiyonda, beklemeye koyuldum.

Otoparkın rampasından arka arkaya çıkan arabaların arasından siyah Chevrolet'yi fark edebilmek için sadece bir dakikam vardı ve işin en zor tarafı da buydu. Arabaların modellerini pek iyi ayırt ede-

44

mediğim için hepsi gözüme aynı görünüyordu. Tabii, çok göze çarpıcı modeller hariç.

Ne çok insanın siyah, gri ve beyaz arabası vardı. Hepsi de toz topraktan aynı bulanık renge dönüşmüştü.

Derken, yayla gibi siyah bir araba ve kıvrık kıvrık sarı saçlı şoförü görüldü. Dikiz aynasından arkama baktım.

Aksi gibi bir kamyon gelmiyor mu?

Arabayı çalıştırdığım gibi, yerimden fırladım ve kamyonun şoförüne önce yola çıktım. Arkamdan kamyonun şoförü korna çalıp duruyordu. Hiç aldırmadım bile. Siyah Chevrolet ile aramızda sadece bir araba vardı. Ona yetişmiştim.

Sürekli olarak arkasında kalarak onu izliyordum ama siyah Chevrolet çevre yoluna çıkıp Woodwinds'e doğru gitmiyordu. Sinirim bozuldu. Onun peşinden nereye gidiyordum kim bilir.

Trafiğin kalabalığından çıktığımızda, onun nereye gittiğini tahmin etmiştim ama bundan hiç hoşlanmadım. Çamaşırhanelerin yanında Vietnam restoranlarının bulunduğu mahallelerden, otobüslerin bile hızla geçtiği semtlerden, sarhoşların hatta ölümlerinde yerlerde yattığı sokaklardan geçtik.

Ortalık hâlâ aydınlıktı. Ama o semtlerden geçmek asabımı bozmuştu ve sanki gecenin karanlığında araba kullanıyormuşum gibi gözlerim kararmaya başlamıştı.

Jerry üç katlı tuğla bir binanın önünde durdu. 1920'lerden kalma bu binanın içine girerek gözden kayboluverdi. İnip peşinden gitmeye korktum ve arabada beklemeye karar verdim.

Fakat o yine geri gelmedi. Arabanın tüm kapılarının kilitli tutmama rağmen saat sekizden sonra artık beklememeye karar verdim.

Onu tekrar izlemeye kalkıştığımda daha sıkı önlemler almam gerektiğini anlamıştım. Bir spreylenmiş alabilirdim. Büyük mağazalardan birinin camkânlı vitrininin önünde durdum. Vitrindeki siyah metal ya da gerçek gümüş kabızlı silahlara bakarken, tezgâhtar bir silah alacağıma inanmış görünüyordu.

"Herkes öylesine bir silah alıp üstünde taşıyabilir mi?" diye gülümsemeye çalışarak sordum.

"Tabii, hanımefendi. Bir form doldurup birkaç gün beklemeniz gerek, o kadar. Yakından görmek ister misiniz?"

45

Bu soğuk ve yabancı aletlere şöyle bir baktım. "Yok, sağ ol. Bana bir spreylenmiş yeter."

"Bu akşam sinemaya ne dersin? Jurassic Park artık çocukların saldırısından kurtulmuştur."

Connie ve Mary Lou masamın başında Bobbey ikizleri gibi saf saf bekliyorlardı.

"Yok., bu akşam ihtiyarlar evinde gönüllü olarak nöbet tutacağım."

Biraz havadan sudan konuştuktan sonra, nihayet gittiler. Hiç de boş boş konuşmalara ayıracak vaktim yoktu ya neyse.

O akşam iş çıkışı Jerry'yi izlemek pikniğe çıkmaktan farksız olmuştu.

Aslında termosuma biraz kahve koyarak kendime sandviç hazırlayıp yanıma almıştım. Çocukların ilkokula gittiği günlerden bu yana böyle bir şey yapmamıştım. Uzun bir geziye hazırdım. Bu sefer elimden kurtulamayacaktı. Bu şık giyimli hesap uzmanı genç adamın o pis binaya girip çıkması da bende iyice merak uyandırmıştı.

Bu kez, o arabadan iner inmez park etmedim. Binaların arkasından dolaştım, Jerry'nin girdiği evin arka tarafında dolaşan süflü adamlardan hiç korkmadım. Bir ara sokak keşfetmiştim! İkinci turumda boş konserve kutuları ve çöplerle dolu dar yoldan ilerledim, binaları sayarak tam Jerry'nin girdiği binanın altında dört arabalık bir park yeri gördüm. Arka sokak daha da karanlık, dar ve berbattı ama orada terk edilmiş bir garaj vardı. Hemen önüne park edip beklemeye koyuldum.

Çok geçmeden Jerry'nin girdiği evin altındaki garajın kapıları gıcırdayarak açıldı. Alçak tamponlu bir kamyonetin arka arka çıktığını gördüm. Jerry, arabasını benim yüzümün dönük olduğu yönün tam tersine doğru çevirdi. Harika! Hemen arabayı çalıştırıp ön tarafa çıktım. Oraya geldiğimde Jerry çoktan gitmişti ama gaza bastığım gibi peşine düştüm. Böyle ara sokaklarda yirmi milin üstünde hız yapmak yasaktı. Ehliyet sınavlarından bunu biliyordum ama bu acil bir durumdu.

46

Yol kavşağında bir an için durup sağa baktım. Sağ tarafımda bir far hemen direksiyonu o tarafa kırmamı söyledi. Eski arabamız bu ani virajla öyle bir gıcırta çıkardı ki, Jim ani direksiyon kırmalarında dikkat ederdi ama ben aldırmadım. Önümdeki araba tekrar ana caddeye çıktığında arkasındaydım.

Onun arabası dikkat çekiyordu ama benimki ne kimsenin dikkatini çekiyordu ne de Jerry'nin.

En sonunda çevre yoluna çıktık. Artık hazırladığım konuşmayı prova etmeye başlamıştım. Zamanla epeyce geliştirdiğim bu müthiş cümleler ona yaptığı hatayı çok ağır bir şekilde anlatacak ve kabalığını kabul edecekti. Ama önümdeki sarı Corvette Woddwinds'e sapmadı.

Şık apartmanların bulunduğu semt yerine, yine berbat bir sokakta kocaman pis bir binanın önünde durdu. Bir direğe asılmış derme çatma tabelada 'Foxy Chics' yazıyordu. "Üstsüz dans eden güzel bebekler."

Bir iç çekerek yemeğimi yedim ve karanlığın çökmesini bekledim. Artık karanlıktan korkmuyordum. Sağ elimde spreylim hazır tutarak on bir buçuğa kadar orada bekledim. Bir araba için san çiğ bir renkti ama bu adamın pis ruhuna uymuştu doğrusu. Bu rengiyle gece bile gözden kaçırılmayacak bir arabaydı. Park yerinin loş ışıklan altında rahatça etrafı görebiliyordum. Kim bilir içlerinde neler gizli olduğu belli olmayan kamyonlar, küçük kamyonetler, markalarını bilemeyeceğim spor arabalar ve kocaman motosikletlere baktım. Sadece hafta içinde bir geceydi ve bu kulüp epeyce kalabalıktı.

On bir buçukta Corvett'te bir hareket fark ettim ve doğruldum. Hatta camı biraz aralamaya bile cesaret ettim. Bir kadınla bir erkeğin konuş-malan kulağıma geldi.

"Beni rahat bırakmanı söylemişim, Jerry! Ne diye buraya geldin?" Kadının ses tonundan ağlamak üzere olduğu belliydi. "Burada çalışıyorum, anlamıyor musun? İş yerimde beni rahatsız etme!"

"Ben de herkes gibi içkimin parasını ödüyorum, dolayısıyla seni herkes gibi ben de seyredebilirim, Tiffany." Belli ki, kızın takma adıydı.

"Ben seni artık görmek istemiyorum."

"Ama ben seni istediğim zaman görebilirim. Hem de her yerini. Hadi, arabaya bin."

47

"Hayır! Buradan derhal gitmeni istiyorum. Başka bir kız bul, hayatını yaşa. Seni isteyen biriyle birlikte olmalısın. Ben seni istemiyorum."

Sessiz geceyi yaran bir şakırtı duyuldu. Kadının suratına inen bir tokat sesiydi bu. Kendi kızlarını düşünerek arabanın motorunu çalıştırdım. Gerçi, asla böyle bir yere düşeceklerini düşünemezdim ama...

Aslında kendimi ortaya çıkarmak istemiyordum... yine de, orada ikisinin halini göre göre öylece bekleyemezdim. Birbirlerine fena halde kenetlenmişlerdi ve bu kez dans çok ciddi bir zarar getireceğe benziyordu.

Farlarını üzerlerine çevirdiğim anda, dağ yolunda yakalanmış iki ürkek geyik gibi bakakaldılar.

Jerry'nin yüzünde, o kabus gibi dansımız sırasındaki pis gülüşü vardı. Kollarının arasında kısıvrak tuttuğu ve itip kaktığı kız da ondan kurtulup ışıklara dönmüştü. Onun yüz ifadesini unutamam. Güzelim yüz hatlarını gizleyen korku ve az önceki mücadelenin dehşetini anlatmama imkân yok. Uzun çıplak bacakları ve çıplak kolları farların ışığında daha belirginleşmişti. Beyaz çizmeleri vardı ama mini eteğiyle dekolte bluzu vücudunun pek çok yerini açıkta bırakıyordu. Upuzun kısl saçları geri plandaki çiğ sarı arabanın üzerinde alev alev canlı bir kontrast oluşturunuyordu.

"Bırak beni, Jerry," diye kız bu fırsatı yakalamışken tekrar kurtulmayı denedi. "Bırak ve bir daha da buraya gelme."

Jerry ışıklara dönmüş, direksiyonda suçlayacağı birini arıyordu. Kızı öyle bir hırsıyla bıraktı ki, kız feci bir şekilde yere yuvarlandı. Ben hemen arabayı sürmeye başladım ve Jerry de kendi arabasına atladı.

Kırmızı stop lambaları bir çift şeytan gözü gibi ışıdayarak gözden kayboldu. Yerde şaşkın bir halde yatan kızın yanından yavaşça geçtim. Bana şursuz bir şekilde baktı. Onun için karanlıkta sadece siyah bir arabanın içinde adsız biriydim. Geceleri yollardan geçen bir sürü insandan biri.

Eve döndüğümde telefon çalıyordu.

48

"Unda! Neredesin? Mary Lou ile seni çok merak ettik. Bir daha böyle geç saatlere kadar sokakta kalacağın zaman bize haber ver!"

"Siz beni neden aradınız?"

"Seni akşam j'-lemeğine çıkaracaktık. Son zamanlarda çok içine kapandın. Her akşam işten kaçır gibi çıkıp kendini eve kapatıyorsun. Kış uykusuna yatar gibi! Şu Portnoy'daki olaydan sonra mı böyle oldun diye üzülüyoruz."

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Ertesi gün, araştırmama yeni bir boyut getirmem gerektiğini düşündüm. Martha bana yardım edebilirdi.

"Eski karısı mı?" Yüzünü ekşiterek bilgisayarına baktı. "Burada böyle bir bilgi olacağını hiç sanmam."

"Burada işe başvurduğunda karısı olarak geçmemiş olabilir."

"Ne yapacaksın eski karısını?"

"Belki sana aptalca gelecek ama... düşündüm ki, kadınlara neden bu kadar düşmanlık beslediğini eğer anlayabilirsem... yani, düşünsene annesi yaşında bir kadından böyle hınç alacak kadar kinin nereden geldiğini öğrenebilirsem, belki ona karşı daha anlayışlı olabilirim."

Martha gülümsedi. "Araştırmaya devam, ha?"

"Bir erkeği eski karısından daha iyi kim tanıyabilir?"

Belki de bir eski dans partneri tanımaya başlamıştı bile.

O kadar ağırbaşlı ve kibar görünüyordum ki, kadın beni tereddütsüz içeri aldı. Ufak tefek bir kadındı. Adı Karen'di. Çok ince telli ve zor şekil alan cinsten saçları, yüzünü olduğundan daha sarkık gösteriyordu. Ama yüzü yine de yaşadıklarıyla yıpranmıştı. Bütün bunlar bir kenara, çirkin bir kadın değildi. Daha Jerry'nin adını söylediğim anda yüzü değişiverdi. İri gözleri, ürkek dudakları ve elmacık kemikleri kasılıp kaldı.

"Aman Tanrım! Onun adını duymaya bile tahammülüm yok. Onu

49

unutmak istiyorum. Onu... ondan bahsetmek istemiyorum. Aman Tanrım, lütfen... lütfen, beni bu işe karıştırmayın."

Ona Jerry ile olanları anlattım ve kadıncağız başını salladı. "Bakın..."

"Adım Linda."

"Linda, o öyle korkunç bir insandır ki, sizi sadece dans pistinde fırlattığı için şanslısınız. Bu nefreti her geçen gün daha da artıyor."

Evin kapısındaki zincir ve kilitlere gözüm kaydı.

Karen durumu onaylarcasına, "Posta kutusunda adım bile yazılı değil," dedi. "Telefon numaramı da rehberle koydurtmadım. Yine de her telefon çalışında korkuyorum. Şu striptizci kızı bulduğuna çok memnunum.

Avukatım boşanırken bazı haklarımı savunacak oldu ama Jerry o kadar... o kadar çirkin şeyler yaptı ki, her şeyi ona bırakıp zor kaçtım. Oradan kurtulduğuma nasıl mutluyum bilemezsiniz."

"Demek striptizci," diye mırıldandım. "Demek bu adamdan kurtulmanın tek yolu, başka birini bulması."

"Yok. Onu kimsenin başına sarmak istemem, yanlış anlamayın. Ama kolay kolay insanı bırakmaz." Başını iki yana sallayarak dudağını ısırdı. "O şık evi ve iki arabasını da hiç anlayamıyorum. Gerçi, boşanırken benim payımı da aldı ama yine de nasıl para bulduğunu anlayamıyorum. O kadar kötüdür ki. İnsanı kullanır, inatçıdır, takıntılıdır. Giderek de daha beter oluyor. Şu anda yaşadığım için kendimi şanslı sayıyorum." Ayağa kalktı. "Çok teşekkürler. Pek şaşırmadım diyebilirim ama yine de dehşet verici. Bu benim dans olayıma farklı bir boyut getirdi."

Oradan çıktığımda, Karen'in titrek, yumuşak sesi kulaklarımdan uzun süre gitmedi. İki kızımı, onların mutlu birer evlilik yapmış olduklarını düşündüm. Uzaktaydılar, can sıkıcı kocaları ve kent dışında evleri vardı ve bütün bunlar için Tanrı'ya şükrettim.

50

Jerry Snyder'in evinin önündeki dar cadde hiç boş kalmıyordu. Bahçede çalışırken kullandığım eski yağmurluğumu ve tenis ayakkabılarımı giyerek kocakarı eşarbımı taktım. Arabamı yarım blok ötede park edip yürümeye başladım. Sokaktan gelip geçen insanlara hiç aldırış etmiyordum bile. Spreyim avucumun içindeydi, ve elim yağmurluğumun cebindeydi.

Apartmanın girişi terk edilmiş bir film setine benziyordu. Gri boyası aşınmış, yine gri metal posa kutuları eskimiş haldeydi. Kül tablalarında sigara izmaritleri ve yerlerde el ilanları vardı. Posta kutularının üstündeki yırtılmış etiketler, hangi katta kimin oturduğuna dair yegâne ipucuydu. Bilmece çözer gibi harfleri yan yana getirmeye çalıştığım bu zorlu iş beni çok büyük bir umutsuzluğa sürükleyebilirdi ama o anda hiç umutsuzluğa kapılmadım. Tabii ki, Jerry Snyder adı hiçbir yerde yazılı olacak değildi. Sadece bir diğer isim dikkatimi çekti: Rider. Bu, Snyder ile kafiyeli bir isimdi ve tam ma-çoların seçeceği bir takma isim olabilirdi. İki arabası ve iki ayrı hayatı olan bir ruh hastası.

Kırmızı yanaklı, şişko ev sahibi kayıtsız davranmıştı. Televizyonun karşısına dört tane çocuğu oturmuş ve onların sızlanmalarına da pek aldırdığı yoktu. Ters bakışlarından bana pek yardımcı da olmayacağı anlaşıyordu. Ben yine de, oğluma maalesef babasının öldüğünü bildirmek için geldiğimi ama gündüz bu saatte onu nerede bulabileceğimi bilemediğimi söyledim.

Kadın acıklı hikâyemden pek etkilenmemişti. Ama apartmanın-daki emniyet kurallarına ve yasalarına pek aldırdığı yoktu. Adının Rider olduğunu söyledim.

"Pek sık sık gelmez ama kirasını düzenli olarak öder."

"Bunu duyduğuma sevindim... yani, kirasını düzenli olarak ödediğine sevindim demek istiyorum."^

Dünyanın en salak annesiymişim gibi bana garip garip baktı. Ri-der'in sık sık ortadan kaybolmasından -o da benim gibi, doğal olarak- kuşku duyuyor olmalıydı. Bana yedek anahtarını verdi. Pis merdivenlerden üç kat çıktım ve dokuz numaralı kapının önünde durdum.

İçerisi de en az dışarısı kadar bakımsızdı. Üzerine çirkin bir ekose örtü atılmış, bacakları kırık bir kanepe odadaki tek mobilyaydı. Az ötedeki minicik mutfak nispeten temiz sayılırdı ve küçük bir mikro

51

dalga fırını bile vardı. Dolaplarda kahve paketleri ve ucuzluktan alınmış mutfak aletleri, tabak çanak gibi malzemeler hiç açılmamıştı. Mikro dalganın tabakları da epeyce yeni görünüyordu. Alt dolaplardan birine adamakıllı içki stoku yapılmıştı. Eski model buzdolabı dondurulmuş yiyeceklerle doluydu -hepsi düşük kalorili gıdalardı.

Bu odaya başka bir oda daha açılıyordu. Yatak odasının kapısını aralarken dizlerim titredi.

Duvarlar kadın fotoğraflarıyla kaplanmış gibiydi. Çoğu iğrenç porno fotoğraflardı; insanın hiç aklına gelmeyecek cinsten. Jerry'nin eski karısının da masum vesikalık resimleri bunların arasında asılıydı. Ve, Foxy Chics'de tartıştığı kızın bir sürü siyah beyaz fotoğrafları vardı. Bunlar kız sahnedekeyken çekilmiş olmalıydı.

Diğer tanımadığım ama gerçek kadın fotoğrafları da zincirlenmiş, kamçılanmış, tecavüz edilmiş dehşet verici pozlarda sıra sıra asılmıştı. Bir yillikten kesilmiş olduğu belli küçük bir vesikalık fotoğraf daha vardı.

Gülümseyen genç bir kız. Yine gerçek fotoğraflardan bir tanesinin önünde tüylerim diken diken oldu: Sadece bir çocuktu! Kadınların yüzleri şehvetten deforme olmuş gibiydi. Ve birden, deri bir maskeyle yüzü örtülü bir kadının iki yana açmış olduğu bacaklarının arasında kendi fotoğrafımı gördüm. Siyah beyaz bir fotoğraftı.

Kendini orada görmek gerçek bir şoktu. Bu fotoğrafı nereden aldığını anladığımda kalbim daha beter çarpmaya başladı. Çalışanların aylık dergisinde iki yıl önce 'Yılın Çalışanı' seçildiğimde yayınlanan fotoğrafımdı. Ben de küçük de olsa, bu albümde yer almıştım.

Yatak odasındaki dolapta yine sadist-mazoşist birtakım resimleri bir kenara itip kullanılmamış mermiler, koca koca saplı bıçaklar ve çakıya benzer aletler buldum. Av bıçakları da olabilirdi. Ama tabanca yoktu. O gün giymiş olduğum cinsten eski püskü bir sürü giysi, askılardan cesetler gibi sarkıyordu.

Kapıyı tekrar kilitleyerek oradan çıktım. Ev sahibi acaba Rider'a annesinin ziyaretinden bahseder mi diye düşünüyordum.

Ben kendim iyi bir vatandaş olarak polisi aradım. Sonunda beni bir kadın dedektife bağladılar. Jerry'nin kanıtlanabilir bir olayı olmadıkça bütün bu söylediklerimin hiçbirini bir suç unsuru kabul

52

edemeyeceklerini söyledi. Ancak bir pornografi çetesiyle ilişkisini araştırabileceklerinden bahsetti ve Jerry'nin adını vermemi istedi. Bana ikide bir 'hanımefendi' diye hitap ediyordu. Telefonu suratına kapadım.

Karen'in kılık değiştirmesi kolay olacaktı. Yüzüne bembeyaz bir pudra sürüp bol makyaj yaptık ve saçlarını at kuyruğıyla topladık. İyice serseri havası yaratabilmek için ona bir de deri ceket aldık. Ben sarı bir peruk taktım. Kızım on sekiz yaşma bastığında heves edip almış ve evlenirken de evde bırakmıştı. Üstüme başıma da elimden geldiğince uygun bir şeyler buldum.

Foxy Chics'de çalan hard rock, insanın kulaklarını tırmalıyordu. Portnoy'un Yeri bunun yanında hiç kalırdı. Jerry'nin kız arkadaşını, sahne ışıkları uzun kızıl saçlarına vurur vurmaz tanıdım. Gösterilere fazla şaşırmadım çünkü bu kızların yaptıkları gördüğüm porno fotoğraflarıyla kıyaslandığında ufak tefek cilveler sayılırdı. Yine de, ekmek parası için hastalıklı ruhların bir yansımasıydı.

Tiffany ile konuşmak zor olmadı. Gösteriden sonra üstsüz vaziyette erkeklerin masaları arasında dolaşmaya başladılar. Elli dolarlık banknotu ona göstererek dikkatini çekmeyi başardım. Belki lez-biyenler de ara sıra buraya düşüyordu. Pek sanmıyordum ama eğer benim için etraftan öyle düşünecek olsalar bile buna aldıracak değildim.

Karen'le onu yakında bir lokantaya götürdük ve arka taraflarda bir köşeye oturduk Herkese şuruplu dondurmaları ben ısmarladım. Ona Jerry'nin bize yaptıklarını anlattık. O da Jerry'nin kendisine yaptıklarını anlattı. Bunlar çok daha korkunçtu. Hem de çok daha korkunç. Kadının ne kadar korktuğu belliydi. Bu gezegenden kaçmaya hazırdı. Ona Jerry'nin gizli sığınağında nasıl bir kan kokusu aldığımı anlattım.

"Onu durdurmamız gerek," dedim.

Tiffany dondurmasının dibini kaşıkla sıyrırken "Siz de benim düşündüğüm şeyi mi düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Buna cesaret edemem."

53

"Tabancayı ben satın alacağım," dedim hemen. "Bunu nasıl yapacağımı biliyorum. Yerini biliyorum.

Dükândaki adam halledebileceğini söyledi. Ne demek istediye. Benim gibi yalnız yaşayan orta yaşlı bir dul kadının kendini koruma gereğini duyması çok doğal. Jerry'nin dairesini de temizleriz. Anne Rider bunu halleder. Ev sahibinin de onun evden ayrılmış olması umurunda bile olmaz. Polis sizlere bir şeyler sorabilir. Akıllıca cevaplar verin."

"Ama..." Karen'in yüzünde ilk kez bir umut ışığı parlamıştı ama hâlâ korkuyordu. "Jerry ile o gece dans ederken olanlardan sonra ona bir şey olursa, seni de şüpheliler arasında..."

Başımı sallayarak bu konuyu hemen kapattım. Hikâyeyi gayet güzel oturtmuştum ve bunu bozmayacaktım.

"Bunun için endişe etme. Dostlarımla hep söylediği gibi, birini aşağılamak amacıyla dans etmek, o insanı öldürmek için yeterli bir sebep sayılmıyor. Tanrı aşkına, zaten bunu herkes unuttu gitti artık. Herkes."

54

EŞ DEĞİŐTİRME

e n t

S f

a t

Bernardo dönüş hareketini tamamlayıp hızlı bir geçişler karşılıklı yürüme pozisyonunu aldı. Nadine her zamanki gibi mükemmel bir uyum içinde onunla birlikte adeta kayıyordu; Amerikan valsinde kusursuzdu- özellikle Beanbag denilen bu garip isimli dansa üstüne yoktu. Bu arada, Dr. Forbush'un ciddiyetle uyardığı amfizemine rağmen nefesi bile tıkanmamıştı.

Jürinin önüne uçarcasına geldiler ve Bernardo jürinin onları içtenlikle onayladığını hissetti. Kalbi yerinden fırlayacaktı. Kazanacaklardı! İki yıl önce Büyük Gümüş Kupa'yı almışlardı. O zaman, ödölün parayla ilgisi yoktu ama Bernardo artık bunun da zamanı geldiğine inanıyordu. Vancouver Yarışması'nda son değerlendirmenin vals ile yapılacağına karar veren Program Yöneticisi'ne nasıl şükredeceğini bilemiyordu. Yarışma kırk yaş üzerindikilerin katıldığı bir yarışmaydı, ve bu da dans seçimini açıklıyordu. Bernardo da kırkını geçmişti; hatta, elli dört yaşındaydı ama yarışma formuna kırk altı yaşında olduğunu yazmıştı.

Hâlâ çok hızlıydı ve vücuduna hakimdi. Kendisinden on yaş küçük olan karısı bile onun şiir gibi dansına ayak uyduramazdı.

Sonuçları beklerlerken, Bernardo sürekli terliyordu; bunun yorgunluktan çok heyecandan olduğunu biliyordu. Nadine buz gibi parmaklarıyla onun elini kavramıştı. İkinci ilan edilmeleri üzerine, parmaklarını gevşetti.

55

Kent merkezindeki Motor Oteli'ne dönerlerken, otobüste Nadine suçluluk duygusuyla büzülmüştü. Ödölü kaçırdıklarında hep bu duyguya kapılırdı. Dans yeteneğinden, Bernardo kadar emin olamıyordu. Bernardo ise, kendini, çoktan bir sonraki yarışmanın umutlarına kaptırmıştı bile. Eylül ayında Hawai Yıldız Balosu yarışması vardı.

"Sheraton'da olacak," dedi. "Waikiki kıyısında. Kathy ve Gene bizi zorlayabilir. Lowry çifti de. Latin şampiyonasını kazanan çift, hatırladın mı?"

Nadine ona cevap verirken sesindeki tatsızlığın farkındaydı. "Önce Dr. Forbush ile görüşmem gerekecek. Bana birtakım tedaviler uygulayacağından bahsetmişti."

"Forbush geri zekâlının teki," diye Bernardo terslendi. "Önce kronik bir yorgunluktan bahsediyordu, şimdi amfizem diyor. Haftaya deli dana hastalığına yakalandığını söyleyecek." Gülümseyerek Na-dine'nin omzunu

sıvazladı. İki sıra önden bir kadm dönüp onlara baktı. Başını çevirişinde ve sarı saçlarının dalgalanışında tanıdık gelen bir şey vardı sanki.

Nadine otele varır varmaz yatıp uyudu. Bernardo ise, sinirleri çok bozuk olduğu için uyuyamayacağını biliyordu. Otelin barına inip bir kadeh bir şey içmeye karar verdi. Aynanın karşısında kendini şöyle bir inceledi. Fena değil, diye düşündü. Hafif hafif büyümeye başlayan göbeğini hâlâ gizleyebiliyordu -gözlerinin altında oluşan torbaları da. İnce bir bıyık bırakmıştı, ve bunu çok beğeniyordu. Ona bir Latin havası veriyordu. Adının sonuna eklediği "o" harfi gibi.

Otelin küçücük barında üç kişi vardı; biri de otobüsteki sarışındı. Bernardo onu yarışmalardan birinde gördüğünden emindi ama kırkın üstündeki yarışma için kadın çok genç görünüyordu. Bernardo kadının üç tabure kadar ötesine oturarak bir martini söyledi. Kadın ona gülümseyerek, "Sizi kutlarım," dedi. "Birinciliği alacağınızdan çok emindim." Bernardo'nun içi pır pır etti. Hemen kadının yanındaki tabureye kaydı. Kadının adı Angelica'ydı. Pro-Am yarışmasında partneri Theobald'm kendini göstermek çabaları yüzünden onun figürlerini bastırmaya çalıştığını ve bu yüzden derece alamadıklarını anlattı.

"Bu çok yanlış," dedi Bernardo anlayışla. "Bir dans hocam vardı ve bana şöyle demişti. Erkek işin çerçevesidir ama kadm çerçevenin içindeki resimdir."

56

"Theobald Kessler değil ama! O hep resmin bütünü olmak istedi. Bu yüzden de artık ayrıldık."

"Öyle mi?" diye Bernardo ilgilenmeye başladı. "Theobald elinde oynatabileceği bir partner arıyor. Ona emirler verecek, partneri de boyun eğecek. Zaten dansçı falan da değil. Askerlikten gelme." Kadm, Bernardo'nun gözlerinin içine bakarak, "Sizin partnerinize büyük saygı gösterdiğinizi fark ettim," dedi. "Aynı zamanda da eşiniz herhalde?"

"Evet," dedi Bernardo biraz keyfi kaçarak.

"Çok yazık," dedi kadın şakayla. "Ben de bir partner arıyordum!" Ve şaka olduğunu daha da vurgulamak istercesine güldü.

"Peki Theobald ile siz..."

"Neyse ki, evli değildik. Hiçbir bağımız yok." Kadm kirpiklerini kırıştırarak ona baktı. Güzel bir kadm sayılmazdı. Burun kemiği oldukça heybetliydi, ve bal rengi gözlerinin kenarlarında binlerce kırışık vardı. Ancak, ilk bakışta vücudu kusursuzdu. Mükemmel! Bernardo, Nadine'nin giderek çok çabuk yorulduğunu düşünerek, kadınla daha da ilgilenmeye başladı. Birden Nadine'den bahsetmeye başladığını fark etti.

"Karım hasta... ya da kendini öyle sanıyor. Sürekli yorgun ve doktorumuz nabız atışlarının çok düşük olduğunu söylüyor... onun bir kardiyologa gitmesini önerdi. Ekokardiogram çekirtmesi gerekiyormuş."

"Şimdi karınız nerede?"

"Uyuyor. Saat kaç oldu?"

"Onu çeyrek geçiyor."

"Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?" Bernardo kadının kadehinin boşaldığını fark etmişti. "Bir tane daha ısmarlayabilir miyim?"

Kadın ısmarlayabileceğim söyledi, bunun üzerine Bernardo kendi içkisini de tazeledi. Vancouver'in çevresinin ne kadar güzel olduğundan bahsettiler; kadın, odasından nefis bir dağ manzarası görüldüğünü, Bernardo ise, otel odasında perdeleri bile açmadıklarını söyledi.

İki kadehten sonra, Bernardo manzarayı kendi gözleriyle görmüştü. Angelica, baştan çıkarcı bir tango çalarak kollarını ona doğru

57

açmıştı. Bernardo pencerenin kenarında duruyordu. Döndü ve kadının parmaklarıyla onu çağırdığını gördü.

Hemen onun kollarına uzandı ve dans etmeye başladılar.

Nadine çaresiz bir teşhisle geri geldi. Hastalığı için kesin bir ilaç yoktu ve Forbush ona bir reçete bile yazmamıştı. Sadece birkaç hafta dinlenmesini söylemişti. Nadine kocasının bu haberle büyük bir düş kırıklığına uğrayacağını biliyordu. Hawai yarışmasını kaçıracaktı, ve Bernardo tropikal ülkelere âşıktı.

"Doktor onu aramanı istedi," dedi Nadine.

"Tabii," dedi Bernardo karısının incecik, zarif vücuduna sarılarak. "Hawai için hiç üzülme. San Francisco'daki yarışmaya kadar düzelirsin. Orada hep şanslı olmuştuzdur. Hatırlasana!"

"Evet, 89 yılma Meringue yarışmasında ilk kupamızı almıştık."

"Latin dansları geri geliyor. Samba ya da Mambo yapabiliriz." Bernardo keyifli görünüyordu. Karısını hafif bir Latin figürüyle döndürürken, bir yandan da müziği mırıldanıyordu. Nadine gülümsedi. Bernardo bir figür daha denerken, hareketlerinin çok yumuşak ve ağır olmasına rağmen Nadine soluk soluğa kalmıştı.

"Özür dilerim, hayatım. Bugün yeterince yorucu bir gündü."

Bernardo hemen, "Ah, evet... tabii," dedi. "Bu akşam erken yatmalısın, Pavlova."

Nadine tekrar gülümsedi. Kocasını çoktandır ona bu takma isimle hitap etmemişti.

"Ben de Gene ve Kathy'yi görmeye giderim," diye devam etti Bernardo. Bakalım, San Francisco'ya gidecekler mi? Masrafları paylaşılabılıriz."

Bernardo arkadaşlarını görmeye gitmedi. Gündüzden onlarla konuşmuştu ve kent dışına akrabalarına ziyarete gideceklerini biliyordu. Angelica'nın bir hafta önce geçtiği Philadelphia Otel'i'ne gitti. Angelica'nın belli bir mekânı yoktu ve Bernardo'nun bulunduğu yer onun için o sıralar en uygun yerdi.

O gece Bernardo'nun kendisiyle kalmasını istedi ama Bernardo karısına bunu açıklayamayacağını söyledi.

58

"Ona yeni bir partnerin olduğunu söyleyebilirsin!" dedi Angelica şımarık bir sesle.

Bernardo büyük bir şaşkınlığa düşmüştü. "Bunu asla yapamam!" dedi. "Ona o kadar çok şey borçluyum ki... sekiz yüz binden çok." Pişmanlıkla eklediği bu sözleri açıklama gereğini duydu.

Dans yarışmalarından para kazandıkları yoktu ama tek meslekleri buydu. Dolayısıyla, yaşamak için başka bir gelir kaynağı şarttı ve Nadine'nin parasıyla on sekiz yıldır yaşıyorlardı. Onun annesiyle babasından kalan yüklüce bir mirası vardı.

Angelica bu öyküyü dinleyince, ona hak verdiğini söyledi. O da dansçılıkla para kazanamadığı için ek işler yapıyordu. Barlarda çalışıyor ve arada sırada müzikallerde koroda şarkı söylüyordu. "Aslında, güzel bir çift olurduk," diyerek başını Bernardo'nun omzuna koydu. Yüzü aydınlanıvermişti sanki. "Yarın neden şu Rosetta'ya gitmiyoruz?"

Bernardo bu oynaşmalarından dolayı gecikmelerine mazeret uydurmakta hiç zorlanmıyordu. Karısına emekli dansçıların gittiği bir kulübe takıldığını söylemişti ama o gün şehirdeki Rosetta adlı kulübe gitti. Angelica siyah saten giysileriyle son derece kıvrak ve hoş görünüyordu. İlk dans Mambo'ydu. Cross Rocks, Chase ve derken daha yakın danslarla Bernardo kendinden geçmişti. Sanki kollarında tuttuğu Gümüş Kupa'ydı.

Ertesi sabah Dr. Forbush ile randevusunu yine de ihmal etmedi. Adam epeyce yaşlanmış görünüyordu.

"Aslında sorun kalbinde," dedi doktor. "Yeterince kan pompa-layamıyor. Ve bu yüzden çabuk yoruluyor.

Onun özellikle stresli yarışmalara katılmamasını ve daha az dans etmesini önermek zorundayım."

"Anlıyorum," dedi Bernardo üzüntülü bir sesle.

"Ona doğruyu söylemeye cesaret edemedim. Sanırım, bu öneriyi senin getirmen daha uygun olacak. Bu konu ikinizin hayatı."

Bernardo oradan çıkarken Nadine'nin bir dahaki sefere randevusunun ne zaman olduğunu sordu. "Ben maalesef artık emekliye ayrılıyorum," dedi doktor. "Hoş, bundan memnunum ama sizin için, hemşirem yeni bir doktor tavsiye edecek."

Nadine, kocasını endişe içinde bekliyordu ama onun yüzünü görür görmez kendi yüzü de aydınlanıverdi.

59

"Yakında hiçbir şeyin kalmayacak," dedi Bernardo. "Sadece geçici bir durum. Tek yapman gereken eski gücünü tekrardan kazanman." "İyi ama bunu nasıl yapacağım?"

Bernardo ağzını yayararak güldü. İncecik bıyığı sanki uzuyormuş gibi göründü bir an için. "Nasıl mı? Tabii ki, egzersiz yaparak! En güzel egzersiz nedir, karıcığım? Dans!"

Nadine bir an için umutsuzluğa düştü ama aynı anda da kendini kocasının kollarında buldu. Hızlı bir vals ile adeta yerden yükseliyordu. Soluk soluğa kalmıştı ama Bernardo bunu fark etmemiş görünüyordu.

"Yarın başlıyoruz," dedi. "Rosetta'ya gideceğiz. Yepyeni fikirlerim var. Samba! Borto Fogos'un bir versiyonu.

Bekle ve gör!" Bir kahkaha atarak karısını kucakladı.

O gece dans salonundaki orkestra Samba çalmadı ama iki müthiş Latin dansı çaldı. Rumba! "Jealousy"nin bir tür tango versiyonuydu. Bernardo, Nadine'nin kollarında sendeleyerek ona uymaya çalışmasını ve kadıncağızın alnında biriken ter taneciklerini görmezden geliyordu. Nadine bir ara vermek istediğinde de, onu Jazz müziğiyle dans etmeye zorladı. Öylesine karmaşık figürler yapıyordu ki, herkes pisti boşalttı. Bu, Rosetta'da pek rastlanan bir olay sayılmazdı. Onları alkışlayanlar da oldu ama Bernardo bunu bile duymuyordu. Kulaklarında ziller çalıyordu.

O gece Nadine otele döner dönmez yine kendini yatağa attı. Bernardo bir ara Angelica'yı aramayı düşündü ama Angelica buluşmak isteyecekti ve yine dansa gideceklerdi. Vazgeçti. Kendine bir kakao yapıp televizyonda maç izlemeye koyuldu ve orada uyuyakal-dı. Ne rüya gördü? Ne görebilirdi ki?

Sabah Nadine yataktan kalkamayacak durumdaydı. Zayıf bir sesle özür diledi. Bütün gece kasları ağrımişti. Ancak o gün muhasebecisiyle randevusu vardı ve Bernardo'nun onu aramasını söyledi.

Bernardo muhasebeciyi aramaktan daha iyisini yaptı: Onu görmeye gitti. Mr. Homagel, Nadine'yi yıllardır tanırdı ve onun sırdaşıydı. Nadine'nin sağlığını merak etmiş, Bernardo da, "Zavalılık bir kalp sorunu yaşıyor," demişti. "Elimden geleni yapıyorum." Nitekim bu doğrudu. Hofnagel paraya ihtiyaçları olabileceğini düşünerek daha epeyce paraları olduğunu söyledi. Bernardo'nun içine su serpilmişti, zira adam ortak hesaplarından söz etmişti.

60

Muhasebeciyle işi bittikten sonra Angelica'yı görmeye gitti. O Rosetta'ya gitmek istiyordu ama Bernardo bunun pek akıllıca olmayacağını söyledi. Ancak, Angelica'nın onun kollarından sıyrılarak otel odasındaki eşyaları oraya buraya itmeye başlamıştı. Halıyı da kaldırmaya kalkıştığında, yere sıkıca yapıştırılmış olduğunu fark etti. Hiç vazgeçmeye niyeti yoktu. Kıkırdarak ayakkabılarını çıkardı; Bernardo'ya da aynı şeyi yapmasını söyledi. Angelica'nın hiç yanından ayırmadığı teybindeki şarkılarla iki saat kadar durmaksızın dans ettiler.

Nadine o gece dansa ara verdikleri için memnundu ama Bernardo buna izin vermeyecekti. "Egzersiz!" diyordu. "İyileşmek için yapman gereken tek şey bu! Unutma, San Francisco yarışmasına sadece üç hafta kaldı."

Rosetta'ya Vorhees adında yeni bir orkestra gelmişti. Swing dansı da böylece geri gelmişti. Davulcu çılgınca müziğe kaptırmış, orta yaşlı insanlar da kendilerini bu nostaljiye kaptırmıştı. Çoluk çocuk onların haline gülüyordu ama Nadine ile Bernardo gecenin yıldızları olmuştu. Bernardo karısını havalarda uçurarak en çılgın numaraları yapıyor ve iki kuşak öncesinin swing dansının kendince geliştirdiği figürleriyle tam bir gösteri sergiliyordu. Nadine paniğe kapılmıştı. Bir ara kocasının kulağına, "Yapamayacağım," diye fısıldadı. Bernardo onu duymazdan geldi. Ancak, dans biter bitmez onu eve götürdü ve ikisi de huzursuz bir gece geçirdiler.

Ertesi sabah Terps'deki dans salonuna, San Francisco yarışması için egzersiz yapmaya gideceklerini söyledi.

Nadine, "Yapamam," dedi.

"Elbette, yaparsın. Bak, ben de ne kadar yorgunum. Ama sadece on günümüz kaldı. Çalışmazsak tempomuzu kaybederiz! Bu da, yarışmayı kaybetmemiz demek olur!"

"Bu yıl kırkın üstünde gruplar için ayrı bir yarışma düzenlenmeyecek. Yirmili gençlerle mi yarışacağız?"

"Bizim deneyimimiz fark yaratacak, sevgilim. Ama çalışmamız şart!"

Vorhees'den sonra Rosetta'da klasik bir dans orkestrası çalışıyordu. Bu orkestrayla da hiç durmadan dans ettiler. Nadine artık gözlerinden yaşlar akarak ona ayak uydurmaya çalışıyordu.

61

Cenaze çok görkemliydi. Kathy ve Gene Stevens, Mr. Hofnagel'in de iyi bir tören için para harcamayı kabul etmesi üzerine, tüm organizasyonu üstlenmişlerdi.

Cenaze evinde biri, Nadine ile Bernardo'nun kazandıkları on beş tane ödülü tabutun üstüne koymayı önerdi. Gene bunu biraz abartılı buldu ama yine de kupalar getirildi. Dans Topics dergisinin sahibi Conrad Williams övgü dolu duasında, ölünün ardından bir ilahi yerine daha çok dans aşkıdan bahsetti, ama buna kimse fazla aldırmadı. Williams, "Bernardo'nun dansa yüreğini vermiş bir insan olduğundan kim kuşku duyabilir?" dediğinde Kathy Stevens gözyaşlarını koyuverdi.

Mezarlığa kadar cenazeye eşlik eden bir düzine araba arasında, yaşlı dul için Theobald Kessler'in limuzin arabası da yer alıyordu. Dışarıdan bakan biri için, Nadine'nin omzuna kolunu atmış olması sadece bir teselli gibi görünüyordu. Kimse Nadine'nin yüzündeki gizli tebessümü fark etmedi bile -limuzinin halı döşeli zemininde onların ayaklarının uyumlu hareketini de kimsenin fark etmesi mümkün değildi.

62

SABAHA KADAR DANS

t e n

a n

O) u

Old

Maria bir kaç blok öteden bile Jüpiter Dans Kulübü'nün ışıklarını görebiliyordu. Sıcak, boğucu gecenin havasını yaran uzun ışık huzmeleri gökyüzüne doğru uzanmıştı. Sahil yolunda arabasına bir park yeri aradı ve direksiyonu kalabalık yan sokaklardan birine doğru sola kırdı. Küçük Ford Escort arabasını küçük bir boşluğa sığdırmaya çalışırken tamponunu kaldırıma çarptı. İçi burkularak, ağabeyi Hector'un ona araba kullanmak için ne kadar boşa çaba sarf ettiğini düşünmeden edemedi.

Ön koltuğun arasına sıkıştırdığı çantasını aldı, dikiz aynasından şöyle bir kendine baktı. Etraftaki bar ve otellerin ışıklarıyla arabanın içi gayet güzel aydınlanmıştı. Arabadan çıktı ve kapıları kilitledi. Kaldırımlar turistlerle doluydu; bu tipleri tehlikeli olanlardan ayırt etmek kolaydı. Maria çantasını sapından sallaya sallaya yoluna devam etti. Köşeyi döndü, ıslık ıslık aydınlatılmış otel ve restoranların önünden geçti. Yaz sezonu tam olarak başlamadan, her taraf neon ışıklarıyla donatılmıştı bile. Yeni, yüksek topuklu ayakkabılarından duyduğu rahatsızlıkla yüzünü buruşturarak ilerledi. Okyanustan doğru, Güney plajını yalayıp geçen sıcak rüzgârla terlediğini hissetti. Sadece birkaç mil ötede doğup büyüdüğüne inanmak zordu. Maria tavandaki pervanenin sadece sıcak havayı döndürdüğü o korkunç yaz günlerini hatırlıyordu. Ailenin diğer üyelerinden farklı ola-

63

rak, başka bir şehirde yaşamayı seçmişti. Dünyanın sadece bu anayol ve etraftaki komşulardan daha çok şey barındırdığını, serin geceleri olan ve sabah çimlerin üzerinde kırağılar oluşan yerler olduğunu fark ederek evden ayrılmıştı. Şimdi yine doğduğu yerdeydi. Jüpiter Kulübü'ne iyice yaklaşmıştı. Mercan pembesi iki katlı alçak binanın ince uzun pencereleri vardı ve her köşesinde, göğe doğru çevrilmiş lambalar yanıyordu. Gezegen, kuyruklu yıldız ya da yıldız şeklindeki dekoratif neon ışıkları duvarlara vuruyor ve göz alıyordu. Kapının önünde arabalar çift sıra halinde park etmişti. Ama henüz saat erkendi ve bu kuyruk daha da uzayacaktı. Maria kulübe yaklaştıkça kalın bir bas sesiyle kaldırımın bile titrediğini hissetti. Portekizce konuşan bir çiftin arkasında durarak kuyruğa girdi. Sağındaki duvar metal bir malzemeden yapılmıştı ve ayna gibi yansıyan görüntüsünü bir kez daha kontrol etti. Kısa, sade bir siyah elbise giymişti.

Siyah topuklu ayakkabıları ve siyah naylon çorapları da bu kıyafetini tamamliyordu. Boynunda altın bir kolye, kulağında altın küpeler ve kolunda ince altın bir bilezik vardı. Hiçbir şekilde abartıya kaçmamıştı; ne fazla cüretkâr ne fazla açık saçık ne de fazla daracık bir elbiseydi. Ne de aşırı bir şekilde kabarık, bukleli ve frapan bir saç modeli vardı. Uzun sarı saçlarını arkadan bir at kuyruğuyla toplamıştı. Sadece bu yeni saç rengine henüz alışamamıştı; peruk takmış gibi görünüyor olmalıydı.

Sıra ilerledi ve gişedeki kadına yirmi doları uzattı. Giriş parası olarak ne kadar da çoktu. Tam yirmi dolar! Parmağını siyah mürekkebe benzer bir şeye bastırdılar ve kuyruktaki insanlar bir kapıdan içeriye doğru ilerlemeye başladılar. Maria bir an, planda değişiklik yapmak gerekecek, diye düşündü. Kapıda iki iri kıyım adam vardı. Taşlanmış blucinleri ve kulübün amblemini taşıyan beyaz polo gömlekleriyle, her geçeni sessizce izliyor, daha çok erkeklerle ellerindeki metal dedektörleri tutuyorlardı. Maria, kadınların daha kolay geçtiğini görerek memnun oldu. Kendisi de kapıdan rahatça geçti. Derken, geniş halı döşeli merdivenlerden üst kata çıkan insanlar sağa sola dağılmaya başladılar ve etrafı biraz boşaldı. Müzik bu noktada artık dayanılmaz olmuştu; Maria neredeyse elleriyle kulaklarını örtecek oldu. Yukarıda ışık, gürültü ve dans eden insanlarla başı döner gibi oldu ve itişe kakışa

64

ilerleyen kalabalığın arasından sıyrılarak kenara çekildi. Derin bir soluk alarak kendini ortama alıştırmaya çalıştı.

Dört tarafından dörder basamakla inilen çukur bir alanda bir pist ve ayrıca, farklı yükseltilerde dört ayrı pist vardı. Bütün bunların çevresinde de masa ve sandalyeler bulunuyordu. Duvarların dibinde ise, upuzun barlar yer alıyordu. Ayrıca, kalın kırmızı kordonlarla bölünmüş, özel izleyicilere ayrılmış oturma yerleri vardı. Disk jokey, pistlere doğru bakan camlı bir odanın içinde, kulaklıklarını takmıştı. Bahçıvan blucininin göğsünde çeşitli bayrak ve benzeri renkli yapıştırmalar vardı. Pistte her cins, boy ve ırktan insan müziğin temposuyla sallanıp duruyordu. Boyunlarında ya da kollarında parlak bantlar vardı. Müzik o kadar gürültülüydü ki, Maria şarkıların hangi dilde olduğunu bile anlayamıyordu. Sadece dans edenlerin kanını kaynatan bir tam tam sesi duyuluyordu. Maria, Afrika topraklarında binlerce yıl öncesinden insanların ölüm, yaşam ve av ayinleriyle kutlamalarından bu yana kuşaklar boyu gelen bir dans geleneğiyle, birden gözünün önüne bir dans getirivermişti.

Ama sadece, öylesine bir an.

Sonra bir süre etrafına bakarak insanların yüzlerini inceledi. Kimisi mutlu ve neşeli, kimisi içi içine sığmaz bir heyecanla coşkulu. Kalabalığın bir kısmı ise, gidecek başka bir yerleri olmadığı için buraya gelmiş, duyarsızca bir kenarda oturan insanlardı. Maria lisedeyken her ay düzenlenen danslara gitmekten nasıl utandığını hatırladı. Oğlanlar çok hava atar, kızlar çok dedikodu yapardı. Kendini bu ortamda hep dışlanmış hissedirdi -tıpkı bu gece burada olduğu gibi. O şu anda evinde kiralık televizyonunu izleyerek mikro dalgada patlattığı mısırlarını yiyor ve Vermont'a taşınabileceği günlerin hayaliyle avunuyor olacaktı.

Ama buraya gelmek zorundaydı. Buna mecburdu. Başka şansı ve seçeneği yoktu.

İşte orada... kordonlarla ayrılmış bölümde, uzak bir köşede boş bir masa vardı. Kocaman bir masa ve rahat koltuklar. Jupiter Kulübü o gece dolup taşıyordu ama o köşe bu kalabalığın dışında kalmış gibiydi. Orayı kim ayırttıysa, henüz gelmemişti.

Maria, yuvarlak kubbemsi tavana kadar yükselen bir sütuna dayandı. Tepesinde gezegen, kuyruklu yıldız ve yıldız şeklinde neon

65

ışıkları yanıp sönmeye devam ediyor; müzik kesintisiz olarak, bir melodiden diğerine geçiyordu. Bütününüyle her şeyden başı ağrımaya başlamıştı. Nasıl olup da...

Kulağının dibinde bir ses duydu.

Döndü. İki kulağında küpeleri olan, keçi sakallı, kulübün amblemini taşıyan polo gömleklili bir garson elindeki içki tepsisini ona doğru uzatmıştı. Eğilip, "Size bir şey vereyim mi?" diye bağırarak Maria'ya sordu.

"Tabii," diye Maria da aynı şekilde bağırarak cevap verdi. "Bir soda! Kamış da isterim!"

Garson başıyla onu anladığını belirterek döndü ve kalabalığın içinde kayboldu. Maria yerinden kımıldayacak olursa, garsonun onu bulmasının zor olacağını düşündü. Çok susamıştı ve daha gece epeyce uzun sürecekti. Garson dönene kadar beklemeye karar verdi.

İşte, kalabalığı yararak garson geliyordu bile. Maria şişeyi aldı.

"Yedi dolar," diye garson bağırdı.

Yedi dolar... Maria şişeyi tepsiye geri bıraktı, çantasını açıp sekiz tane tekliği tepsiye koyup şişeyi geri aldı.

Garson gülümseyerek tekrar ona eğildi. "Buralarda yenisin galiba."

"Evet."

"Eğlenceli bir yerdir, ama kendine dikkat et."

"Neden?"

Garson omuz silkerek geri geri uzaklaştı. Maria sodasını yudumlayarak etrafı izlemeye devam etti. Kulağı da müzikteydi. Sodayı bitirince, yanından geçen bir garson kızın boş tepsisine şişeyi bıraktı, çantasını omzuna çaprazlama bir şekilde asarak piste gitti. Tek başına dans etmeye başladı. Arada birileri ona katılıyor ve birlikte dans ettiklerini sanıyorlardı. Gerçi, bu Maria'nın da hoşuna gitmişti. Eğlencesine, mantıksızca ve

çılgınca birtakım hareketler yapıyor olmanın keyfi, tüm dertlerinden uzaklaşmanın rahatlığı... bu tür kulüplerin neden bu kadar tutulduğunu anlamaya başlıyordu. Gürültü, neon ışıkları ve içkiyle bir an için olsun günlük yaşantının dışına çıkmak için ideal bir yerdi.

Maria gece boyunca kordonla bölünmüş alandaki boş masadan gözünü ayırmadı. Masa boştu.

Hep boştu.

66

Ertesi sabah üniversite hastanesinin altıncı katında hasta raporlarını elden geçirirken, esneyip duruyordu. Hastane Jüpiter Kulü-bü'nden on mil kadar kuzeye düşüyordu. Maria üçüncü kahvesini içmiş ama henüz ayılamamıştı. Sabah ikiye kadar kulüpte dans etmiş ve iki soda daha içmişti. Alkol almamıştı ama ağzının tadı berbattı. Kulakları hâlâ uğulduyor, ayakları da sızlıyordu. "Maria?"

Maria başını kaldırdı. Koyu renk bir döpiyes giymiş, kısa kıvılc saçlı bir kadın kapıda duruyordu. İnsan kaynaklarından Elizabeth adında biri... soyadını hatırlayamıyordu. Bir aydan kısa bir süre önce, Maria'ya bu işi bulan kadındı.

"Aa, Elizabeth?"

Kadın elindeki dosyayı göstererek, "Maria, biliyor musun," dedi. "Bize verdiğin sosyal sigorta numaran yanlış çıktı."

"Sahi mi?" Maria o anda ayırmıştı.

Kadın başını salladı. "Sahi."

"Herhalde bir yanlışlık yaptım. Yarın doğru numarayı getiririm."

"Ezbere bilmiyor musun?"

Maria gülümsemeye çalıştı. "Bildiğimi sanıyormuşum. Ama buraya neden geldiğine bakılırsa, yanılmışım.

Evde tekrardan bakıp sana getiririm."

Elizabeth elindeki dosyaya bir işaret koyarak, "Çok iyi olur," dedi. "Görüşürüz." Tam dönmüşken tekrar geri gelerek, "Maria?" dedi.

Maria kulakları uğuldayarak, "Evet, Elizabeth, hâlâ buradayım," dedi.

"Diyecektim ki, şefin senin çok iyi çalıştığını söyledi de. Çok daha fazla yeteneklerin olduğunu düşünüyor. Belki daha iyi bir pozisyona geçebilirsin. Neden hastanede başka bir bölüme başvurmuyorsun? Sana iyi bir referans vereceğinden eminim."

Maria, elleri klavyenin üstünde hareketsiz onu dinliyordu. "Bakalım," dedi. İçinden, dikkatli ol, diyordu. Bu salak kadına daha fazla açıklama yapmana gerek yok.

"İyi," diyerek Elizabeth odadan çıktı.

67

Maria tekrar hasta dosyalarına yeni bilgileri girmek üzere bilgisayarına döndü. Bu işe girene kadar yeterince uğraşmıştı. Araştırmalar, sorgulamalar... her şey yoluna girene kadar yeni bir işe geçmeyecekti.

Bölümün diğer ucundan hemşireler öğlen yemeğine çıkmak üzere seslerini ona duyurarak aralarında konuşuyorlardı. Onlar oldukça kibar davranıyorlardı ama Maria bir hemşire olmadığı için onu saymadıklarını da gizlemiyorlardı doğrusu. Maria asansörün ışığının kafeteryanın bulunduğu birinci katta durmasını bekledi. Sonra, yerinden kalktı ve hemşirelerin odasına girerek orada bıraktıkları çantalarından birini açtı. Evet, anahtarlar ve manyetik bir kart. Maria hepsini birden aldı ve kararlı bir şekilde hasta odalarının bittiği köşeden saparak bir koridora doğru yürüdü.

Kartla geçilen kapıya geldi. Turuncu ve siyah harflerle 'SADECE YETKİLİ PERSONEL' yazıyordu.

Maria etrafına bir kez daha baktı. Kimse yoktu. Kartı soktu ve kapı aralanırken, 'Yetkili olabildiği kadar...' diye mırıldandı.

O gün işten sonra, pek çok anısını geri getiren yarım saatlik bir yol yaptı: Tek katlı beton evler, ve yıllar içinde çöplüğe dönüşmüş çim alanlar. Bir evin önünde durdu. Arabadan çıkıp kapıları kilitledi. Şortlar giymiş, bedenleri çıplak, altın kolye ve bilezikleriyle çevrede dolaşan gençlere baktı. Her şey nasıl da değişmişti. Bir zamanlar güvenli bir semtti. Maria o zamanlar küçücük bir kızdı.

Bir önceki güne kıyasla çok daha ağırlaşmış çantası elinde, eve doğru yürüdü. Demir bahçe kapısını açtı ve iç kapıya geldi. "Anne?" Yaşlı kadını ürkütmek istemediği için alçak sesle seslenmişti. "Anne?" diye tekrarladı. "Benim... Maria." "Gel, kızım, gel," diye zayıf bir ses duyuldu. Maria geçtiği her kapıyı ardından kilitleyerek oturma odasına geldi. Geceleri annesiyle kalan hemşire kız az sonra gelecekti ve Maria o gelmeden annesiyle biraz yalnız kalmak istiyordu. Oturma odasındaki eski mobilyalar ve aile fotoğraflarıyla, televizyonun üzerindeki Kutsal İsa yağlıboya tablosuna baktı... oradan yatak odasına

68

geçti. Annesi yatağında yatmış, televizyondaki Meksika pembe dizilerinden birini izliyordu.

"Anneciğim," diyerek Maria eğilip onu yanağından öptü.

"Ah, Maria," diye yaşlı kadın iki eliyle kızının eline sarıldı. "Çok zayıflamışsın..."

Maria hemen bir sandalye çekerek annesinin başucuna oturdu. Odada yine aile fotoğraflarıyla dini tablolar asılıydı. Özellikle aile fotoğraflarına içi burkulmadan bakması mümkün değildi. Annesi sekseninde, zayıf, kireç gibi yüzüyle bir kemik yığınından farksızdı. Sadece gülümsemesi kalmıştı geriye. Oysa gençken ne kadar güzel bir kadındı. Maria'nın babası bıyıklı sert bir adamdı; öleli yirmi yıl olmuştu. Onunla ilgili pek az

anısı vardı. Çoğu da pek hoş anılar değildi. Azarlanmalar, tokatlar ve bir iki öpücük. Hepsi bu kadardı. Fotoğraflarda Maria'nın ve tabii ağabeyi Hector'un da küçüklükleri vardı. Yakışıklı Hector fotoğraflarda muhteşimdi.

"Maria, saçların... ah, ne zaman şu Anglolar'a benzemekten vazgeçeceksin?"

"Yakında, anneciğim, yakında. Sen su ister misin, söyle bakayım."

"Elbette."

"Tamam, bekle."

Mutfağa girdi ve tertemiz olduğunu görerek hiç değilse gündüz annesinin bakımı için gelen sosyal bakıcıların iyi çalıştığını düşündü. Buz gibi bir bardak suyu annesine verdi ve yaşlı kadın kana kana bardağı dikti. Sonra yastığına başını koyarak, "Bu çok makbule geçti, Maria." dedi. "Şimdi söyle bakalım..."

"Ne?"

"Ağabeyin Hector... onu da çok özlüyorum."

Maria'nın gözleri doldu. "Ben de, anne."

"Neden artık beni ziyarete gelmiyor?" dedi yaşlı kadın ağlamaklı bir sesle. "Bana kızgın filan değil, değil mi?"

Maria eğilip annesini bir daha öperek, "Hayır, anneciğim," dedi. "Seni herkes ne kadar sever bilirsin."

Kadın gülümsedi. "Çok tatlısın, yavrum. Ama ben oğlumu görmeyi çok arzu ediyorum."

Maria onun elini sıktı. "Ben de, anne," dedi. "Ben de."

69

Maria yarım saat kadar annesiyle oturduktan sonra gece hemşiresi geldi. Güler yüzlü, aksanı berbat, yaşlıca bir Jamaikalı kadındı. Maria giderken, kadın, "Dikkatli ol," dedi. "Etrafta kötü adamlar dolaşıyormuş."

Maria arabasına doğru giderken, Jamaikalı kadının bahsettiği adamları gördü. Arabasının etrafında, kesekağıtları içine koydukları içki şişeleriyle çöreklenmiş dört adam vardı. Onu görünce ısıklık çılmaya başladılar. İçlerinden uzunca boylu biri yerinden fırlayarak, "Hey bebeğim, bu akşam nereye gidiyorsun bakalım?" diye ona sınıştı.

"Çekilin şuradan," diye Maria hepsine birden terslendi. Diğerleri gülerken, yanına gelen genç, göğsündeki şimşek ve kama dövmelelerine ellerini yapıştırarak, "Hadi, güzelim," diye diz çöktü. "Gece henüz erken... sen ve ben biraz eğlenelim, ne dersin?"

Maria burnuna gelen bira ve ter kokusuyla irkildi. Gençlerden ikisi arabanın kaportasına yaslanmış, çete reisi de şoför kapısını tutuyordu.

Maria çantasını sıkı sıkı tuttu.

"Yanlış yapmaya kalkışmayın, ve lütfen arabamın önünden çekip gidin. Kendinize eğlenecek başka birilerini bulun. Sizin gibilere takılacak dolaşacak bir sürü salak kız var."

Diğer üçü yine kahkahalar atıp aralarında küfürler ederken, diğeri Maria'nın karşısına dikildi. "Sen bize yaramaz mı demek istiyorsun yani!"

Maria dönüp eski mahallesine şöyle bir baktı. Bir zamanlar güzel anılarla dolu bu mahalleye ne olmuştu böyle?

"Yok canım, sizi beğenmemiş gibi yapıyorum çünkü gitmem gerekiyor. Size takılacak vaktim yok maalesef." Oğlan diğerlerine dönüp destek alarak bir kahkaha attı ve tekrar Maria'ya döndü. "Beni yapacaksın, değil mi bebek?"

Maria daha önceleri pek çok kez yaptığı gibi, ani bir hareketle çantasını açtı ve yarı otomatik 9 mm'lik tabancasını onlara doğru çevirdi. Etraftaki trafiğin ve havaalanına inen jet uçaklarının gürültüsüne rağmen, tabancanın horozundan çıkan tıkrırtı duyulmuştu. Maria profesyonelce tabancasını iki eliyle tutarak, "Hayır, seni

70

yapmayacağım," dedi. "Ama iyi tarafına hitap ederek çekip gitmeni isteyeceğim, anlaştık mı?"

Diğerleri teker teker arabadan uzaklaşırken çete reisi ellerini kaldırmıştı bile. "Tamam, bebek. Senin dediğin olsun."

"Güzel."

Bir iki saniye içinde toz olmuşlardı. Maria da arabasına binmiş, yoluna devam ediyordu. Eli ayağı bile titrememişti. Buna hiçbir zaman izin vermezdi.

Bir gece dinlendikten sonra tekrar Jüpiter Kulübü'ne gitti. O akşam başka bir şey deniyordu ve kırmızı topuklu ayakkabılar, göbeğini açıkta bırakan bir bluz -ki, bunun diğer sınıksız bluzlarına kıyasla ne kadar sarkık durduğunun farkında değildi- bir de daracık beyaz pantolon giymişti. Evden çıkmadan, pantolonun içine ne giyeceğini epeyce düşündü ve sonunda ip gibi bir iç çamaşırı seçti. Külotunun çizgisi gözükse de gözükme de, poposu kocamandı ve poposunun arasına giren bu külotla alışmak da zordu.

O gece müziğin kulaklarını tırmalamadığını fark ederek şaşırdı. Ya kulakları sağırlaşıyordu ya da müziğin temposuna ve dans pistindeki tepinmelere alışmıştı. Yine kuyruğa girdi. Kapıda dedektör-leriyle bekleyen görevliler bu kez de onu sorgusuz geçirdiler. Buna sevindi. Hatta bir tanesi onu tepeden tırnağa süzüp gülümsemişti. Maria da hemen ona karşılık vermiş ve içeri girmişti.

Dans pistinde çok mutluydu. Müziğe kaptırılmış, kendinden geçmişti. Doğrusu, şaşınıyordu. Kafasının gerisinde, çok derinlerde ne kadar karanlık düşünceler geziniyor da olsa, o anda eğleniyordu. Kendini müziğe bırakmıştı, vücudunu da.

Kadın ya da erkek, biri ara sıra ona katılıyormuş gibi karşısına dikiliyor, Maria gülümseyerek durumu geçiştiriyordu. İçki ısmarlayanlar da oluyordu -ikisi erkek, biri de kadın olmak üzere o gece üç teklif aldı ama hepsini tatlılıkla reddetti. Bu kadar gürültülü bir yerde olabileceği kadar tatlı olmaya çalışarak.

Gece ilerledikçe, kulübün bir köşesindeki boş masaya göz atıyordu ama masa yine boştu. Acaba zamanlaması mı yanlıştı? Bu fikri

71

hemen kafasından atarak dansına devam etti. Müziğe kendini bırak gitsin.

Bir saat kadar sonra susamıştı ve keçi sakallı, küpeli garsonu bulduğuna çok sevindi. Aynı içkiden ısmarladı. Parasını öderken garson, "Daha bıkmadın mı?" diye bağırdı.

"Hayır, henüz değil!"

"İyi. Ama kendine dikkat et!"

Garson dönüp gideceken, Maria onu dirseğinden yakaladı. Neredeyse, çocuğun elindeki tepsi devrilecekti, ve garson ters bir bakışla döndü.

Maria, "Bunu ikinci kez söylüyorsun!" diye seslendi. "Neden?"

Garson başım sallayarak eğildi. Sigara ve ter kokuyordu. "Genç ve taptaze bir kızsın. Ve yenisin. Buradaki bazı tipleri tanısan, ne kadar tehlikeli bir durumda olduğunu anlarsın. Sadece dikkatli ol."

Maria buna pek aldırmadığını ifade etmek maksadıyla güldü, ama, "Merak etme, dikkatli olacağım," dedi.

İçkisini yudumlarken, yine sütunlardan birine dayanmıştı. Tepesinde neon ışıklı bir roket göğesini yükselircesine burnunu havaya dikmişti. Oturacak bir tek sandalye yoktu. Ayaklarını dinlendirmek için yapabileceği tek şey, sütuna yaslanmaktır. Piste baktı, ışıltılar arasında kıvrılan vücutları bir süre izledikten sonra içkisini bitirip bir kenara koydu, tekrar piste doğru yürüdü.

Başını kaldırıp köşeye doğru baktı.

Boş masa artık boş değildi.

Yürümeye devam etmek istedi. Piste doğru yoluna devam etmesi gerekiyordu. Ne değişmişti ki... her şey normalmiş gibi yürümeye devam et, dedi kendi kendine. Nitekim bu doğruydı. Her şey yolundaydı. Ama dans ederken hafif hafif ilerleyerek köşedeki masayı rahatça görebileceği bir yere geldi.

Masada üç erkek ve üç kadın vardı. Erkeklerden ikisi kardeş gibiydi; esmer, koyu renk gözlü ve kalın bıyıklı tiplerdi ve etrafa ba-kınıp duruyorlardı. İkisi de ceket giymişti. Maria birden bunun nedenini anladı. Silahlarını gizlemek için! Ve bu iki adam kapıdaki de-

72

dektörlerden rahatça geçebilmişti. Kadınlar rengârenk pırıltılı giysileriyle ve ağır mücevherleriyle aralarında konuşup eğleniyorlardı. Birbirlerine sigara ikram edip çakmaklarını uzatıyorlar ve kendi hallerine bırakılmış olmaktan memnun görünüyorlardı. Maria'nın esas dikkatini çeken üçüncü adamdı. Bulunduğu uzak mesafeden bile, bol spor pantolonunu fark etmişti. Siyah ayakkabıları vardı ve gömleğinin düğmeleri açık, kolları da sıvanmıştı. Fazla altın filan takmamıştı. Bir saat, belki de bir iki yüzük ve basit bir kolye. Gözleri diğer iki dostu gibi fıldır fıldır etrafı taramıyordu; ama sanki bütün kulüpte kiler onu eğlendirmek için oraya toplanmışlar gibi, bakışlarında garip bir gülümseme gizliydi. Sandalyesinin arkasına yaslanırken, gür siyah saçları da geriye savrulmuştu. Yanındaki adamla konuşurken, tek eliyle de öbür tarafında oturan kadının saçlarını okşuyordu. Maria bu yumuşak okşayışların giderek, kadına kime ait olduğunu hatırlatmak istercesine, sertleşivereceğinden emindi.

Maria tekrar susamıştı. Hiçbir şeyi kaçırmaması ve her şeyi gözlemlemesi gerekiyordu. Bir an için garsonu arandı, ve bakışlarını masaya döndürdü.

Masa yine boşalmıştı!

Hemen çevresine bakındı.

İşte, pistteydiler. Birkaç metre ötesinde.

Bıyıklı iki adam sanki hayatlarında ilk kez dans etmeye mecbur kaldıkları böyle bir yere gelmiş gibi tedirgin görünüyordu. Kadınlar rahattı ve gayet güzel dans ediyorlardı. İçlerinden biri koluna yılan gibi sarılı, turuncu pırıltılı bir bilezik takmıştı. Üçüncü adam durumu idare eden pozlarda ortalarında dans ediyordu ve iyi dans ediyordu. Bu işi biliyordu. Müziğin temposuna, davul, trampet ve gitarın ritmine uymakla kalmıyor, müziğin onu nereye çekeceğini hisseder gibi, sanki bir sonraki figürü hazır bekliyordu. Hareketleri geniş bir alana yayılıyor, kollarını iki yana ve havaya kaldırıyor. Tavana yetişmek istercesine abartılı hareketler yapıyordu. Bu arada kasları da gömleğinin ve hatta pantolonunun bile altından fark ediliyor, bütünüyle uyumlu bir şekilde hareketleri bütünleşiyordu.

73

Bir panterin av peşinde sessizce ilerleyişi gözünün önünde canlanır gibi oldu, ve Maria nasıl olduğunu anlayamadan onu karşısında buluverdi.

Boğazı kurumuş bir halde yutkundu. Adam ona gülümsüyordu. Maria da gülümsedi ve her şeyin ucunu o anda bırakıverdi. Kendini tamamen karşısındaki adama ve dansa verdi. Müziğin temposu değişmişti ve pistte herkes eşini bulup çiftler oluşturmaya başladı. Adam da hiçbir şey demeden ya da sormadan, Maria'ya doğru gelip onu kollarının arasına alıverdi. Maria onun omuzuna elini uzattığında, adamın kaslarını hissetti. Adam gözlerini onun gözlerine dikmiş, yüzünde hafif bir gülümsemeyle dansa hakim olmuştu. Maria'nın burnuna bir kolonya kokusu geldi, ama öyle ağır bir koku değildi. Adamın güven duygusunu hissettiren bir koku. Evet, karşısındaki bu adam gibi kendine güvenen birinin kokusu.

Maria onun dikkatini çekebilmek için gayret ediyordu. Bir ara kadınların ona biraz öfkeyle baktıklarını hisseder gibi oldu ama buna aldırmadı. Sadece adama bakmak istiyordu ve ona döndü, onunla hareket etmeye başladı. Müzik yavaşlarken de, adamın onu kendisine doğru çekmesine izin verdi. Göğsü adamın göğsüne değdi ve adamın elini tam belinin çukurunda hissettiği an donakaldı.

Adam başını ona doğru eğerek, dudaklarını kulağına yaklaştırdı. "Lütfen, birlikte bir içki içelim."

Maria başını geriye atarak adamın yüzüne baktı. "Memnun olurum."

Köşedeki masada herkes birbiriyle tanıştırıldı. Maria onun adım -Ramon- tabii ki, biliyordu ve diğer herkesin adlarını anında unutu-verdi. Hiçbiri ve hiçbir şey önemli değildi; önemli olan sadece Ra-mon'du. Daha masaya yaklaşırlarken, kulüp görevlilerden biri hemen fazla bir sandalye getirdi. Adamın kafasından geçenleri okumuşlardı sanki. Ramon adamın kulağına bir şeyler söyledi, adam başını sallayarak hemen oradan uzaklaştı. Maria, Ramon'un ona yol göstermesini bekleyerek peşi sıra gitti ve hemen yanına oturdu. Aynı anda, az önceki görevli, bir buz kovası içinde şampanya getirdi. Şampanyalar bardaklara konurken Ramon bir ricada daha bulundu

74

ve, "Bang!" Diskjokey müziği alçalttı. Adam dönüp giderken, masadaki kadınlar artık Maria'ya öfke değil, nefretle bakıyorlardı. Diğer iki adam kayıtsızdı. Ramon eğilip elini Maria'nın dizine koydu ve, "Şimdi konuşabiliriz," dedi. "Yani, tekrar müzik başlayana kadar. Lütfen, buyurun, içkinizi için."

Maria gülümsedi ve şampanyadan nefret etmesine rağmen içkisinden bir yudum aldı. Çok keskin ve köpüklüydü. "Teşekkür ederim. Çok güzel."

"Elbette güzel olacak." Adamın eli hâlâ Maria'nın dizindeydi. "Dans edişin hoşuma gitti."

"Siz de çok güzel dans ediyorsunuz." Maria içki bardağını masaya bıraktı. "Bu işte çok iyisiniz."

"Bu bir yetenek olsa gerek. Tanrı vergisi."

"Hayır, hayır. Şu kulüpteki tüm erkekler içinde en iyisi sizsiniz. Bu kadar zerafette ve istekle dans eden birini daha önce hiç görmemiştim."

Kadınlardan biri yanındaki arkadaşının kulağına bir şey söyledi. Ramon bunu fark etmemişti. "Burası benim için bir sığınak," dedi. "Dinlenebileceğim bir yer. İş gücü her şeyi unutup gevşeyebileceğim bir yer."

"Demek iş adamısınız?"

"Evet. Ya siz?"

"Ben üniversite hastanesinde çalışıyorum."

Bu noktada adamlardan biri diğerine bir şey söyledi ve aralarında gülüştüler.

Maria devam etti. "Güzel bir iş. Üst katta araştırma bölümlerinden birindeyim."

"Bir hemşire misiniz yoksa? Ah, ateşime bir bakar mısınız?"

Maria gözlerini yere indirerek gülümsedi. "Hayır. Bilgisayar girdilerini yazıyorum. Ama ateşinize bakabilirim, tabii ki. Yani, kendinizi kötü hissediyorsanız..."

Adam elini göğsüne vurarak "Ben çok iyiyim," dedi. "Kendimi bir boğa kadar güçlü ve enerjik hissediyorum. Göreceksin."

"Bundan hiç kuşku yok."

Bir süre daha konuşmalar -havadan sudan ve politikadan. Her zamanki gibi çok komikti. Sonra müzik tekrar eski çılgın temposuyla

75

başladığında, adam Maria'ya elini uzattı ve Maria da hiç tereddüt etmeden elini ona uzattı. Dans pistinde herkesin gözlerini üzerlerinde hissediyorlardı. Maria fena dans etmiyordu ama adam kusursuzdu. Bütün gece kadınlar, özellikle de aynı masada oturdukları üç kadın onu kıskançlık ve nefretle süzdüler.

Birkaç saat sonra, köşedeki masada Maria hâlâ ilk kadehiyle oyalanıyordu. İkinci kez içki almayı reddetmişti. Ramon dört beş kadehi devirmişti ama sarhoşluğu keyifliydi. Kötü sarhoş olan çoktur; terslenirler, kavgaya çıkarılırlar. Ama Ramon gece ilerledikçe daha da neşeleniyordu. Gecenin başında, Maria'nın dizine koyduğu eli giderek kalçalarına yaklaşmıştı.

Maria saatine bir göz attı. Vakit gelmişti. Çantasını alıp Ra-mon'un kulağına eğildi. "Özür dilerim ama artık gitmem gerekiyor." "Bu kadar erken mi? Daha gece yeni başlıyor." Maria yüzünü ekşiterek inandırıcı olmaya çalıştı. "Sabah erkenden işe gitmem gerekiyor."

Ramon elini boş ver anlamında sallayarak, "Hastalandım dersin," diye akıl verdi. "Lütfen, kal. Seninle daha uzun vakit geçirmek istiyorum."

"Henüz deneme dönemindeyim. İşten atılmak istemem. Lütfen. Belki daha sonra yine görüşürüz. Yarın buraya gelecek misiniz?"

Ramon gülümsedi. "Yarın gelemem. Bir sonraki gece, Cumartesi. Hem o zaman böyle mazeretin de olmaz. Sabaha kadar eğleniriz." Maria bir iç çekerek onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. Adamın dili bir anda kendi diline dolanıvermişti. Sert bıyıkları cildine batıyordu.

Ramon bacağını daha hırslı bir şekilde avuçlayarak sıktı. "Tamam, Cumartesi," dedi Maria.

Ramon onun bacağını tekrar sıkarak, "Cumartesiye sabırsızlıkla bekleyeceğim, Maria."

Maria kalkıp hızla kulüpten çıktı. Bu kez, bacakları titriyordu. Dışarı çıktığında, dudaklarında hâlâ adamın ıslak dilini hissediyordu. Yan sokaklardan birine doğru koşarak bir köşeye kustu.

76

Ertesi gün, işte, başı feci halde zonkliyordu. Gürültü, uykusuzluk ve Ramon ile birlikte geçirdiği saatler. Sabah iki aspirin birden almıştı. Öğlene doğru iki tane daha. Vücudundaki su kaybını telafi etmek için, bir yandan da, sürekli su içiyordu.

Bir ara tuvalete gidip geldi. Odasına döndüğünde Elizabeth'in onu beklediğini gördü. Maria bir an için duraladı ve hemen elini alnına vurarak, "Sosyal sigorta numaram!" diye başarılı bir numarayla ona yaklaştı.

"Ah, Elizabeth, özür dilerim. Unuttum."

"Bak, Maria, doğru numaranı bildirmen gerek yoksa... yani, bu numarayı getirmen şart."

"Biliyorum. Söz, getireceğim."

Elizabeth tekrar elindeki dosyaya baktı. Maria bu kadının elinde dosyaları olmadan hiçbir işini yapamayacağını düşünmeden edemedi.

"Bir de şu diploman... yani, okuldan onaylanmadı." "Nasıl yani?"

"İsim doğru ama doğum yılı seninkiyle tutmuyor. O Maria'nın yaşı daha büyük." Kadın dosyadan başını kaldırdı. "Bu konuda söyleyecek bir şeyin var mı?"

Maria başını salladı. "Ah, bu hep başıma dert oldu. Sanırım, isim benzerliğinden dosyalarımız yine karışmış. Okulda bir tanıdığım var. Bunu hallederim."

Elizabeth dosyayı kapadı. "Tamam. Bak, Maria işinden herkes çok memnun ama bu formaliteleri yerine getirmemiz gerek... yani, bu aksaklıkların düzeltilmesi gerek." "Anlıyorum." "Güzel."

Elizabeth odadan çıkarken, hemşirelerin toplantı odasından birtakım sesler geldi. Elizabeth o tarafa bakarken Maria, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Sabah bir envanter yapılmış da, malzemelerde eksik çıkmış. İnanabiliyor musun?"

"Doğrusu, hiç inanamıyorum."

77

O akşam tekrar annesini ziyarete gitti. Yaşlı kadın o gün fena görünmüyordu. Bazen televizyon izlerken uyuklar, uyandığında zaman ve mekân kavramlarını kaybederdi. Bazen de son derece bilinçli olurdu. Ama o günkü iyi hali Maria'nın içini parçalamıştı. "Hector nerede?" diye sormuştu annesi tekrardan. "Anne, biliyorsun, burada değil."

"Ah, canım oğlum. Son zamanlarda onun teknesine bindin mi? Kendi teknesinin yakışıklı kaptanıdır o!

Onunla gurur duyuyorum." Maria annesinin saçlarını okşayarak, "Binmedim, anne," dedi. "Bir süredir onun teknesine binmedim."

"Onu çok özliyorum. Ağabeyini arayamaz mısın?" "Sonra, anneciğim. Sonra ararım."

Annesi gözlerini yumarak, "Onu çok özliyorum, çok," diye mırıldandı.

"Ben de, anneciğim. Ben de."

Annesi bir ara kendinden geçti ve tekrar uyandığında, "Hey, şu saçlarına bak!" dedi. "Ne kadar da açılmış! Ne zaman eski haline döndüreceksin şu saçlarını?"

Maria annesinin elini sıkarak, "Yakında, anneciğim," dedi. Sonra aklına bir şey geldi. "Anne?" "Evet, yavrum."

"Anne, bir süre gelip benimle oturmak ister misin?" Annesi belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Bu çok iyi olur,"

dedi. "Ama Hector'a haber vermen gerekir."

Maria annesinin elini dudaklarına götürerek öptü. "Tabii, anne."

O gece Jüpiter Kulübü'ne üçüncü kez gidecekti. Aynanın önünde hazırlanırken, yakındaki havaalanına inmek üzere alçalan bir uçağın sarsıntısıyla duvardaki resimler sallanmaya başladı. Maria bu uçak gürültüsüne aldırılmıyordu, çünkü bu sebeple evin kirası da düşüktü. Altı aylık bir kontrat yapıp, bir ay sonra çıkmayı planladığı bir ev için kiranın düşük olması gerekirdi. Bu küçücük yerde ona ait hiçbir eşya

78

bile yoktu. Sadece birkaç kıyafetiyle birkaç özel eşyası ve bir de duvardaki fotoğraflar.

Bir keresinde her şeyi toparlayıp on dakika içinde evi terk edebileceği şekilde bir prova yapmıştı. Prova iyi gitmişti.

Saçlarını kuruturken yatağın üzerine yaydığı giysilerine baktı. Siyah sutyen ve siyah ip gibi bir külot, ilk gece giydiğinden daha da kısa bir siyah elbise. Yüzünü ekşitti. İşler yoluna girmişti ama yapmak zorunda kaldığı bu işten pek hoşlanmıyordu.

Giysilerinin yanında da çantası duruyordu -hemen yanında ise, Çmm'lik tabancası. O serserilerle baş etmek bile, dansa gitmekten daha kolaydı.

Havluyu fırlattı. Fazla düşünmesi gerekmiyordu artık. Bir an önce ne yapacaksa yapacak ve bu işi bitirecekti. Çoraplarına uzandı, sonra onları bir kenara attı. Bu gece çorap giymeyecekti. Sutyenine uzandı, ve onu da

geri fırlattı. Annesi bu halini görseydi kadıncağız mahvolurdu. Maria çarçabuk giyinerek, çantasına tabancasını attı. Bir an için durup duvardaki resimlerden birine parmaklarının ucuyla bir öpücük gönderdi. Fotoğrafta, yanında kız kardeşiyle genç ve yakışıklı bir adam vardı.

Kulübe girerken kapıdaki adamlardan biri onu kenara çekince, bir an için çok korktu. Tam o sırada diğer görevlinin bir müşteriyi kapışması üzerine, Maria'yı çeviren adam onu bırakıp arkadaşına yardıma gitti. Yine bacaklarının titrediğini hissetmişti.

O gece bütün erkekler başlarını çevirip ona bakıyordu ve Maria bunun nedenini gayet iyi biliyordu. Mini eteğinin altından çorapsız çıplak bacakları ve sutyen takmamış olması bütün erkeklere açık davetiyeydi. Ama hiçbirine yüz vermeden doğru piste fırladı ve dans etmeye başladı. Gözü köşedeki boş masadaydı. Bir düş kırıklığı hissetti, ama Ramon söz vermişti. Maria kendi kendine, biraz büyü artık, dedi. Nasıl olsa, gelecek!

Maria bir süre pistte dans etti. Etrafında, bir gezegenin yörüngesine takılmış uzay araçları gibi bir sürü erkek toplanmıştı. Maria ara-

79

larmdan sıvışarak bara gitti ve iki gecedir gördüğü garsona başıyla bir işaret yaptı. Garson az sonra sodayla yanma geldi. Maria ona parasını ve bahşişini verdi. Garson tam gidecekken dönüp onun kulağına eğildi "Seni uyarmıştım."

"Ne demek istiyorsun?" diye Maria onun kulağına doğru bağırarak sordu.

"Sana dikkat etmeni söylemişim. O Ramon denen adam... çok güzel dans ediyor olabilir ama..."

"Ne?"

Garson dönüp barın arkasına geçti, ve Maria da piste doğru döndü. Ramon pistteydi ve yanında kadınlar yoktu. Sadece iki koruması yanındaydı. Maria onu bir süre dans ederken izledi. Kaslı vücudu bir yılan gibi kıvrılarak hareket ediyordu. Derken o da Maria'yı gördü ve ağzı kulaklarında, baş parmağıyla ona işaret etti. Maria bir kahkaha atarak içkisini bara bıraktı ve piste gitti. Müziğin temposuyla ayakları ve elleriyle birlikte kalçaları da sanki kendiliğinden hareket etmeye başlamıştı.

Ramon dans pistinden hiç ayrılmak istemiyordu; sanki rahatlamak, boşalmak ihtiyacındaydı. "Dans etmem gerek," diye Maria'ya doğru seslendi. "Bir ömür boyu dans etmek istiyorum. Lütfen, aşkım!"

Maria'yı güçlü kollarıyla yakaladığı gibi, sırtında ellerini gezdirmeye başladı. Derken kalçalarına indi. Diğer eliyle göğüslerine yetişerek, sutyen takmadığını fark ettiğinde, Maria onun yüzündeki ifadeden ne kadar tahrik olduğunu anlamıştı. Tek bir vücut gibi dans etmeye devam ettiler. Bir ara Ramon dudaklarını onun kulağına değdirerek, "Çok güzelsin," dedi.

Maria zorlamalı bir kahkahayla, "Bunu her kadına söylüyor olmalısın!" dedi.

Ramon onu daha sıkı kavrayarak, "Sadece sarışın olanlara," dedi. "Bu bir lanet belki ama sarışınlara dayanamıyorum. Kız kardeşlerim ve annem bu konuda bana çok kızıyorlar."

80

"Peki, bu sarışınla ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Onu bir an önce evime götürmek istiyorum."

Maria midesinin kalktığını hissetti ama uzanıp terli dudaklarından onu öptü. Sakallan yüzüne batıyordu. "O halde, gidelim. Hemen şimdi."

Ramon onu kolundan kavrayıp adamlarına bir şeyler söyledi ve hep birlikte kulüpten çıktılar. Müziğin sesi kaldırım boyunca uğultu halinde onları izliyordu.

Maria kendi arabasına binip onun arkasından gitmeyi istemişti ama kendini siyah limuzinin arka koltuğunda buluverdi. Ramon'un yanında korumalarından biri oturuyordu. Juan olmalıydı. Adam gözlerini Maria'dan ayırmıyordu ve Maria onun karşısında büzül-dükçe büzülüyordu.

Ramon arabanın buzdolabından bir şampanya şişesi çıkardı. Maria'ya içkisini uzatırken, "Çantanı verir misin, hayatım?" diye fısıldadı.

Maria bardağını sehpaye koyarak, "Ne dedin? Anlamadım?" diye sordu.

Ramon'un yüz ifadesi birdenbire değişmişti. Pistte ona gülümseyen adam gitmişti. Kulüpteki garson haklıydı galiba.

"Çantan dedim! Çantanı Juan'a ver! Hemen şimdi!"

"Ama..."

Juan ani bir hareketle, koltuğunun altından Maria'nın çantasını kapıp içindekileri yere boşalttı. Üçü birden yere bakıyorlardı. Juan çantadan çıkan rimel, ruj, göz damlası, bir mendil paketi ve biraz bozuk parayla kıvrılmış kağıt paraları tek tek karıştırdı. Ramon tekrar pistteki mutlu ifadesiyle, "Özür dilerim, hayatım," diyerek Maria'ya döndü. "Önemli bir iş adamı olduğumu biliyorsun. Böyle durumlarda insanın çok düşmanı olur. Senin gibi çekici bir kadını bu işe alet edebilecek çok insan var." Juan'a bir işaret çaktı.

Juan yerden onun eşyalarını toplarken, Maria bardağındaki şampanyayı onun suratına fırlatıverdi. Adam ağzını yüzünü silmeye çalışırken, Maria kendisi eğilip çantasına eşyalarını geri koydu. "Arabayı durdur! dedi Ramon'a.

81

"Maria, lütfen... yanlış anlama..."

"Bu bana hakarettir. Beni fazlasıyla incittin. Seninle hiçbir yere gelemem. Bir saniye bile daha seninle kalamam. Arabayı durdurt!"

Ramon önünde diz çöktü. Elini tutarak parmaklarını teker teker öpmeye başladı. "Affet beni, yanlış davrandım. Bu gece benim için çok özel bir gece ve çok büyük bir yanlış yaptım. Lütfen, bu özel gecenin devam etmesini istiyorum."

Maria onun yakışıklı yüzüne baktı. Ramon tekrar parmaklarını öpmeye başlamıştı. Maria limuzinin koltuklarına yaslanarak, "Pekâlâ," dedi. "Bu özel geceye devam edelim."

Bir saat kadar sonra Maria, yatak odasına bitişik banyoya geçti. Sadece banyo, onun kiraladığı ev kadar vardı.. Uzun uzun duş yaparak adamın kokusunu ve dokunuşlarını, salgılarını vücudundan atmaya çalıştı.

Ama hiçbir şekilde bunlardan arınmadığını hissediyordu. Ancak, her şey planladığı gibi giderse, ertesi sabah Ver-mont'ta dağın eteğindeki nehirde yıkanarak bütün bu pisliği üzerinden atabilirdi.

Titreyerek havluya sarındı. Yine içi kalkmıştı. Sakin ol, diye kendi kendine telkin etti. Artık sonuna geldin.

Çantasını açıp rimelini ve göz damlasını çıkardı. İşini tamamlamak üzere banyodan çıktı. Bir iki dakika sonra her şey bitecekti. Vücuduna sardığı havluyu tek eliyle göğsünden tutarak yatak odasına döndü.

Ramon yatakta yan dönmüş yatıyordu. Saten çarşafın altında çıplaktı. Gülümseyerek, "Daha iyi misin?" diye sordu. "Evet. Çok daha iyiyim. Ya sen?" "Daha iyi olamazdım. Bir dansa daha hazır mıyız?" "Elbette,"

diye Maria son kez gülümsemeyi başardı. Yatak beş kişiyi alacak kadar büyüktü ve oda nefis bir körfez manzarasına hakimdi. Büyük ekran televizyonda Ramon basket maçını izliyordu. Maria yatağın ayak ucundan dolaşarak Ramon'un arkasına yaklaştı ve tek eliyle ensesinden tuttu. "Sevgilim, maç kaç kaç?"

"Şu anda..."

82

Ramon cümlesini bitiremedi. Maria havluyu üzerinden atıp, avucunun içindeki göz damlasını açmış ve rimel kutusuna gizlediği iğneyi küçük şişeye sokup, aynı anda Ramon'un omuriliğine ba-tır-vermişti. Hemen minik enjektörle göz damlası şişesini avucunun içine saklayarak Ramon'u sırtüstü çevirdi, ve gülerek onu dudaklarından öptü. Ramon'un gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibiydi ve zor nefes alıyordu.

"Korkma," diye fısıldadı Maria. "Seni zehirlemedim, ölmeyeceksin. Tam tersine... ancak, önce şunu söylemem gerekiyor. Seni tanıyordum ve sarışınlardan hoşlandığını biliyordum Nerelere gittiğini, neler yaptığını... hakkında her şeyi biliyordum. Hatta, birkaç ay önce birini öldürdüğünü de."

Ramon dudaklarını kıpırdatıyor ama konuşamıyordu.

"Şşşşt! Hiç deneme. Büyük bir iş adamı olarak bazen büyük işlerine engel olan birileri yoluna çıkıyor değil mi? Bu bazen zavallı bir balıkçı da olabilir. Senin için mal taşımayı reddeden bir balıkçı. Sen, bunu asla kabullenemezsin, öyle değil mi? Diğer balıkçılara örnek olması için böyle birini derhal öldürtmen gerekir. Evet, bir an bile tereddüt etmeden o balıkçıyı öldürdün!"

Maria tekrar onun hissiz yanaklarından öptü. "Ama biliyor musun, o balıkçı benim ağabeyimdi. Onu öldürdün, onu bizden koparıp aldın. Tabii, bunun sana neye mal olacağını bilemezdim. İşte şimdi, görüyorsun bak. Ben, onun kız kardeşiyim ve senden intikamımı almak için buradayım."

Maria yerden havluyu alıp ayağa kalktı. "Evet, senin gibi bir adamdan öcümü almak o kadar kolay olmayacaktı. Ağabeyimi senin öldürdüğünü kanıtlayabilmem zordu. Sana bir hapis cezası bile ver-dirtemezdim. Vermontlu bir polis olarak bile, bu davanın altından kalkamazdım. Sürekli korumalarınla dolaşırken seni ulu orta öldürmek de imkânsızdı. Benden çok daha güçlü insanlar bile seni öl-düremedi, doğru değil mi?"

Onun alnını okşayarak devam etti. "İşte ben de senin hayatında çok sevdiğin her şeyi elinden almaya karar verdim. Şu üniversitedeki işim var ya... işte orada çalışırken laboratuvarımdan ufak bir şey çaldım. Bir zehirden elde edilmiş deneysel bir ilaç. Bu, insanı felç edebilir. Ve bu muhteşem ilaç -tabii, senin için o kadar muhteşem sayıl-

83

maz - maalesef tedavisi olmayan bir hastalığa sebep olabiliyor. Ya, öyle. Hiçbir tedavisi yok."

Son bir öpücükle devam etti. "Genç ve sağlıklısın, daha çok uzun yıllar yaşayacaksın. Ama bu uzun ömrün boyunca küçük parmağını bile oynatamayacaksın, canım. Uzun dakikalar, saatler, yıllar boyunca o güzel dudaklarından bir tek sözcük bile çıkmayacak. Seni güzel güzel hemşire kızlar yedirip, yıkar, altını temizler. Bir bebek gibi bakarlar sana, merak etme. Bu uzun ömrün boyunca gözlerini her yumduğunda beni hatırlamalısın. Sakın beni unutma!"

Maria giyinirken Ramon orada öylece yatıyordu. Gözleri tavana dikilmiş, hareketsiz.

Maria çantasını aldı ve tekrar onun başına gitti. "Beni unutma sakın. Bu özel geceyi ve son dansını sakın unutma!"

Ve yatak odasından çıkıp kapıyı sessizce dışarıdan örterek oradan ayrıldı.

84

YASAK BÖLGE

dlexandta \V fe i t a (i

e t

Antonio'yu iyi tanımak ya da onu tanıdığını sanmak, öğrencileri için dans öğrenmek kadar önemliydi. Ona bira ismarlamak için yarışılar ve ders aralarında peşinden ayrılmazlardı. Onunla birlikte olmak, şakalaşmak öğrenciler için bir övünç meselesiydi. Antonio öğrencilerinde olmayan ama hepsinin hayranlık duyduğu özellikleri olan bir insandı. Dans dersi alan insanların çoğu ise, fazla sosyal olamadıkları için bu kurslara yazılır. Aslında, bir yandan da, insan arasına karışmayı çok isteyen tiplerdir. Hepsinin umudu, bir gün biriyle karşılaşmaktır. (Tabii, siz de çok iyi bilirsiniz ki, geceleri evde oturarak birini bulamazsınız -öyle değil mi? Eh, denemekte fayda var. Kaybedecek bir şeyiniz yok ya!) İşte bu yüzden Antonio'nun dans okuluna gelirler ve bir arkadaş aradıkları kadar da kendilerine güven kazanmayı isterler. Toplum içinde bir hava, bir estetik yaratmak -kısaca, Antonio'da fazlasıyla olan özellikleri kazanmak- isterler. Bu yüzden de onun peşinden ayrılmazlar. Dans figürleri kadar onun çekiciliğinden de bir şeylerin kendilerine bulaşacağını umut ederler. Haftada iki akşam dans derslerine ilaveten, Cuma ve Cumartesi akşamları öğrencilerin öğrendikleri figürleri tekrarlamak ve geliştirmek için dans programları vardı. Aslında, bu utangaç denebilecek öğrenciler aylık dans dersi ödemelerinin karşılığında toplumsal bir yaşantı satın alıyorlardı. Her hafta sonu gidebilecekleri bir yerleri oluyor ve burada sıcak bir ortam bulacaklarının güvencesini duy-

85

yorlardı. Bu tip kendinden emin olmayan insanlar, birbirlerine genellikle sıcak davranırlardı. Bu davranış karşısındakine güven duygusu verir ve böylece aynı duygu diğerlerine de yayılır. Ayrıca, her hafta sonu dansa gitmek de oldukça etkileyici bir yaşam biçimi olarak görünür. İş yerinde ara sıra bir Samba ya da Rumba gibi birkaç dans adı sayıp hepsini bildiğinden dem vurmak da cabası. Sadece sekiz bin pesetaya iyi bir karşılık sayılırdı. Yine de dans derslerine katılan herkesin bir topluma girmek ya da havalı görünmek için oraya geldiğini düşünmemek gerekir. Belki birazcık utangaçtırlar ama aslında çok meşgul oldukları için -evet, asıl sebep budur- bir yerlere girip çıkıp dostluklar geliştirecek zaman bulamazlar. Aslında bu insanların her biri, kurs arkadaşlarındaki eksiği çok çabuk fark eder. Aralarında dayanışma yoktur; sadece toplumsal ilişkilerinde başarısız olmak korkusuyla gergindirler ve birbirlerine yapışırlar. Dolayısıyla, Antonio'ya ne kadar yakın olurlarsa o kadar ona benzedikleri izlenimini yaratacakları düşüncesiyle onun dikkatini çekmek için uğraşırlar ve onunla çok yakından tanıştıklarını, epeyce de samimi olduklarını hissettirmeye çalışırlardı. Tabii, benim Antonio ile durumum çok farklıydı; dostluğumuz çok eskilere dayanıyordu. Çok eskilere.

Onunla gülüp eğlenmek çok keyifliydi. Antonio gırgır bir tipti ama gerçek sınav, yani gerçekten Antonio'nun dostu olduğunuzu kanıtlamak için Conchi'yi iyi tanımak ya da iyi tanırmış gibi görünmek gerekirdi çünkü Antonio onsuz hiçbir yere kılmıdamazdı. Malum, 'bilirim', 'hep böyle yapar' şeklinde davranışlarla bunu göstermek gerekiyordu. Aslında Antonio her şeyini Conchi'ye borçluydu. Kendisi işin vitriniydi; yetenekli, çekici. Ancak, Conchi onun arkasındaki güçtü. Okulun temel direği. Dans pistinde, o da göz kamaştırıcıydı. Hesapları da o tutuyordu. Öğrencilerle şakalaşır, onları poh poh-lar, her ay ödemeleri sıkı sıkı takip eder, gerekirse e-mail adreslerine şirin ve komik hatırlatıcı notlar gönderirdi. Antonio ve Conchi'nin ortak çabalarıyla dans okulu giderek gelişmişti.

Conchi her zaman okulun içinde bir yerdeydi ama hep geri planda kalırdı. Antonio sahnede, Conchi ise işlerin peşindeydi. Ya bodrumdaki küçük ofiste hesap yapar, ya kostüm odasında giysileri düzenlerdi. Ama en çok dans odasının hemen arkasına yerleştirdiği

86

masasında birtakım organizasyonlarla uğraşırdı: Okula ait reklamlar, posterlerin asılması, ya da balo düzenlemeleri falan. Orada bulunmasının esas amacı, her şeyi gözleyebilmektir. Her zaman kıvrık saçları dağılmış, yorgun ve çalışır durumdaydı. Her zaman koltuğunun altında dosyalar, davetiyeler, kumaş parçaları taşırdı. Tam bir fedakârlık örneği. Ona en yakın kişiler, "Ah, zavallı Conchi," diye hitap edenlerdi. "Yine işlere gömülmüşsün!"

Conchi de, 'birilerinin bu işleri yapması gerek', havasında yorgun bir gülümsemeyle karşılık verir ya da gözlerini yumarak dudaklarını kısıp ve kaderine razı olmuş bir poz takınırdı. Herkes ona sempati duyar ve hayranlıkla, sen olmasaydın Antonio kim bilir ne durumda olurdu, der gibi bakar; Conchi de Antonio'yu asla küçük düşürmek niyetiyle değilse de, hiçbir şey olamazdı, der gibi omuz silkerdi.

Ama Conchi okulda öylesine çalışan biri değildi; o Antonio'nun sevgilisiydi. Ve dahası, dans partneriydi. İkisini dans ederken izlemek herkese nasip olmazdı. Ancak öğrenciler çok ısrar eder ve Conchi'yi kolundan zorla çekiştirerek piste getirirlerse, bir figür yapmayı kabul ederdi. Sadece tek bir figür, genellikle abartılı bir tango figürü. Bütün öğrenciler bu bir tek figür için kıyameti koparıp, alkışlar ve ısıklarla tezahürat yaparlardı. Gözleri ışıltılı hayranlıkla onları izlerken birbirlerini dürtüp kaç ders alırlarsa alsınlar asla böyle bir gösteri yapamayacakları konusunda şakalaşırlardı.

Yeni bir öğrenci bu çok özel çevreye girip kendine bir yer edinmeye çalışırken, Conchi'nin kırk yılda bir Antonio ile piste çıkıp ona eşlik ettiğini öğrendiği an buna şaşırdığım belli etmemesi gerekiyordu. Zira görünüşte Antonio ile Conchi garip bir çift oluşturuyorlardı. Kimse Conchi'nin bir dansçı olabileceğini aklına getiremezdi. Böyle bir imaja hiç uymuyordu. İriyari bir kadındı. Bir dansçı için fazla iri. Hele bir de kendisi için ayırdığı 'genç kız' kostümleriyle daha da garip görünüyordu. Antonio güçlü ve kıvraktı; onu rahatça döndürüp savuruyordu ama Conchi'yi yerden kaldırması imkânsızdı. İşte Conchi'nin bu görünüşü nedeniyle, dansçı

olduğuna şaşırmak çok ayıp kaçacağı için, eski öğrenciler genellikle, 'bir melek gibi dans eder,' diye önceden uyarılarını yaparlardı.

Bazı iriyarı insanların ayağına çabuk ve son derece zarif olabildiği söylenir. Aslında, Conchi için bunu söylemek mümkün değildi; o

87

Antonio'nun yetiştirdiği çok mükemmel bir dansçıydı; çok çalışkan olduğundan yapması gereken her şey için gayret gösteren bir insandı. Dansı da iyi öğrenmişti ama yetenekli olduğu söylenemezdi. Yani, öyle star olacak tiplerden değildi. Ama Antonio kendisinde star olacak niteliklerin var olduğunu hissediyordu. Ve Conchi ile dans yarışmalarına katılmasının imkansız olduğunu da görüyordu. Ne var ki, bir başka partner bulması da aynı şekilde imkânsızdı. Aralarında dans konusundaki eşitsizlik asla konu edilmezdi. Bir çift olarak dans akademisini birlikte yürütüyorlar, her yaz iki ay sahilde yoğun dans kursları olarak kendilerini geliştirmeye devam ediyorlar, okulda sonu gelmeyen gösteriler düzenlemek için ikisi de kendi alanlarında çalışıyorlardı. Bütün bunlar yeterince onları meşgul ediyordu ve bir dans yarışmasına katılacak vakitleri kalmıyordu. Birbirlerine karşı böyle bir gerekçe bulmuşlardı.

Antonio'nun çok iyi bir dansçı olduğu gerçeğine gelince, bu da Conchi sayesinde olduğu için, iki gerçek birbirini götürüyordu. Seville'in küçük bir kasabasında birlikte büyümüşlerdi. Oralarda dans denince akla Flamenco gelirdi. Salon dansları onlara göre çok gülünçtü. Rencide edici değilse de, aptalcaydı. Tıpkı eşcinsellik gibi. Seville'deki kasaba halkı böyle düşünüyordu. Antonio ise, salon danslarına bayılırdı ve delikanlılık çağında iki cinsiyetten hangisinin daha cazip geldiğine karar verememişti. İkisini de denemiş ve arada kalmıştı. Bu konuda da, her şeyde olduğu gibi, Conchi meseleye el koymuştu. Onu içten içe hep sevmiş, önce arkadaşça yaklaşmış, ondan dans öğrenmiş ve küçük bir dans okulu açması için Antonio'ya borç para vermişti. Boyasını badanasını yapmış, hazırlıklarını tamamladıktan sonra da ilk grup öğrenciyi toparlamış, işler yoluna girene kadar canla başla çalışmıştı. Hiçbir karşılık almadan.

Okulun açılışını kutladıkları gece Antonio yarı içkiden yarı mutluluktan sarhoşken, ilk kez yatmışlardı. Bu kaçınılmaz bir sondu. Conchi o kadar ona kendini adanmış, o kadar çalışmış ve onu o kadar sevmişti ki, Antonio'nun rüyası kendi rüyası olmuştu. Antonio için de, gizli bir sorunu böylece hallolmuş, o da kendisini Conchi'nin anaç kucağına güvenle bırakıvermişti. Conchi tam bir kadındı. Böyle bir kadına sahip olan bir erkeğin eşcinselliğinden kim kuşku duyabilirdi ki?

88

Conchi açısından da bazı hesaplar söz konusuydu. Başkente taşınana kadar birlikte büyük bir mücadele vermişlerdi. Büyük şehirde Antonio için kasabada söz konusu olmayan çekicilikler olabiliirdi; Conchi bu düşünceyle, yine kendini paralayarak 'vazgeçilmez' konumunu sürdürdü. Pistte ona zaman zaman eşlik ediyor, evi temizliyor, yemek pişiriyor, Antonio'nun üstünü başını yıkıyor, ütülüyor, ayakkabılarını boyuyor, işini idare ediyor, okul gösterilerini düzenliyor, ve ayrıca geceleri dans figürleri çalışıyordu -piste çıktığında kusursuz olması gerekiyordu. Antonio'ya da öğrencileri etkilemek, onlara dans öğretmek ve gösterilerin kareografisiyle uğraşmak kalıyordu.

Antonio'nun içinde Conchi yüzünden dans yarışmalarına girememek hep bir ukde olarak kalmıştı. Bunu hiç karşılıklı konuştukları yoktu ama Conchi de bir şeylerin farkındaydı ve bu yüzden daha da beter çalışıyor, kendini yıpratıyor ve sürekli verici davranıyordu. Antonio da, keyifli ve şakacı haliyle durumu idare ediyor ama hafif bir melankoliye doğru gidiyordu; ancak, öğrencileri -çoğunlukla kadınlar ve arada erkekler- onun bu halini çok daha çekici buluyorlardı.

Bu da, Conchi'nin neden bu kadar popüler olduğuna dair aklıma bir şey daha getirdi. O Antonio'nun birine ait olduğunu çok güzel ortaya koyuyordu. Tabii, bu Antonio'nun gizli hayranları arasında sürtüşmeleri engelliyordu ve Conchi'ye bu bakımdan şükretmek gerekirdi. Eğer Antonio 'boşta' olsaydı, onun için deli olan bir sürü yalnız kadınla kim bilir ne çirkin olaylara bulaşacaktı. Antonio kimsenin olamazdı, o Conchi'nindi. Ve olması gereken de buydu. Antonio herkesin rüyalarına girebilirdi ama kimsenin olamazdı.

Taa ki, Inma ortaya çıkana kadar.

Inma, Conchi'den tamamen farklıydı. İncecik beli, kaslı ve kıvrak vücudu, kısacık saçlarıyla, kendinden emin ve çok zarif bir kızdı. Çok da istekliydı. Partnerinin en ufak bir dokunuşuna vücudu hemen tepki verir, sanki karşısındaki erkeğin bir adım sonra ne yapacağını hisseder ve hazır olurdu. Fazla deneyimi yoktu ama gerçek

89

bir yeteneği vardı. Sezgileri onu olması gereken yere götürüyordu. Conchi'nin haftalarca çalışarak geldiği yere, o anında ulaşıyordu.

Inma'nın Antonio gibi hayat dolu neşeli bir hali vardı. Çok da zekiydi ve Antonio'nun şakalarına hemen cevabı yapıyordu. İkisinin arasında bir elektriklenme başlamıştı. Antonio kaslı ve biçimli vücuduyla nefis bir kıvraklığa sahipti. Inma ise aynı dercede kıvrak ve davetkârdı. İlk gün dans ettiklerinde çok gülmüşlerdi ve bir an için göz göze geldiklerinde ikisi de en kısa zamanda kendilerini yatakta bulacaklarını hissetmişlerdi. İlk dersin sonunda, Antonio ofise gidip ona bir giriş formu bulmaya çalıştı. Bu işlerden hiç anlamıyor-du. Her şeyi idare eden Conchi'ydı. O gün de, Conchi birtakım işler için dışarıdaydı. Antonio formu ararken, bir ara başını kaldırdı ve aralık duran kapıdan Inma'nın onu izlediğini gördü. Bu kadar kısa bir zamanda bir şeyler olacağını

ummamıştı açıkçası. Hem şaşırmış, hem de o kadar çok şaşırmamıştı. Inma ofisten içeri adımını attığı an, dünyada hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Birlikteydiler ve yalnızdılar. Bunun bilincine varmalarıyla sanki bir patlama oldu. Seslerini ve düşüncelerini bastıran büyük bir patlama. Antonio ofisin ne kadar da küçük olduğuna dair bir espri yapmaya çalıştı, Inma da gergin bir gülümsemeyle bir şey söyledi. Ama Antonio onun ne dediğini duymadı bile. Kendi kendine saçmaladığını düşündü. Aslında Inma da onun ne dediğini duyacak halde değildi. Antonio onu biraz daha içeri doğru çekti, çünkü dolabın kapağını açabilmek için oda kapısını kapaması gerekiyordu. Dolabın çekmecesini açarken hafifçe gerilemek zorunda olduğundan, ona hafifçe yaslanarak Inma'yı kapıya doğru sıkıştırdı. Az sonra doğrulup ona döndüğünde, dudakları neredeyse birbirine değecek gibi oldu. İlk öpüşmeleriyle, her şey bir anda durulmuştu. Bu sessizlikte, ikisinin de vücutları inanılmaz bir uyum içinde birbirine kilitlendi. Antonio'nun vücudunun temasıyla Inma eriyordu. Ardından giysilerinden kurtulma çabası içinde telaşlı ve komik bir şeyler oldu. Sonra hemen yukarıya dans salonuna koştular. İkisi de gülümsüyor ve normal görünüyordu ama birbirlerinin gözlerinin içine bakmaya cesaret edemiyorlardı. Artık iki sevgili olmuşlardı.

Ertesi günkü derste Antonio bakışlarını Inma'dan kaçırmaya çalıştı ve onunla hiç konuşmadı. Ona sadece bir hata yaptığı sırada,

90

sert bir çıkış yaptı ve başka tek kelime etmedi. Aslında erkekliğiyle gurur duyuyordu ama biraz da şaşkıncı. Conchi'yi pek aldattığı söylenemezdi; hele aynı kadınla iki kez asla. Antonio flört etmeyi seviyordu. Bir kadına ait olmak ama flört edebilmek bir özgürlüktü. Kadınları baştan çıkarır, herhangi bir şeyi kanıtlaması beklenmediği için kendini rahat hissederdi. Gerçek şuydu ki, Antonio cinsellikte biraz ağır çekim sayılırdı. Inma'yla böyle olduğu söylenemezdi ama. Tamamen yabancı biriyle beklenmedik bir şekilde ateşli bir seks yapmıştı. Vay canına!

Ama böyle durumlarda bu kadarı yeterli olmalıydı.

Ancak, Inma o kadar çabuk vazgeçecek bir kadın değildi. Dersten sonra giriş formunu ona getirdi. "Tekrar merhaba," dedi gözleri ışıltılı.

"Benim bir kız arkadaşım var, bunu biliyor musun?" Antonio onu suçlarcasına bir çıkış daha yaptı. "Ve şu anda hemen üst katta."

Inma kapıyı arkasından yavaşça kapatırken, Antonio, "Yapma!" diye fışkırdı. "Her an gelebilir."

Inma buna rağmen kapıyı örttü. "Ona hiçbir şekilde bundan bahsetmeyeceğim," dedi soğukkanlılıkla. "Bunu asla benden duymayacak, söz veriyorum. Zaten daha şimdiden sevgili olduğumuzu aklına bile getirmesin. Kuşkulananlara kadar biraz zaman geçmesi gerekir. Oysa biz... ilk andan bunu biliyorduk."

Antonio tereddüde düştü. Inma'nın sözleri onun da duygularını dile getiriyordu; ve Inma kazandığını anladı. Antonio'nun elini alıp kendi yanağına bastırdı. "Korkma," dedi dudaklarını onun parmaklarında gezdirerek.

"Seni ele vermem." Antonio hem büyük bir arzuyla hem de aynı derecede huzursuzlukla iç çekti, sonra ona sınıksız sarılarak Inma'yı göğsüne doğru çekti. Bir süre öylece kaldılar. Kalp atışları birbirine karışmıştı.

Bu kez, her şey yolunda gidecek, diye düşündü Inma basamakları hızla çıkarken. Artık güvende olacağı. Biri tarafından sevilen bir kadın olacağı. Hiçbir terslik olmayacak.

Belki de, böylesine çekici bir kadının 'kayıp' insanlarla dolu bu dans okulunda ne işi var diye düşüneceksiniz. Bunun en kısa cevabı, Inma'nın uyumsuz bir insan olmasıdır. Kendi de sorununun ne olduğunu bilmiyordu aslında. İnsanları soyutluyor, onlarla geçinemiyor

91

ve onları tüketiyordu. Bir yerde barınmıyor sürekli oradan oraya kaçıyor. Yeni ortamlar, yeni âşıklar, yeni dostlar. Nedense, bir şeyler doğru gitmiyordu. Ama bu kez, bu kez farklı olacaktı. Bu yepyeni bir başlangıçtı. Inma artık ait olduğu yeri bulduğuna inanıyordu. Burada o da farklı ve yeni bir insan olacaktı, ve çok daha iyi olacaktı.

Antonio da az sonra ofisten yukarı gelmiş, öğrencilerinin karşısında derse devam etmeye hazır. El çırparak, her zamanki çocuksu haliyle saçını geriye doğru attı. "Hadi, bakalım! Dans ediyoruz! Juana, tamam mı? Carmen ne oldu? Hadi, hadi. El Mambol!" Birdenbire Inma'nın henüz gitmemiş olduğunu fark etti. Conchi'nin masasında onunla oturmuştu üstelik. Aralarında konuşup gülüşüyorlardı. Antonio hemen bakışlarını kaçırdı. Az sonra, tekrar oraya göz attığında Inma ayağa kalkmıştı. Biraz rahatladı. Conchi'ye el sallayarak bir şeyler söyledi ve gülerek çift kanatlı kapıdan çıkıp gitti. Dışarı çıktığı an, gülümseyişi farklı bir anlam kazanmıştı. Artık emindi.

Haftada bir ya da iki kez eski Cordova İstasyonu'nun orada ucuz bir pansiyonda buluşmaya başlamışlardı. Inma yatakta, Antonio'nun dans pistindeki kontrolünü ele alıyor ve vücutları uyum içinde bir birine doğru çekiliyordu. Antonio onun gücü, esnekliği ve hafifliğiyle büyüleniyordu. Inma da güçlü ve kıvrak, egzotik bir erkek, diyordu... bir mucize kabilinden haftanın bir iki günü de olsa, bu çıplak erkek onundu.

İlk birkaç hafta birbirlerine olan güçlü cinsel çekimle, sevişmekten başka hiçbir şeye zamanlan olmamıştı. Yan yana uzandıklarında, birbirlerine dönüp bakacak halleri bile olmuyordu. Hiç konuştukları da yoktu.

Sadece birbirlerinin isimlerini arzuyla tekrarlıyorlardı, o kadar.

Gülüp eğlenmeyi dans okuluna saklıyorlardı. Inma bir anda üç sınıf birden atlayarak ileri seviyeye ulaşmıştı. Sadece birkaç ay içinde. Bu yeteneğini çocukluktan beri salon danslarına yatkın olduğunu söyleyerek

açıklıyordu. Antonio'nun öğretmenliğinden çok, eski çalışmalarını geliştirdiğini söylüyordu. Sımfakileri bu epeyce rahatlatmıştı, çünkü hepsinden çok daha yetenekli olduğunu kabullenmek onları huzursuz edecekti. Kısacası, aslında Inma diğerleri tarafından pek sevilmiyordu. Zaten kendisi de onlara yaklaşıyor, derslerde

92

bütün dikkatini Antonio üzerinde toplayıp canla başla çalışıyordu. Bu arada, en ilginç olan, Conchi'nin dostluğunu kazanmayı başarmış olmasıydı.

Inma kendi dans yeteneğini, Conchi'nin gözünde hiç büyültme-meye özen gösteriyordu. Arkadaşlıklarının iyice gelişmesi için bu gerekliydi. Yeni bir figür öğrenirken, çaresizce Conchi'nin öğütlerine sığınır ve Conchi'den üstün olan her yönünü eleştirerek, örneğin, vücudunun çok sıkı ve kemikli olduğundan yakınıyordu. "Aman kime ne?" diyordu. Conchi'ye güven vermeyi başarmıştı. Ama hiç kolay iş değildi. Onun etrafında sürekli yağ çekerek ve her türlü işine koşturarak onu sakin tutmaya çalışıyordu. Conchi'yi her konuda poh pohluyor, süratle işlerini yerine getiriyor, onun ruhunu okşayacak sözleri buluyordu. Inma artık Conchi'nin hizmetçisi, koruyucusu ve dansçı kuklasıydı.

Conchi pek çok kilolu insan gibi, şişmanlığını yediklerine yor-mazdı. Bu bir metabolizma sorunuymuştu. Inma bütün kalbiyle ona katılıyordu. Ancak, yeni arkadaşının 'atıştırma' huyunu fark etmiş, ona sürekli ufak tefek bir şeyler getirmeyi âdet edinmişti. Birlikte çalışırken, ya da Conchi'nin masasında sohbet edip gülüşürken sürekli bir şeyler atıştırıyorlardı. Bitki çayları, meyve ve fındık fıstık... Inma, Conchi'nin sevdiği şeyleri getiriyordu. Conchi bunları 'hafif yiyecekler olarak kabul ediyor ve fazlasıyla yiyordu. Öyle ki, bir giysisini denerken fermuarını kapatamadığı zaman, Inma hemen "Ne güzel," diye onu avutmayı beceriyordu. "Çok sağlıklı bir insansın!" Conchi de koca göğüslerine bakıp Inma'nın neredeyse tahta gibi göğsüyle kıyasladığında, yüzüne hafif bir gülümseme yayılıyordu. Inma da ona bakıp, 'n'apayım' der gibi omuz silkiyordu.

Ama içten içe Antonio üzerindeki gücü ve cazibesinden emin, Conchi'yle alay ediyordu.

Conchi de kara kuru Inma'ya kıyasla kendini büsbütün kadınsı ve seksi hissetmeye başlamıştı. Dolayısıyla bu arkadaşının 'takviyeli' dostluğundan çok memnundu. Ama... yine de Conchi yeni dostuyla tam bir rahatlığa kavuşamamıştı. Inma fazlasıyla sıkıydı. İki kadının arasında on kilodan fazla fark olduğunda, bu açıkça pek söylenmese de, yarattığı dengesizlik dostluklarını öyle ya da böyle etkilerdi. Inma ile Conchi'nin durumunda bu fark otuz kiloyu buluyordu.

93

Inma, Conchi ile dans konusunda da onunla dost olamayacak kadar mükemmeldi. Onun Antonio ile gülüşüp şakalaşmaları aslında fazla rahatsız edici değildi ama ikisi dans ederken Conchi'yi rahatsız eden bir şeyler vardı doğrusu. Bir tehlike sezmemişti ama dikkatli olmakta yarar vardı. Bu arada, Inma onu gerçekten memnun eden bir dosttu ve okulda da çok işe yarıyordu.

Antonio ile Inma'nın ilişkisine gelince, ilk günlerdeki heyecanları sönmeye yüz tutmuş, ve bu nedenle daha çok konuşur olmuşlardı. Ama ne var ki, daha çok konuştukça anlaşmaları daha da zorlaşmıştı. Ya da ilişki artık zorlanmaya başladığı için konuşmaya başlamışlardı. Her neyse.

Bir kere, Antonio onun Conchi ile bu sıkı fıkı dostluğundan hoşlanmıyordu. Kız arkadaşına çifte ihanet gibi görünen bu durum çok fazlaydı. Inma ise, Conchi'nin içindeki kıskançlık duygularının ancak bu şekilde bastırabileceğini söylüyor, onu kontrol altında tutmazsa patlayıvereceğine dair Antonio'yu inandırıyor.

Aslında, kendi açısından Antonio'nun bir an önce ondan kurtulmasını beklemekten bıkmıştı. Antonio ile dans pistinde ya da yatakta olduğu gibi, her bakımdan çok daha denk oldukları çok açıktı ama beraberliklerine engel olan bir şey vardı. Antonio ona tüm öğrencilerinin çok iyi bildiği durumları açıkladı: Her şeyini Conchi'ye borçluydu, o olmadan hiçbir şey yapamayacağını anlattı. Inma da ona her sağlıklı insanın bunları aşacağını anlatmaya çalıştı. Bir evrim söz konusuydu.

Bir gün Antonio, Conchi'yi neden bırakamayacağına dair sebeplerini sıralarken, yeni bir yol buldu. Bu oldukça sorumluluk sahibi bir insana yakışır, dokunaklı ve yepyeni bir sebepti: Conchi'yi bırakırsa, zavallının hali ne olurdu? Kim ona bakardı ki? Hangi erkek ondan hoşlanırdı? Tek basma kalır, mutsuz olurdu. Inma sessiz ve sakin bu sebebi yutmuş göründü ve biraz sonra aptal bir ses tonuyla, "Yani, şişman olduğu için mi?" diye sordu.

"Terbiyesizleşme!"

Inma'nın da tepesi atmıştı. "Bir obur için başka söylenecek söz bulamazdım doğrusu! Terbiyesizlik onunkisine denir!" Sonra devam etti. "Ona on kilo verdirecek bir rejime sokarsam, ne yaparsın peki? Antonio bunun imkânsız olduğunu düşünerek bir el hareketiyle bunu ciddiye almayacağını ima edip güldü.

94

"Yirmi beş kilo, o zaman! Bu nasıl? Onu incecik ve güzel bir kadın haline getirip bir de sevgili bulursam? O zaman benimle olacak mısın? Yoksa, yine bir sebep mi bulacaksın? Şımarık bir çocuk gibisin!" Onu taklit ederek, "Sevgilimi bırakamam, çok işe yarıyor, çok şişko!" dedi.

Antonio köşeye sıkışmaya başlamıştı. Yataktan fırladığı gibi giyinmeye başladı. "Bu konuyu unutamam, tamam mı?" Kemerinin tokasını takarken parmakları titriyordu. Bunu fark eden Inma, paniğe kapıldı. Gidiyor, lütfen gitme! O anda içinde hissettiği boşluğa dayanamayacağını biliyordu.

"Özür dilerim, Antonio! Özür dilerim, tamam mı?"

Antonio gömleğini giyerken, "İnsanların ilişkilerinin karmaşıklığı hakkında bir şey bilmiyorsun. Bunu anlayamazsın. Hiçbir şey anlamıyorsun!" Pırl pırl cilalı ayakkabılarını giydi sonra doğrulup ellerini havaya doğru kaldırarak gözlerini tavana dikti. "Bu delilik! Benim burada ne işim var?"

"Antonio özür dilerim dedim! Lütfen gitme, lütfen!"

Antonio hiç orali olmadan çıktı. Dışarıdan hâlâ sesi geliyordu. "Aklımı mı kaçırıyorurr^ ben?" Ve ardından sahanlığı çınlatan bir kahkaha.

Inma böyle dramatik tavırlardan nefret ederdi. Göğse doğru kollarının kaldırıp Tanrı'yla konuşmak! Sanki film çeviriyor! Büyük yıldız Antonio ve figüran Inma! Onların soğuk şehvetiyle iyice soğumuş çarşaflarda yatarken, Antonio pırl pırl giyinip çekip gitmişti. Özgür ve hafif! Öfkesi vicdanını temizleyerek onu bir yükten kurtarmış; kendi kendini haklı kılan yepyeni bir insan olarak şu kapıdan çıkmış gitmişti. Pansiyon odası onsuz berbat görünüyordu.

Artık onu da tükettim, diye düşündü Inma. İçindeki boşluk ka-bararak büyüyordu. Çarşafaların ıslak tarafından uzağa doğru çekildi, ve kendini yatağa bıraktı. Olduğu yerde büzüldü. Sokaktan gelen trafiğin gürültüsü ve nehrin karşısından Kutsal Hafta için prova yapan müzsiyenlerin tatsız borazan sesleri geliyordu.

Yine birlikte dans etmeyi sürdürdüler. Çok güzel bir şekilde

95

uyum sağlıyorlardı. Inma içgüdüleriyle, Antonio'yı tekrar kazanmak için tek şansının bu olduğuna inanıyordu. Bir gün okulda fokstrot yaparken öylesine inanılmaz bir gösteri sergilemişlerdi ki, herkes pisti terk edip onları yalnız bırakmıştı. İzleyenler, "Fred Astaire ile Ginger Rogers gibi," diye mırıldanıyordu. Conchi dans salonunun köşesindeki masasından onlara donuk gözlerle bakıyordu. Dans bittiğinde müthiş bir alkış koptu. Conchi kıpkırmızı kesildiğini hissediyordu. Bu tür bir alkış ancak Antonio ile kendisi için olabiliirdi.

Antonio ile Inma el ele pistten bara doğru yürürken, gülüşüyorlardı. Antonio bira şişesini kapıp bir yudum içti ve farkında bile olmadan şişeyi Inma'ya uzattı. Inma da aynı doğallıkla şişeyi alıp bir yudum da o içti. Alkışları paylaştıkları gibi, birayı da paylaşmışlardı. Bundan sonrasını da paylaşabilirlerdi.

Conchi bunu düşünürken, onların bu doğal davranışları da kafasına iyice takılmıştı. İşte, tetikte beklediği işaret buydu. İşler kontrolden çıkmadan harekete geçmesi gerekiyordu. Inma'nın getirdiği çubuk bisküvilerden bir tanesine uzanıp çubuğu hırsıyla ısırırken gözlerini kısmış onları izlemeye devam ediyordu. Bir süredir planladığı şeyi yapmanın zamanı gelmişti.

Conchi'nin hamile olduğu dans akademisinde herkesin ağzında dolaşıyordu. Öğrenciler bu haberi ilk duyan kişi olarak kendilerini ortaya atıyor ve birbirleriyle, "Ah, duydum, tabii," "Biliyorum, elbette," diye yarışıyorlardı.

"Conchi bana geçen hafta söylemişti! Çok sevindim"

"Ah, söylemesi gerekmiyor! Yüzünden belli zaten."

"Erkek olursa, adını Antonio koyacaklarmış!"

"Elbette!"

"Artık olan oldu," dedi Antonio tekrar pansiyonda buluştuklarında. "Artık beni kısıkvrak yakaladı. Onu bundan sonra asla bırakamam."

96

"Ama sen bu bebeği istiyor musun?"

"Tabii ki, istemiyorum! Bana göre değil! Daha çok sorumluluk, daha sıkı bağlar... ben dans etmek istiyorum.

Dans! Dans!" Yumru-ğuyla duvara vurmaya başladı. Sonra başı önünde yenik bir poz takınarak sakinleşti.

İçin için bu habere o kadar da öfkelenmemişti. Conchi hamileliği süresince ve ondan sonra bebeğe bakarken, Antonio da kendine bir başka partner bulma şansına sahip olabilecekti. Bu yaz yarışmalara katılabilirdi artık! Ancak, Inma'ya da bundan pek bahsetmek istemiyordu. Hatta, artık canını sıkırmaya başlayan bu ilişkiden kurtulmak için bebek olayını ona karşı kullanmayı planlıyordu.

"İstemiyorsan, sana zorla hiçbir şey yaptıramaz. Hamileyse hamile, ne yapalım! Bu, en bayat numaradır! Sen de kendi sesini duyur artık!"

"Sevgilim," Antonio ilk kez ona bu şekilde hitap ediyordu. Inma'nın soluğu kesildi. "Sevgilim, tüm hayatımı seninle geçirmeyi ne kadar isterdim. Ama bu mümkün değil. Ve ömrüm boyunca bu bana acı verecek."

Kızcağıza bari biraz keyif alacağı anılar bırakmalıydı. Bu cömertliğinden kendi de pek hoşlanmıştı. Hem, durumu böyle tatlılıkla idare etmek en iyisiydi. Inma bu sözlerle değer verecekti. Böylece Antonio onun kalbini kırmadan ayrılabilirdi. Aşkları zaten yanlış başlamıştı ve ayrılımları kaçınılmazdı. Antonio kendi kendisinin bu ince düşünceleriyle duygulanmış ve o gün Inma ile son derece şefkatli bir şekilde sevişmişti. Onu iyi uğurlamak istiyordu. Pansiyondan ayrılmayı hiç istemiyormuş gibi görünmeye çalışarak müthiş bir oyunculukla oradan sıvıştı. Kendini sokağa attığı an sanki bambaşka bir insan olmuştu. Bu dersten kurtulmuştu -hem de onu üzmeden. Ayrıca, artık bir baba olacaktı! Bu da erkekliliğin kanıtı değil miydi.... birdenbire durup bir çiçekçiye girdi ve Conchi'ye bir buket çiçek aldı.

Artık pansiyon odası o kadar berbat görünmüyordu. Sanki Antonio'nun son konuşmalarıyla odaya taptaze bir hava dolmuştu. Inma pencereleri ardına kadar açtı ve odada çırılçıplak parmak uçlarında zıplayarak

dolaşmaya başladı. Artık güvendedi. Antonio beni seviyor! Artık içinde hiçbir öfke kalmamıştı. Ve bundan sonra hiçbir şeyin önemi yoktu. Yok... o kadar da değil, diyerek durdu. Bir şe-

97

yin önemi vardı. Bir sigara yakıp derin derin içine çekti ve dumanını üflerken kafasındaki plan da ağır ağır şekillenmeye başladı. Sonra pansiyonun banyosundaki paslanmış duşta vücudunu iyice ovarak banyo yaptı. Zarif, ince ve taptaze bir vücudu vardı. Bununla gurur duyuyordu. Saçlarını ıslak ıslak tarayıp bir at kuyruğu yaptı ve pansiyonun kırık dökük merdivenlerinden koşarak indi. Dışarıda portakal çiçeklerinin kokusu vardı. Bahardı.

Inma iki kez bitkisel sularla çocuk düşürmüştü. Bunun Conchi için de geçerli olması gerekirdi. Bir hafta kadar günde birkaç bardak içmek yeterliydi. Inma büyük bir keyifle bitkileri kaynatıp içine bal ve diğer tatlandırıcı malzemeleri katarken keyifle ılık çalışıyordu. En sonunda çayı termosuna doldurup evden çıktı.

Termosun kapağını açtığında odaya nefis bir koku yayılmıştı. "Bu da ne?" dedi Conchi derin derin kokuyu içine çekerek. "Yoksa bilmediğim bir şey mi? Ah, Inma, kendine çok iyi bakıyorsun. Bu formda kalabilmene hiç şaşmıyorum." Conchi bunu bir şaka olduğunu belirtircesine bir kahkaha attı ve Inma'nın getirdiği çayı içmeye koyuldu. "Tadı çok güzelmiş. Bayağı güzel."

Inma bunu izleyen günler boyunca Conchi'nin çay fincanını sürekli olarak tazeledi. Bir yandan da onunla sohbet ediyor, onu güldürüyordu. Kraliçesine hizmet eden bir oda hizmetçisi gibiydi. Conchi de bebeğini bekleyen muhteşem anne rolünde Inma'yı kullanıyordu. Öğrencilerden bazıları bebek için patikler, yelekler örüp getiriyorlardı. Conchi artık tombul vücudu daha anlamlı ve önemli kıvrımlarla daha da yuvarlanırken, rolünü çok mükemmel bir şekilde sürdürüyordu. Bütün ilgiyi üstüne toplamayı başarmıştı. İçinde bu hamilelikle ilgili olarak yaşadığı korkunç pişmanlığı kimse anlamasına imkân yoktu. Bir bebeğin onu dans salonlarından uzaklaştıracağını çok geç düşünebilmişti. Aptalca bir şey yapmıştı. Ama Conchi gülümsemeye ve mutlu anneyi oynamaya devam etti. Inma da bir yandan ikisinin de istemediği bu bebeği yok etmeye çalışırken, onu el üstünde tutmaya devam ediyordu.

Günler boyunca bir arada oturup kalktılar, çaylarını yudumlayıp bebeğe komik isimler bularak eğlendiler.

98

"Duydun mu?" diye öğrencilerden biri kireç gibi bir yüzle kapıdan içeri giren Inma'ya doğru koştu. Inma hemen Antonio'ya gözlerini çevirdi. Ortada ciddi bir şeyler döndüğünü hissetmişti. Müzik sesi duyulmuyordu ve pistte dans eden kimse yoktu. Bütün ışıklar açıldı. Kenarda köşede aralarında bir şeyler konuşan öğrencilerin hepsinin yüzleri allak bullaktı.

"Neyi duydum mu?"

"Duymadın mı?" Kadının gözleri vereceği korkunç haberin dehşetiyle, ve bir yandan da, bu haberi ona verecek ilk kişi olmanın keyfiyle parıl parıl parlıyordu. Inma'nın içinde bir patlamayla, kan damarlarına hücum etti.

"Conchi," dedi kadın öğrenci. "Bebeğini kaybetti." Haber Inma için bir sürpriz sayılmazdı. Onun için sürpriz, karnındaki dayanılmaz burkulma ve acıydı. Bu paniğini zafer kazanan bir insanın direncine sığınarak atlatılabilmek için kıvranıyordu.

"Ama anlamıyorsun, bu ölen bebek bizi ömrümüzün sonuna dek bağladı."

Inma, Antonio'nun bu sözlerini dinlerken şaşkıncı. Antonio'nun ayakta eğreti duruşu kadar, bu konuşmaları da eğreti kaçmıştı. "Bebek yaşasaydı, bir şeyleri paylaşır -ne bileyim ortak velayet alıp ayrılırdık ve çocuğu o büyütürdü. Böyle çocuk o kadar çok ki. Ama artık Conchi bir daha bebek sahibi olamayacak! Doktorlar böyle deyince bütün hayalleri yıkıldı zavallının. Ve bütün hepsi benim yüzümden! Benim bebeğim... anlıyorsun değil mi? Ben onu hamile bırak-masaydım... bunların hiçbirisi başına gelmeyecekti. Artık zavallı Conchi'ye hangi erkek dönüp de bakar? Dediğim gibi, çocuğumuz yaşasaydı belki çözümler bulunurdu ama artık Conchi'yi hiçbir zaman bırakamam. Onun sorumluluğunu tamamen üstlenmek durumundayım. Ömrümün sonuna kadar." Inma bir an için onun kafasını duvara vurmak, gırtlığına yapışıp soluğu kesilirken, "O bebeği ben öldürdüm!" diye bağırarak istedi. Ama tek kelime bile etmeden arkasını dönüp çıktı.

99

Öğrenciler, Conchi ile Antonio'nun yaşadıkları bu acı olaydan sonra birbirlerine daha da yakınlaştıklarını görüyorlardı. Herkesin çok sevdiği bu çift, bir sınavdan geçerek sonsuza dek birleşmişti artık. Conchi bebek bekleyen anne rolünü mükemmel oynamıştı, ama şunu da belirtmek gerekirse, bebeğini kaybeden cesur kadın rolünü çok daha mükemmel oynuyordu. Herkes onun gücüne hayran kalmıştı. Övgüler yağdırdıkları kadar da şefkat gösteriyorlar ve Conchi bütün bunları büyük bir zerafetle kabulleniyordu.

Conchi cesur olmasına cesur sayılabilirdi, ancak, ne çocuğu düşürmüş ne de aslında hamile kalmıştı.

Kıskançlık nedeniyle uydurduğu ve sonradan pişman olduğu bir hamilelikten -sadece- kolayca kurtulmuştu.

Antonio ve Conchi, Inma'nın bu olaydan sonra ortadan kaybolması konusunda hiçbir şey konuşmadılar.

Sadece Conchi rakibi üzerindeki büyük galibiyetinden emindi. Dans okulunda her şey eskisi gibi devam etti.

Antonio ile Conchi yine ara sıra birlikte bir tango yaparak öğrencilere özel bir gösteride bulunuyorlardı.

Ardından muazzam alkışlar koparken Antonio kıvrık saçlarını her zamanki çocuksu tavrıyla geri iterek

Conchi'ye elini uzatıyor ve Conchi herkesin bayıldığı son komik figürüyle ona doğru yaklaşıyordu. Herkes

avuçları patlayana kadar onları alkışlarken, "Melek gibi dans ediyor," diye aralarında yorumlarını yapıyorlardı.

Inma, de la Gavidia Meydanı'nda oturmuş sigara içiyordu. Bütün gece barları dolaşmış, birileriyle tanışıp onlardan ayrıldıktan sonra başkalarını bulmuştu. Sonunda herkes evine dönmüştü ama Inma bu büyük meydandaki parka gelmişti. Mutlu annelerin ya da bakıcı kadınların çocukları gezdirdikleri parkta bir topun arkasından koşan küçük bir oğlan çocuğuna gözü takıldı. Antonio'nun çocuğu yaşıyaydı bu yaşlarda olacaktı, diye geçirdi içinden. İnsan kendi için çocuk düşürmek gibi bir karar alabilirdi, ama başkasının çocuğunu düşürmek... işte, bu olacak şey değildi. Uzun bir geceden sonra, olayları böylece tekrar anımsamıştı.

Inma, Conchi'nin hamileliğinin sahte olduğunu hiçbir şekilde bi-

100

lemezdi, tabi ki. İki yıl dans okulunun semtine bile uğramamıştı. Onun hayatından gelip geçen pek çok yer gibi burası da yaşanmış bitmiş ve tüketilmişti. Inma yine yeni yerlere gidiyor, yeni insanlar tanıyordu. Bunu sadece vakit geçirmek için ve biraz da ihtiyacı olduğu için ve alışkanlıktan yapıyordu. Hiçbir beklentisi yoktu. Tüm geçmişteki yanlış deneyimlerinden sonra yepyeni bir yerde yepyeni bir yaşama başlama umudu ya da yeni bir insan olarak ve bu kez yanlış yapmadan, temiz bir insan olma umudu da artık bitmişti. Antonio'nun bebeğine yaptığını hiçbir şekilde düzeltemezdi. Sonunda çizgiyi aşmıştı. Karanlığa doğru düşüyordu. Küçük oğlan çocuğu topu ayaklarının dibine doğru yuvarlandı. Inma eğilip topu aldı ve çocuğa uzattı. Çocuk ona korkuyla baktı. Çocuğun annesi yaklaşip topu Inma'dan aldı ve soğuk bir teşekkürle çocuğunu elinden tutup uzaklaştı. Inma epeyce kötü görüldüğünü düşündü. Elindeki sigara' izmaritini yere attı, üzerine bastı ve ayağa kalkıp yürümeye başladı. Nereye gideceğini bilmiyordu. Önemli de değildi. Artık bundan sonra hiçbir şey önemli değildi.

101

BAYAN "WEB SITESFnin DANSI

3 n a i j o u m a n

1

Bir kadınla karşılaştığında hep aynı şey oluyordu. Korkunç görüntüler tekrar gözünün önünde canlanıyor, vücudundaki adrenalini yükseliyor ve hemen bir savunmaya geçiyordu.

On yıl kadar önce, ilk kez böyle bir şey başlamıştı. Cesaretini toplayıp bir kıza çıkma teklifinde bulunmuştu. Annesi, başını yiyordu. Şu motosildetinle uğraşıp duracağına bir kıyla çıksana! Babası da onu bir bara götürüp birtakım öğütler vermişti. Ne konuda mı? Hiç bir kıza dönüp bakmış mıydı? Kızlara ilgi duymuyor muydu? Artık yaşı gelmişti. Yoksa sağlıklı bir erkek değil miydi? Yoksa..? Hayır, baba, demişti. Eşcinsel filan değilim. Peki, ne yapacağını biliyor muydu? Birlikte şehre gidebilirlerdi, ya da isterse tek başına gidebilirdi. Babası gereken parayı vermeye hazırды. Oğlan geri çekildi; kızlarla birlikte olmayı denemişti ama her seferinde aynı şey oluyordu. Havada bir cinsellik hissettiği an paniğe kapılıyordu ve korkuyla kaçıyor: Kızlardan çok kendi hayal gücü onu korkutuyordu. Geceleri kâbuslar basıyordu. İğrenç böcekler gözleri yuvalarından fırlamış bir halde dans ediyorlar ve seks yaptıktan sonra birbirlerini yok ediyorlardı. Zehirli örümcekler avının etrafına bir ağ örüyordu... bir de bakıyordu ki, av kendisiydi. Örümcekle seks yapan kendisiydi. Spermleri donmuş bir sıvı halinde katılaşıırken, sekiz... yok yirmi bacaklı bir örümcek kılı bacaklarıyla onu sarveriyordu. Ve sıkıyor, sı-

102

İçiyordu. Çılgınlık atarak uyanıyordu. Bazen annesi başucuna gelip onu teselli etmeye çalışıyordu. Yine mi kâbus gördün, oğlum? Evet, anne. Yine o korkunç yaratıklar mı? Annesini iterek, beni yalnız bırak, demek zorunda kalıyordu çünkü vücudu tekrar uyarılmaya başlıyordu. Kendi kendini rahatlatmak istiyordu. Yirmi dokuz yaşına basmıştı. Bir kıza ya da kadına ilgi duyduğu an, hep aynı şey oluyordu. Bu korkusunun bir kaynağı olduğundan emindi. Bir kadının vücuduna girme konusunda bir şeyler okumuştı. Bunun riskleri olduğunu biliyordu. Cinsel organını kaybedebilirdi. Kadınların karın kasları acımasızdı. Yüzlerce erkek kadının kışkacından kurtulmak için hastanelere kaldırılıyordu.

Ortadoğu'da bir olayda, bir adamın cinsel organının tamamen bir kadın tarafından yutulduğunu duymuştu.

Tabii, bu olayın diğer erkekler için ölümcül sonuçları olmuştu. Oral ilişki ise, konu dışıydı. Bunun riskleri çok daha korkunçtu.

Hayvanlarla ilgili çok daha garip durumlar vardı. Dişi bir hayvanın erkeği yediği oluyordu. İneklerin böyle bir şey yapması söz konusu olamazdı tabii, ama erkek boğaların ineklerle çiftleşmesi durumunda, cinsel organlarından oldukları biliniyordu.

Artık hiçbir risk almamaya kararlıydı. Evi, bir sigorta şirketinde iyi bir işi vardı... bir de motosikleti.

Yakışıklı sayılırdı. Düzgün hatları vardı. Mavi gözlü, siyah saçlı çekici bir erkekti. Ama bir kadının ona dediğine bakılırsa, onu çekici kılan çekingenliği idi. O kadından hemen uzaklaşmıştı.

Kadın birkaç ay sonra onun iş yerine uğrayıp bir akşam çıkmayı teklif etmişti. Korkudan, nişanlıyım, yakında evleniyorum, diye kadını başından savmıştı.

Ben motosikletimle halimden memnunum, derdi iş arkadaşlarına. Onun bu özgürlüğüne gıpta eden çoktu.

Arkasından neler konuştuklarını tahmin edebiliyordu: Her istediğini elde edebilecek bir adam, diyorlardı.

Yalan da değildi. Özel ve cinsel hayatını kendi ellerinde tutuyordu.

103

Annesiyle babası öleli altı yıl olmuştu. İkisi de arka arkaya kalp krizinden gitmişti. Önce annesi, hemen ardından da babası. Her zaman her şeyi birlikte yaparlardı zaten.

Şehrin modern bir kesiminde on dördüncü kattaki evlerinde yaşamaya devam ediyordu. Bazı eski eşyaları atmış, biraz dekorunu değiştirmişti. Pencereden giren ışık evi yerden tavana kadar aydınlatıyordu. Manzara nefes kesiciydi. Yüksek binaları çevreleyen muazzam bir gökyüzü ve uçsuz bucaksız tepeler. Uzaklarda bir yerde şehir hayatı sürüp gidiyordu. Yoğun bir şekilde sıralanmış dükkânlar, kafeler arasında tek tük yeşil alanlar vardı.

Hiçbir zaman hırslı bir insan olmamıştı. Kendine göre bir müşteri portföyü vardı ve çok temkinliydi. Verilerini güncel bir şekilde kaydedirdi. Şirketin web sitesiyle sürekli temas halindeydi.

Kendi bölümüne geçici olarak yeni bir web tasarımcısı atanmıştı. Kadının adını hatırlayamıyordu ama zaten şirkette herkes ona Bayan "Web Sitesi" diyordu. Kadının işiyle evli olduğunu söylüyorlardı. Neyse ki, kadını hiç çekici bulmuyordu, zira zaman zaman ekranın karşısında saatlerce yan yana oturmak zorunda kalıyorlardı.

Yalnız kadının elleri çok güzeldi. Bunun dışında bir özelliği yoktu ve onun da kendisiyle ilgilendiği yoktu. İlginçti. Kadınlar hep onunla ilgilenirlerdi aslında. Görünüşü ya da daha çok çekingen hali kadınları ona mıknatıs gibi çekiyordu adeta. Bu kadın ise, onunla hiç ilgilenmemişti. Başını bile kaldırmadan arada sırada bir iki laf ediyordu. Tüm iletişimleri ekrandaydı. Kadının kullandığı kelimeler ve konuşmasından pek hoşlanmıyordu zaten, ama doğrusu sesi çok hoştu. İtiraf etmeliydi ki, kadının melodik bir ses tonu vardı. Bunun neden dikkatini çektiğini de anlayamı-yordu; hayatında müzikle ilgilenmemişti. Bazen, onunla birlikte geçirdiği günlerin akşamı eve gelip yatağına yattığında, nedense kadının sesi kulaklarında çınlardı. Bu ses ona iyi geliyordu ama zamanla kalbi sıkışır gibi oluyordu ve kalkıp uyku hapları almak zorunda kalıyordu.

104

Ona Bayan Web Sitesi diyorlardı. Önce bundan biraz alınmıştı ama şirket çalışanları ona çok yakınlık göstermişlerdi. Katkılarını takdir ediyor, yaptığı işten dolayı ona saygı duyuyorlardı. Sonuç olarak bu takma adı bir kompliman olarak kabul etmiş ve benimsemişti. İşini çok seviyordu. Bir şirketten diğerine, dehası ve yaratıcılığıyla tanınarak çağrıldığı bu geçici görevler ona iyi para kazandırıyorlardı. Bu çalışma tarzı da onun hayatına bir renk katıyordu aslında. İnsan tanımak için ideal bir durumdu.

İşin dışında pek çevresi yoktu. Gerçi, buna aldırımıyordu. İnsanları pek sevmezdi. Kaba, duyarsız ve sahte yaratıklardı. Ya da boş zaman öldüren, amaçsızlıklarını web sitelerine saçma sapan esprilerle girip boş işlerle kanıtlamaya çalışanlar vardı. Bu espriler bazı bilgisayar kullanıcılarının hoşuna gidiyordu. Onun ise, her zaman bir amacı vardı ve zamanını iyi kullanarak iyi işler çıkararak verimli olmaya çalışırdı. Çok ender olarak işine engel olacak şeylerle oyalanırdı. Onu başarılı yapan da buydu.

Boş zamanlarında sadece müzik dinlerdi. Müziğin ona hissettirdiği ritim ve vücut hareketleriyle kendinden geçerdi. Eve gelip soyunur, üzerinde sadece beyaz ipek salıyyla dans ederdi. Bazen, gece yarısına kadar dans ettiği olurdu. O gece de saat neredeyse sabaha karşı üç olmuştu ve hâlâ hiç uykusu yoktu. Sanki Siyah Orfe'nin müziğini duyar gibi oluyor, kendisini de Euridice olarak hayal ediyordu. Yeraltı dünyasında kaybolmuş bir kadın. Ama her zaman yer yüzüne çıkıp işinin başına dönerdi. İşini asla ihmal ettiği olmamıştı. Etrafındakiler onu soğuk ve mesafeli bulurdu; bunu biliyordu ama insanlara daha yakın olmak ya da onlara cazip görünmek için hiç çaba sarf etmezdi. Kimse ona fazla yaklaştırmaya cesaret edemezdi. Onu izleyip duran o adam bile.

Ne diye birden onu düşünmeye başlamıştı ki? Günün ilk ışıkları görünmeye başladığında, henüz yatağa girerken, bunun nedenini keşfetti. Evet, onda tanıdık bir şeyler vardı. Adam da, tıpkı bir zamanlar onun korktuğu gibi korkuyordu. Kendini her şeye kapamıştı: Hem de fiziksel olarak. Vücudunda en ufak

105

bir kıvraklık yoktu; bir ritim, bir esneklik. İşte farklı oldukları tek nokta buydu. Uykuya dalmadan önce, belki onun için bir şeyler yapabilirim, diye düşündü.

Bu huzursuzluk da nereden çıkmıştı böyle? Son birkaç aydır hiç hissetmediği kadar motoruna atlayıp dolaşmak isteğini duydu.

İşten çıkar çıkmaz hemen motoruna atladığı gibi, deniz kıyısına gitti. Yazın fazlasıyla kalabalık olan sahil yolunda tek tük kestirme ve boş yollardan giderdi ama henüz bahardı ve biraz serince bir hava vardı. Yollarda rahat rahat hız yapabileceğini düşündü. Hiç durma, dedi kendi kendine. Bunu Bayan Web Sitesi söylemişti. Acaba ne kastetmişti?

Bu geziden dönüşte, hiç de umduğu kadar rahatlayamamıştı. Şu Web Sitesi denen kadın hiç gözünün önünden gitmiyordu. Sert yüz hatları, kuş gibi sivri gagasıyla hep onunlaydı. Bu kadını çekici bulduğu filan yoktu. Kadın da onunla ilgilenmiyordu zaten. Acaba onun farkında mıydı ki?

Günlerden cumaydı ve saat altı buçuk olmuştu. İşte en son onunla ofiste ikisi kalmıştı ve o bilgisayarı kapattığında, o da kâğıtları çantasına toplamıştı. Hafif eskimeye yüz tutmuş, yumuşak bir deri çantası vardı. Adamın yıllar önce annesinin hediye ettiği kaskatı Bond çantasına hiç benzemiyordu.

Tam ofisten çıkarken, kadın elini omuzuna koyduğu an şaşırıp geri çekilmişti.

Kadın onun bu tepkisine gülümsedi. "Affedersin, seni korkutmak istemedim. Acaba Pazar günü bana çaya gelir misin?"

Öyle bir irkilmişti ki, cevap veremedi.

"Tamam, bir düşün." Kadın kartını uzatıp çıkıp gitti.

106

Cumartesi günü hiç de bu davete gitmeye niyeti yoktu. Pazar günü ise, bundan pek kaçıışı olmadığını düşünmeye başladı. Pazartesi günü ona ne mazeret uyduracaktı? Kadın belki de iş konuşmak istiyordu. Çok büyük ve gösterişli olmayan, ama nezih bir semtte oturuyordu. Her evin önünde kendine ait bir patika ve iki yanında da birkaç metre karelik birer bahçe alanı vardı. Bayan Web Sitesi bahçeye taş döşemişti. Zile bastığında, yankılanarak sürüp giden çingirtılarla yine bir korkuya kapıldı.

Ancak, oradan kaçmaya fırsat bulamadan Bayan Web Sitesi kapıyı açmıştı bile. Ofiste giydiği elbiselerden birini giymişti. Aynı mesafeli tavrıyla onu karşıladı.

Bu adamı biraz rahatlatmıştı. Kapıdan girip oturma odasına doğru onu izledi.

Koskocaman ve hemen hemen boş denebilecek bir odaydı burası. Doğrusu bu da şaşırtıcıydı. Bir duvarın önünde küçük bir sehpayla iki koltuk, özellikle kenara çekilmiş gibi duruyordu. Hemen yanında da bir müzik setiyle eski plaklar ve CD'ler dikkatini çekti. Bir de duvara asılı beyaz bir ipek kumaş parçası. Yoksa bir elbise miydi?

Parkeler pırl pırl cilalanmıştı. Şöminenin tam önünde sadece bir İran halısı ve üzerinde büyükçe bir yer yastığı duruyordu. Kadın gözlerini ona dikmiş, tepkisini bekliyor gibiydi.

"Ne kadar büyük!"

"Üst kat çok daha farklı," diyerek gülümsedi. "Kitaplarım ve bilgisayarım yukanda. Yatak odam da. Ama burası yaşama alanım. Sen etrafa bakmırken, ben de çayı hazırlayayım."

Sehpanın yanındaki koltuklardan birine oturup odanın içine bakınmaya başladı ama bakınacak fazla bir şey yoktu. Duvarlarda hiçbir şey yoktu ve bir tek panjur hariç, hepsi kapalıydı. Açık duran camdan, karşıdaki ev görünüyordu.

Kadın bir kekle birlikte çay servisini sehpayla koydu.

"Evde yapılmış bir keke benziyor?"

"Evet, senin için," diye kadın başını salladı.

107

Nefis görünen ve nefis kokan bir kekti.

Bayan Web Sitesi'nin iş konuşmaya pek niyeti olmadığı anlaşıyordu. Modern teknoloji gerektiren bir işte çalışınca, insanın evinde bütün bunlardan uzak kalabileceği bir ortam yaratması gereğinden bahsetti.

"Benim bir motosikletim var."

"Ne marka? Motoru kaç beygir?" Kadın biraz şaşırmış görünüyordu.

"66 cc. Çift motor." "Oo. İyi bir şeye benziyor."

"Fena sayılmaz," dedi adam alçak gönüllülük göstererek. "Ya sen, neyle iş stresini atıyorsun?" "Müzik dinler, dans ederim."

"Dans mı?" Endişesini gizlemeye çalıştı ama kadın onu rahatlatmak ister gibi, "Motosiklet kullanmaya benzer" dedi ve kalkıp müzik setine doğru yürüdü. Hafif bir müzik, temposu giderek artan bir şekilde odayı sardı.

Kadın duvarda asılı duran kumaş parçasını alıp omuzlarına atarken, bir yandan da müziğe ayak uydurarak dans etmeye başladı. Neyse ki, bir iki dakika sonra durdu. Adam iyice gerilmeye başlamıştı.

"Kendini bütün bunlara kapadığını anlıyorum. Biraz rahatlamam gerek. Hadi, kalk odanın ortasına git."

Adam ayağa kalktı, duralayarak odanın ortasına doğru bir iki adım attı. Kadın onu teşvik eden bir baş hareketiyle zorladı. Adam bir adım daha attı ama sonra durdu.

"Hadi, bir iki adım daha. Rahat hareket edebilmek için geniş bir alana ihtiyacın var."

Adam ağır ağır iki adım daha attı. Odanın ortasında çaresizce etrafına bakındı. Tekrar oturduğu koltuğa dönmek istedi. Ama o anda sanki duvarlar açılarak etrafındaki sınırlar genişledi ve yer ayaklarının altından kayıverdi. Boşlukta kalmış gibiydi. Sanki bir ip üstünde dengesini bulmaya çalışıyordu. Düşer gibi oldu, kollarını iki yana açarak bağırmaya başladı. Ve o anda uzanan eli tuttu.

Az sonra yine koltuğunda oturuyordu. Kalbi hızla atıyordu ve başı dönüyordu. Derinden bir ses duydu.

"Korkma, her şey yolunda."

108

Bayan Web Sitesi'nin gülümseyişiyle adam gerçeğe döndü. Onun uzattığı su bardağını alıp biraz su içti.

Yavaş yavaş başının dönmesi geçmişti. Kalp atışları da normale döndü ve müzik sustu. Bayan Web Sitesi beyaz şalını yerine asmıştı, ve yine o donuk bakışları geri gelmişti.

Bir saat kadar sonra, adam ancak yerinden kalkabildi. "Gitsem iyi olacak."

Kadın itiraz etmedi.

Odanın ortasında durdu ve, "Haftaya da sen bana gelir misin?" Nasıl ağzından çıkmıştı bu? "Tabii, istersen yani."

"Tabii, isterim."

Eve dönerken temiz havayı bol bol içine çekti.

Daha önce hiç yaşamadığı bir şeyler olmuştu sanki. Motoruyla hız yapmanın çok ötesinde bir şey. Vücudunun içinde garip bir şeyler oluyordu... kasıklarının çevresinde... kötü bir şey değildi gerçi. Parktan geçerken, kendi kendine zıplayarak yürüdüğünü fark etti. Sonra, birkaç kez de bilinçli bir şekilde zıpladı... isteyerek.

Asansörde çıkarken ısıklık çalmaya başlamıştı.

Evinin çok fazla eşyayla doldurulmuş olduğunu ilk kez fark ediyordu. Bir karton kutu buldu ve birkaç abajur, bir vazo, doldurulmuş bir oyuncak sincap, tozlanmış birkaç biblo, bir natürmort tablo... annesinin eski koltuğunu da alarak kutuyla birlikte çöpe attı. Eskimiş kanepenin yüzünün üstüne de hafif bir kumaş attı. Kendine bir viski doldurup odayı seyretmeye koyuldu. Yaptığı işten memnun kalmıştı.

Düşünceleri Bayan Web Sitesi'ne kaydı. Daha önce hiçbir kadın motosikletiyle ilgilenmemişti.

Semtin en yüksek binasıydı. En alt katta dükkânlar ve ofisler yer alıyordu. Bayan Web Sitesi etkilenmişti ama burada yaşamadığına memnundu.

Giriş katında renkli bir alışveriş merkezi ve kafelerle hoş bir hava vardı. Bir an için bir şarap almayı düşündü ama sonra vazgeçti. Alkol çok banal bir şeydi ve onun tarzı değildi.

109

Çantasını dışardan yokladı. Küçük kaseti, bantları ve şalı... ve özenle yaptığı kek de çantasındaydı; bir gece önce ince ince ölçeklerle hazırladığı kek.

Toparlandı ve sanki sırtından bir yük atar gibi silkinerek binadan içeri girdi.

Hoparlörden gelen ses biraz isteksiz gibiydi ama Bayan Web Sitesi dirençle karşılaşacağını biliyordu. Buna alışkındı.

Onuncu kata kadar asansöre binip sonra yürümeye karar verdi. On dördüncü katta asansörde biriyle karşılaşmak istemiyordu. Her şeyi düşünmek gerekiyordu. Özgürlük duygusunu ilk kez tadan kişiler garip şeyler yapabiliirdi. O zaman işleri kontrol altında tutmak çok zordu işte.

Asansörün kapıları kayarak açıldı. Neyse ki, kimse inmedi. Bayan Web Sitesi böyle dar alanlarda kendini boğuluyormuş gibi hissederdi.

Şu anda, artık tümüyle bu genç adama konsantre olması gerekiyordu.

O hafta işte yine çok çekingen davranmıştı. Her zamanki gibi birlikte fazla çalışmamışlardı. Bu bir rastlantı da olabilirdi ama Bayan Web Sitesi onun biraz kendisinden kaçtığını hissediyordu. Bunları düşünürken, kendi kendine gülümsedi. Bu doğaldı. Adam onu nasıl davet ettiğine kim bilir nasıl şaşırmış olmalıydı!

İlk önce onun güvenini kazanmak gerekiyordu. Sonra müzik, dans ve ritim -yaşamın temel ihtiyaçları- ile onu derin korkularından kurtaracaktı.

Onuncu katta asansörden indi.

O ana kadar kimseyle karşılaşmamıştı. Ne de merdivenlerden çıkarken bir ses duymuştu. İnsanlar ya hasta yatıyor ya da e-mail başında, diye düşündü. Ve hepsi de yalnız. Modern teknoloji insanların doğallığını unutturan bir şeydi ve bunu artık anlamaları gerekiyordu. Bir insanla göz göze bakışmaktansa, ekrana bakmayı yeğliyorlardı. Ve çok az hareket ediyorlardı. Spreyle kokular sıkılmış, kapalı jimnastik salonlarında bisiklet hareketi yaparak ve zorlayıcı makinelerde ter atarak insanın ihtiyacı olan doğallığı sağlayabileceklerini sanıyorlardı. Diskoteklerde de gencecik insanlar sersemce hareketlerle dum dum seslerine uyarak dans ettiklerini sanıyorlardı.

Bunda hiçbir iletişim yoktu. Oysa dans ve müzik birer iletişim

110

yoluydu. Dans duyguları özgür kılar, ruhu rahatlatır, insana enerji verir ve insanları bir araya getirir. Hayvanlar için de böyle değil miydi? Onlar da çiftleşme ya da şefkat veyahut öfke gibi duygularını göstermek için bir anlamda dans etmiyor muydu?

On dördüncü kattaki üç kapıdan biri aralık duruyordu. Bayan Web Sitesi derin bir nefes alarak kapıyı itti.

Adam korku içindeydi. Onu nasıl evine çağırmıştı? Nasıl bir çılgınlığa kapılmıştı böyle? Kibarlık mı etmeye çalışmıştı? Belki, kadın vazgeçip iptal eder diye umdu bir an için.

Evde baş başa ne yapacaklardı?

Bir an önce ondan kurtulmaya bakacaktı, işte o kadar.

Kadın aşağı kapıdan girmiş yukarı çıkıyordu bile.

Çay ateşteydi, ve adam bir de kek almıştı.

Kadın kek seviyordu galiba.

Yukarı çıkması bayağı uzun sürmüştü. Belki de, hoparlörden konuşan başkasıydı. Bazen olmuyor değildi. Anahtarlarını unutan biri, herhangi bir zile basıyordu. Ama tabii bu kendini kandırmaktan başka bir şey değildi. Kadının sesini duymuş, ve tanımıştı. İşte birden kapıya gelmişti bile. Yine günlük bir kıyafet giymişti. Hatta fazla günlük bir kıyafetti. Oysa hafta sonuydu. Ama makyaj yapmıştı. Ona gülümsedi. Adam kızardığını hissetti ve hemen dönüp oturma odasına doğru yürüdü.

"Şöyle bir etrafa bakabilir miyim?"

"Tabii." Adam çocukluğundan beri bu evde oturduğundan bahsetti. Annesiyle babası öldükten sonra bu evden ayrılmak istemediğini anlattı. "Ama biraz değişiklik yaptım, tabii."

Kadın açık duran pencerenin önüne yaklaştı. "Ne güzel bir manzara."

"Aman dikkat," diye adam onu uyardı. "Pervazlar çok alçaktır."

"Buradan düşeceklerinden hiç korkmazlar mıydı?" "Yoo." Oraya hiç yaklaşmaya bile cesaret edemediğini anlatmadı artık. Ama annesiyle babasının ölümünden sonra yükseklik korkusu nispeten azalmıştı.

111

"Genişlik hoşuma gitti."

Adam mutfağa çayı almaya gitti. Kadın da arkasından kekiyle onu izledi.

Altın sarısı keki ona doğru uzatarak, "Ben pişirdim, sen kes bakalım- şöyle iri iri parçalar."

Anaç bir tarafı var, diye düşündü adam. Kendi aldığı kekin paketini bile açmadı.

Oturma odasına döndüğünde, Bayan Web Sitesi kanepeye gömülmüş motosiklet fotoğrafını eline almış bakıyordu.

Adam karşısındaki bir sandalyeye oturup çayları koydu ve annesinin şık porselen pasta tabaklarından keklerini yemeye başladılar.

Bayan Web Sitesi motorlarla gerçekten de ilgileniyordu. Adam motorun kapasitesinden, gücünden bahsetmeye daldı, motoruyla yaptığı seyahatleri anlattı. Biraz abarttığını fark ediyordu. Öyküleri fazlaca süslüyor, özellikle hızını bayağı abartıyordu. Kadın dikkatle onu dinliyor ve sorular soruyordu.

Sonunda fotoğrafı yerine koyduğu an adam rahatladı. Artık biraz da ondan bahsedebileceklerdi.

"Senin hobinden ne haber?" diye sorarken kendine güveni gelmiş gibiydi.

"Dans mı? Gerçekten, bununla ilgileniyor musun?" Adam başını salladı ama pek emin değildi. Kadın kalkıp çantasından ipek şalını çıkardı. "Bunu hatırlıyor musun? Daha önce bir deneyimin oldu, öyle değil mi?"

Tabii, hatırlıyordu, ama kadın ne diye şalını getirmişti? Yoksa orada onun için dans mı edecekti? Aman Tanrım! İşte başlamıştı bile! Kadın şalını zarif bir hareketle omuzlarının üzerine attı. Adam boğazının tıkanıp hissetti. Kadın sanki bunu görmüştü.

Tabii, o her şeyi görebilirdi. Ama yine de gülümsemeye devam etti.

*

"Hadi, biraz daha kek yiyip çay içelim." Adam rahatlamıştı. Biraz manzaradan bahsettiler. "Motosiklete binmek de bir bakıma dans etmeye benzer." "Bilemiyorum..."

112

"Aynı derecede tehlikeli," dedi kadın.

Adam omuz silkti, pek anlamamış gibi.

Kadın aralarındaki masaya bir göz atarak, "Bunu biraz çeker; ek, yerde oturabiliriz."

"Neden yerde oturalım ki?"

Ama kadın masayı itmeye başlamıştı bile. Halıyı da çekiyordu. Bir yandan da, "Boşluk," diye mırıldanıyordu.

"Boşluk."

Adam itiraz edecek oldu ama bir de baktı ki, yerdeki kum rengi halıya oturmaya hazırlanıyordu.

"Tıpkı motosiklete biner gibi," dedi kadın.

Adam bağdaş kurarak dizlerini iki yana açıp oturdu.

"Rahat, değil mi? Gidonu tut... evet şöyle... şimdi iki elinle. Tamam. Rahat mısınız?"

Adam gözleri kapalı bir halde başını salladı. Bu pozisyona alışkındı.

"Seleyi hissedebiliyor musun?"

Bu saçmalıklı ama sese boyun eğerek tekrar başını salladı. Kadının sesine... giderek sanki uzaklardan duyulan sese...

Aslında kadının hemen dizinin dibinde oturuyordu.

"Yola bak... yol açık! Hadi, gaza bas. Bacaklarındaki gücü hissediyor musun?"

Motosikletin titreşimlerini hissediyordu! Gaza bastı ve ileri! Hız, etrafındaki her şeyi bulanıklaştırmıştı. Yol önünde bomboş bir şekilde sonsuza dek uzanıyordu. Hızını artırdı. Giderek hafiflediğini hissediyordu. Sanki üzerindeki giysilerden de kurtulmuştu, ve sanki etrafında hayaletler dans ediyordu. Yok, oydu. Kadın beyaz ipekli şalına sarınmış dans ediyordu. Sanki şal şeffaflaşmıştı. Adam onun üzerine doğru motoru sürdü... arasından geçip gittiği ipek kumaş kadının üzerinden sıyrılmıştı. Adam onun üzerinde havada uçuyordu ve giderek büyüyordu sanki. Kadının gözleri giderek derinleşiyor ve parlıyordu. Adam onun gözlerinin içinde bir boşluğa doğru daldı... boşluk sonsuz bir boyutta sanki patlamalarla büyüdükçe büyüyordu...

113

Sözcükleri seçemiyordu, ama yumuşak bir sesle biri başucunda konuşuyordu.

Kadın onun altında, halının üstünde yatıyordu. Gözleri kapalıydı, kadın çıplaktı... adam gibi. Şal yerde duruyordu.

Adam şaşkınlıkla toparlandı. Kadın hiç kıpırdamadı. Adam şala uzanıp hemen kadının çıplak vücudunu örtmeye çalıştı.

Adam yerinden fırlayıp pencereye gitti, derin derin nefes alarak kafasını toplamaya çalıştı.

Yavaş yavaş olup biteni anlamaya başlamıştı.

"Başardım!" İlk düşündüğü bu oldu.

Hiçbir kâbus görmeden, hiçbir korku hissetmeden.

Üstelik, vücudu yeniden canlanmış gibiydi. Kendini çok güçlü hissediyordu: Doğanın tek hakimiydi. Gökyüzünde kayıp giden bulutlara baktı. Düşünceleri özgür, duyguları sınırsız bir şekilde gökyüzünün sonsuzluğuna doğru bulutlarla yarışıyordu. Orada ne kadar durduğunu bilmiyordu. Kadın birdenbire yanında beliriverdi. Kendi mutluluğundan onu unutmış muydu? Gözünün ucuyla baktı ve kadının beyaz ipek şalına sarınmış olduğunu fark etti.

"Hâlâ buradayım," dedi kadın.

Adam cevap vermedi.

Kadına bakmadığı halde, onun kendisini süzdüğünü hissedebiliyordu.

Bu adamı rahatsız etti. Kadının varlığı bütün büyüü bozuyordu. Onu umursamadığını belli etmek istercesine omuz silkti. Kendi mutluluğu vücudunu sararken, kadından duyduğu rahatsızlık da giderek artıyordu.

Bir anda sanki bomboş ve buz gibi bir yerdeymiş gibi içinde bir huzursuzluk duydu.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

Adam döndü. Kadının gözleri onu daha da rahatsız etti. Öyle yoğun bir şekilde onun gözlerinin içine bakıyordu ki, adam ne olduğunu anlayamadı. Kadın ona gülümserken ağzı hafif aralıktı ve ipek şalının arasından göğsü görünüyordu.

"Neden konuşmuyorsun? Bir şey söylesene."

114

Adam titriyordu. Tekrar arzu duymaya başlamıştı ama olduğu yere çivilenmiş gibiydi. Kadının gözlerinin içine bakmamalıydı. Göğüslerine de. Korkuyordu. Ağız sanki onu yutuverecekmiş gibi büyü-yordu sanki.

Bir tek bu düşünce beyinde dolaşıp duruyordu. Hayati bir tehlikeyle karşı karşıyaydı, ve kımıldayamıyordu.

Kadının elini kolunda hissettiği an donup kaldı. Kadın yine onu süzüyordu, bunu tahmin edebiliyordu.

"Neden bir şey söylemiyorsun?" diye sordu kadın tekrardan.

Bu nasıl olmuştu?

Adam farkında olmadan ani bir hareket mi yapmıştı?

Beceriksizce, yanlış bir hareket.

Ya da kadının başı dönmüş ve dengesini kaybetmişti.

Bilmiyordu.

Bildiği tek şey vardı: Kadın artık yanında durmuyordu. Kaybolu-vermişti.

Sadece bir çığlık sesi... bitmek bilmeyecekmiş gibi uzayan o korkunç çığlık, ve sanki daha da yakından gelen siren sesleri.

Ardından kapının vuruluşu.

Bütün o polisler ona cevabını vermeyeceği sorular soruyorlardı.

Hiçbir şey hatırlamıyordu ki.

Birisi onun camın önünden çekip giysilerini getirdi.

Evet, Bayan Web Sitesi o ge.ce ziyaretine gelmişti. Yoo, gerçek adının ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

Ne mi konuşmuşlardı? Onun motosikletinden bahsetmişlerdi.

İpek şal ve kadının çıplak oluşu... adamın da çıplak oluşu... bunu nasıl açıklayacaktı? Sevgili miydiler?

Adam ürperdi. Hiçbir şey konuşmuyordu.

Kavga mı etmişlerdi?

Hayır. Hayır.

Bir tek şey hatırlıyordu. Bayan Web Sitesi onun için dans etmişti.

115

DANSTA CİNAYET

f f

e

t l

e t

Bo Wagner ağzına bir naneli çiklet daha attı. Bu pek kolay olmamıştı çünkü tahmin ettiği kadarıyla zaten ağzında sekiz tane daha bu çikletten vardı. Tam üç hafta, dört gün, on sekiz saattir sigarayı bırakmıştı ve aklını kaçırmamak için bir şeyler yapması gerekiyordu. Masasındaki saate bir göz attı -kırk üç dakika daha geçmişti. Ağzına attığı çiklet tabletlerinin hesabını çok iyi tutamıyordu ama sigarayı bıraktığı andan itibaren saat hesabın mükemmel tutuyordu.

En zoru ilk haftaydı. Yedi gün boyunca sabahları kahve içmesi neredeyse imkansızlaşmıştı. Fincanı kaldırdığında dişlerine çarpıyor ve geri koyduğunda da tabağa çarpıyordu. Neyse ki, bu titremeleri artık geçmişti.

Ancak, rüyalarında hep kendini sigara içerken görüyordu. Sadece bununla da kalmıyor, sigara tiryakiliğiyle ilgili ufak tefek ayrıntılar da rüyalarına giriyordu. Jelatinin üzerindeki ince kırmızı şeridi koparmak, sonra paketi açıp yıldızını yırtmak, ilk sigarasını çıkardığında şöyle bir saatinin camına vurup gümüş Zippo

çakmağına uzanmak... Zippo hiç boşa çakmazdı ve ilk sigarasından aldığı ilk nefesle bembeyaz bir duman bulutu etrafa yayılırdı.

Ne kadar da çok canı çekiyordu! Tekrar gömleğinin cebine uzandı ve bir çiklet paketi daha çıkardı. Paketi açtı, avucuna bir tablet

116

alıp bir saniye kadar bu tek tablete baktı. Sonra bütün paketi avucuna boşaltıp hepsini birden ağzına attı. "Geviş getiren ineklere benziyorsun," dedi Janice Langtry.

Bo çok başarılı bir dedektif romanları dizisi yaratmış, Sam Fernando adlı eski beyefendi tipindeki dedektif karakteriyle ünlen-mişti- Janice de onun ortağıydı. Aslında, bütün yazı işi Janice'in üstündeydi. Bo öyküyü kurgular ve daktiloya geçirirdi ama en ufak bir dilbilgisi ve imla nosyonu olmadığından, esas yazı işlerini Janice yapardı.

Ama Bo gerçekten de çok güzel öyküler çıkarırdı. Yirminci yüzyıl ortalarına ait en zekice cinayetleri müthiş bir şekilde kurgulardı. Hepsi hayali öykülerdi, tabii ki. Sam Fernando bir romanda kafasından dört ayrı silahla dört ayrı kurşun yiyen bir adamın intihar etmiş olduğunu kanıtlayarak, ölen adamın karısının gözüne girer - örneğin.

Ama Bo'nun hayatta en çok istediği Janice'in gözüne girebilmektir. Uzun boylu, sarışın, güzel Janice. Elde edilmesi zor bir kadın -ya da Bo için öyleydi. Sigarayı onun için bırakmıştı ve o anda bunu kendisine hatırlatmak için eline güzel bir fırsat geçmişti.

"Senin yüzünden geviş getiren ineklere benzedim! Eğer sigarayı bırakırsam, benimle çıkabileceğini söyledin ve ben de bıraktım. Elbette ki, sigarayı bırakmış bir insan olarak bunun yerine bir şeyler yapmam gerekiyor. İşte, bu yüzden sürekli çiklet çiğniyorum!"

"Bir olasılık olarak," dedi Janice. "Kesin olarak seninle çıkarım demedim. Söz vermiş değilim."

Bo iç çekti. Bu olasılık şansının ne kadar olduğunu gayet iyi biliyordu. Janice'in istemediği her şeyi üzerinde toplamış bir erkekti.

Janice düzeyli, temiz giyimli erkekleri severdi; Bo münasebetsizin tekiydi. Gömleğinde her zaman lekeler olan cinsten bir erkek. Hardal lekesi ya da keçap lekesi.

Janice şehirli erkekleri severdi; Bo taşralıydı. Ömrü boyunca Tek-sas'm dışına çıktığı tek olay kolejdeyken erkek arkadaşlarıyla Nuevo Laredo'daki o eve gidişiydi ve bundan da Janice'e bahsedecek değildi.

Janice düzenli erkekleri severdi; Bo düzensiz ve dağınıktı. Kâğıtları kitapları her tarafa saçılmış durumdaydı; gerçi kendisi her şe-

117

yi nerede olduğunu çok iyi bilirdi ama bu keşmekeşin içinde nasıl bir sistemi olduğunu anlamak mümkün değildi.

Janice olgun erkekleri severdi; Bo çocukçaydı. Elinden ne gelirdi ki? James Dean hayranı olmak, Dion ve Belmonts'un müziğini Gershwin denen o adamın müziğine tercih etmek kabahat miydi?

İnsanın hayatı filmlerdeki gibi olsaydı, Bo da dört dörtlük bir tip olabilirdi. Janice de Katherine Hepburn'un Spencer Tracy'ye âşık olduğu gibi, Bo'ya âşık olabilirdi o zaman. Aslında bu çok güzel bir benzetme olmuştu.

Katherine Hepburn, Spencer Tracy'den daha uzun boylu ve daha düzeyli bir kadındı ama pekâlâ ona âşıktı. Janice de Bo'ya âşık olabilseydi... Bo sonsuza kadar mutlu bir erkek olacaktı.

Ama işler böyle yürümüyordu işte.

"Galiba sigara tek sorunum değil," dedi Bo. "Saçlarım da dökülmeye başladı."

"Yok canım," dedi Janice tepesinde durmuş saçlarını inceleyerek. O sırada, en son romanım temize çekmek üzere onun masasına gelmiş, tam yanında duruyordu. "Dur bakayım, galiba haklısın. Biraz dökülüyor."

Bo hemen elini saçlarında gezdirerek, "Neresi?" diye sordu. "Ne kadar dökülmüş? Çok mu kötü? Çeyrek dolar kadar var mı? Yoksa, yarım dolar?"

"Şaka ediyorum!" diye Janice güldü. "Bir ayıdan daha tüylüsün, merak etme."

"Peki o zaman, boyum senden kısa diye mi beni istemiyorsun? Ama sana şunu söyleyeyim. Beğendiğin o artistler var ya, hepsi senden kısa. Alan Ladd, örneğin. 1.70 filan."

"İnanmıyorum!"

"Doğru! Richard Widmark da öyle. O'Hare Havalimanı'nda onu görmüştüm. Yani, gördüm sayılmaz. Oradaydı ve etrafında bir kalabalık toplanmıştı. Adamın kafası kalabalığın arasında kaybolmuştu. Tabii, onu göremedim."

"Uyduruyorsun."

"Hayır, uydurmuyorum. John Wayne'in de 1.70'den fazla olmadığı bir gerçek. Belki bir iki santim daha uzun olabilir."

Janice gülmeye başladı. "Sana acıyorum, Bo Wagner. Gerçekten,

118

yazık. Bence kendi görünüşünle ilgili bu endişeleri bir kenara bırakıp, Sam Fernando'yu soktuğun bu karışık durumdan nasıl kurtaracağını düşünsen daha iyi edersin." Bo önündeki yazıya baktı:

Sam Fernando, müzenin ikinci katına çıkan mermer basamaklara doğru baktı. İkinci katta üç kapı vardı. Odalar o anda boştu. İki gün içinde son sergileme için Rönesans dönemine ait mücevherler getirilecekti.

Geoffrey Falkerson bu odalardan birinde öldürülmüştü. Kalbine saplanmış bir bıçakla orada bulunmuştu. Ama cinayet günü orada, tam Şam'ın durduğu yerde duran iki yüz kişilik bir kalabalık o anda Falkerson'u merdivenlerden çıkarken görmüştü. İkinci katta, ortadaki kapıdan içeri girdi -yalnızdı. Ve az sonra acı çığlığı duyulmuştu -orada yalnız başına ölmeden önce.

Evet, odada başka kimse yoktu. Tam iki yüz kişi, odaya ondan başka kimsenin girmediğine dair tanıklık etmeye hazırды. Ne de odadan kimse çıkmıştı. Bıçağın üzerinde parmak izi de bulunamamıştı. Dahası, Fernando'nun çok iyi bildiği gibi, ikinci katta gizli bir çıkış filan da yoktu. Ne çatıya çıkış ne de bir odadan diğerine geçiş.

Dolayısıyla, Falkerson'u birinin bıçaklamış olması imkânsızdı.

Sam Fernando, en muhteşem gülümseyişiyle dudaklarını çarpıttı. İmkânsız demek? Katil herkesin böyle düşünmesini istemişti. Eğer insanlar böyle düşünürse, katil de aranmayacaktı ve bulunmayacaktı. Ancak, Sam Fernando için hiçbir şey imkânsız değildi!

"Müthiş, değil mi?" diye Janice bir çığlık attı. "Şam'ın bu gülüşüne bayılıyorum."

Bo aynı şekilde düşünmüyordu. Sam'm bu gülüşünden hoşlanmak bir yana, nefret ediyordu. Tabii, Janice'e bunu hiçbir şekilde söylemeyecekti. Sam Fernando'yu fazla züppe buluyordu. Bo'ya kalsa çok daha kaba saba, güçlü ve kadınların karşı koyamayacağı bir kahraman yaratırdı. Mike Hammer, Philip Marlowe ya da Sam Spade gibi, Fernando'nun bu gülümseyişini müzenin mermer yerlerini süpürmek için kullanacak çok daha mükemmel tipler vardı.

119

Janice onun zihninden geçenleri okumuş gibi, "Bazen Şam'dan pek hoşlanmadığımı düşünüyorum," dedi.

"Yanıyorsun," diye Bo kekeledi. "Onu çok seviyorum." ::

Aslında bu da tamamen yalan sayılmazdı. Bu beyefendi tipini ya- j ratmakla Janice'e yakın olabiliyordu ve bunu seve seve yazmaya ra- :! zıydı. Seve seve değilse de, kin duyarak değil. Sam Fernando onun kirasını ödüyor ve iyi bir yaşam sürdürmesi için daha fazlasını da karşılıyordu.

"Şam'ın çözülmesi imkânsız cinayetleri çözmesine de bayılıyorum," dedi Janice. "Bu seferkini nasıl çözeceğini henüz söylemedin ama."

"Sürprizi berbat etmek istemiyorum."

"Aa! Kitabın sonunu ben yazacaksam, bunu bilmem gerekiyor."

"Evet, öyle."

Ama Bo devam edemedi, çünkü o sırada telefon çaldı.

Bo romanın sonu üzerinde çalışırken, telefon çalmış ve telefonu açmıştı. Karşı taraftan ağzında çakıl taşları varmış gibi konuşan kişiyi hemen tanıdı.

Yüzbaşı Franklin.

"Wagner, sen misin?"

Bo, kendi ofisinde telefonu başka kim açabilir diye sorarak lafı uzatmak istemedi. "Tabii, Yüzbaşı. Ne vardı?"

"Bir cinayet daha."

Bo bunun ne anlama geldiğini sormadı, çünkü Franklin bazı ilginç olaylar yakaladığında onları arardı. Bo ile Janice dedektif romanları yazdıkları için, olaylara polisten farklı bir yaklaşımla bakıyorlar diye düşünüyordu. Böylece onlardan öğrendikleriyle kendisini diğer polislerden farklı kılardı.

"Evet, bu seferki olay ne?" Bu mantıklı bir soruydu zira Frank-lin'in son bildirdiği olayda kafası kopmuş bir adam olay yerinden kaçarken görülmüştü.

"Kendi kendini kilitlemiş bir ceset! Telefonda anlatamam zor olacak. Kendin görmek ister miydin?"

120

"Tabii. Neredesin?"

"Dans pistinde."

"Dalga geçme."

"Asla dalga geçmem. Regan High jimnastik salonunda bir nişan partisinde olmuş. Burayı biliyor musun?"

"On beş dakika içinde orada olurum."

"Ortağını da getir."

Bo bunun da ne anlama geldiğini sormadı, çünkü Franklin esas beyin olarak Janice'i görüyordu. Bu Bo'yu biraz rahatsız ediyordu. Usta oydu ama itiraf etmesi gerekirdi ki, gerçek hayattaki cinayetlerde "imkânsız" durumların çözümünü hep Janice bulurdu.

"Zaten yanımda. Eminim, gelmeyi o da isteyecektir."

"Orada, senin evinde mi yani?"

"Evet."

"Seni şanslı kerata! Kalkıp bir cinayet mahalline gelmek için fazla meşgul olmalısın!"

"Nerede o günler."

Bo telefonu kapatırken, Janice, "Ne demek istedin?" diye sordu.

"Boş ver. Memur Franklin, yardımımızı istiyor."

Janice'in yüzü aydınlanıverdi. Bo onu hep iyi, duygulu ve ince ruhlu bir insan olarak düşünmeyi istese de, Janice'in bu haince işlenen cinayetlerden zevk aldığını görebiliyordu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Dansa. Bunu bir randevu sayabilir miyiz?"

"Dans etmeyeceksek, sayamayız."

"Peki ya...?"

"Kafandan at! Bir cinayeti çözmeye gidiyoruz, öyle değil mi?"

"Belki, kötü bir cinayettir."

Janice başını salladı. Sarı saçlarını at kuyruğu yapmıştı ve Bo bu haliyle onu çok çekici buluyordu.

Dayanılmaz buluyordu da diyebiliriz.

"İsrarcılığın konusunda sana en yüksek notu verebilirim," dedi Janice.

"Bu iyi bir şey mi?"

"Bilmem. Düşünmem gerek."

121

Bo'nun 49 model Mercury arabasıyla jimnastik salonuna doğru yola koyuldular. Bo için bu araba onun gururu ve neşesi idi. Bir dansa gitmek için de ideal bir arabaydı. Acaba canlı müzik var mıdır, diye düşündü. Yoksa, sadece banttan mı çalıyorlardı?

Jimnastik salonuna geldiklerinde, dans eden filan yoktu. Kapının önünde bir kalabalık birikmiş, aralarında konuşup dolanıyorlardı. Yetişkin yaşta insanlardı. Bo bunu garip buldu. Jimnastik salonundaki bir nişana büyüklerin katılacağını düşünmemişti nedense.

Dahası, Bo kalabalığın içinden sosyete dergilerinde gördüğü birtakım simalar olduğunu fark etti. O fotoğraflardaki gibi giyinmemiş-lerdi gerçi. Erkekler blucinlerleydi. Çoğunun beyaz gömlek giymiş olduğu dikkatini çekti. Kadınların da çoğu blucin giyiyordu ama etek giyenler de vardı. Hatta, etek kazak takım giyenler de gözüne çarptı.

Hepsinin ayağında beyaz soket çorap vardı; ama ayakkabıları yoktu. Bo ayakkabılarını jimnastik salonunun girişinde çıkarmış olabileceklerini düşündü. Bu doğaldı. Etrafta müzisyene benzer birilerini görememişti. Kapiya bir polis memuru dikmişlerdi; kimsenin ne içeri girmesine ne de olay yerini terk etmesine izin vermeyerek görevini yapmaya çalışıyordu. Bo, memura Franklin'in adını verdi, ve memur onları içeri aldı. Geniş bir holde, bir tarafta bilet gişeleri diğer tarafta da bir mısır patlatma makinesi vardı. Bo bu kokuya bayılırdı. Makinenin arkasında kupaların yerleştirilmiş olduğu bir vitrin dolabı duruyordu ama içinde çok az kupa vardı. Regan'm öğrencileri ya fazla başarılı değillerdi, ya da okulun kupaları başka bir yerde muhafaza ediliyordu.

Ne var ki, mısır patlatma makinesinin yanında, Bo'nun bir okulda bulunmaması gereken bir şey dikkatini çekti: Bir bar! Portatif bir bar. Peçeteler ve içki bardakları, arkadaki duvarda da resmen içki şişeleri vardı. Bo ve Janice giriş bölümünü inceledikten sonra jimnastik salonuna açılan çift kanatlı kapıdan içeri girdiler. Bo'nun hayatında girip çıktığı bütün jimnastik salonlarındaki gibi cila, dezenfektan ve eter kokusu burada da vardı. Neyse ki, patlamış mısır kokusuyla diğer korkular biraz daha çekilir hale gelmişti.

122

Salon Bo'nun daha önce gördüğü jimnastik salonlarının aynısıydı. Karşılıklı basket potaları, cilalı zemin, kort çizgileri, katlanan sandalyeler ve salonun karşı ucunda sayıların tutulduğu tablo.

Ama yine bu jimnastik salonunda diğerlerinde olmayan bir şey vardı: Wurlitzer marka koskocaman bir müzik dolabı. Mor, turuncu, kırmızı ve sarı ışıklarla yanıp söneri müzik kutusu açıldı ve Fleet-wods'un "Come Softly to Me" parçası çalıyordu.

Bo ile Janice içeri girip kapının ağzında durdular. Sağ tarafta Franklin ve birkaç kişiyle birlikte, sivil kıyafetiyle Farmer adında, Bo'nun daha önceden de gördüğü bir polis daha vardı. Franklin onları görür görmez bir el işareti yaparak yanına çağırırdı.

Janice, "Ayakkabılarımızı çıkarmamız gerekiyor mu?" diye sordu.

Bo, Franklin ile diğer polisin ayakkabılarını çıkarmamış olduklarını fark etmişti. Bu onu hiç şaşırtmadı.

Franklin, bu cilalı jimnastik salonunun parkelerini çizilmesi gibi ufak tefek şeylere aldracak biri değildi. Bo da, onun gibi biri değildi. Ayrıca, bu cilalı zeminde hâlâ Janice ile dans edebilme şanslarının olabileceğini hayal ediyordu. Çalan parçayla onu kendine iyice yakın tutacağını düşündükçe, içinde tuhaf ürpertiler hissetti.

Bu düşüncelerle, "Evet, çıkarsak iyi olur," dedi.

Bass Weejuns ayakkabılarını diğer erkek ayakkabılarının bulunduğu yere koydu. Ama daha sonra kolayca alabileceği bir yere koydu. Janice de siyah süet dilli ayakkabılarını, kadın ayakkabılarının arasına bıraktı.

Franklin üt yüzü görmemiş üniformasıyla, on yaşından kalma kısalmış bir kravat takmıştı. Üzerinde de sapsarı bir pişmiş yumurta resmi vardı. Ya da buna benzer bir şey. Bo, belki de güneş resmiydi, diye düşündü ama fazla üstünde durmadı.

"Ne oldu bakalım?"

"Cinayet, ne olacaktı?" dedi Franklin.

Bo fazla emin değildi ama o anda Janice'in gözlerinin ışıldadığını görür gibi oldu. "Hadi, anlat," diye Janice atıldı.

Franklin, salonda Allan Blaine ile Cynthia Norvell adında genç bir çift için oldukça şık bir nişan partisi düzenlenmiş olduğunu anlattı. "Sosyeteden birileri," dedi. "Jimnastik salonu fikri onlara şirin görünmüş. İşte burayı kiralayıp yüz elli kişi kadar davetli çağırmışlar. En yakın arkadaşları ve aile dostları.

123

"Bir saat kadar her şey yolunda gitmiş ama birden damadın ortalıkta görünmediğini fark etmişler. Gerçi, herkes eğleniyormuş ve pek de aldırmamışlar. Damadın da kendine göre, bir köşede eğleniyor olabileceğini düşünmüşler."

"Böyle bir zaafı mı varmış? "

"Etekliklinin her şeye zaafı olduğunu söylüyorlar. Gerçi bu gece çok az etekli kadın var ama. Her neyse, Blaine'in ortadan kaybolduğunu fark etmişler ve onu bulamamışlar. İlk olarak araba park yerine bakmışlar."

"Ne diye park yerine bakmışlar ki?"

Janice, Bo'ya dönerek, "İyi düşün, Bo," dedi.

Bo düşünmeye çalıştı ve ilk aklına gelen, park yerindeki Mercury arabasının arka koltuğunda Janice ile karanlık bir köşeye çekilmiş olduklarını hayal etti. Bo ona sarılmış, Janice de başını ona doğru eğmiş ve dudakları birleşmek üzereydi..."

"Bo!"

Bo suçüstü yakalanmış gibi sıçradı.

"O kadar da uzun uzun düşünecek bir şey yok."

Bo kızarak, "Tamam, anlıyorum," dedi.

"Anladığından eminim, " diyerek Janice, Franklin'e döndü. "Ama onu orada bulamamışlar, değil mi Memur Bey?"

"Hayır, bulamamışlar."

"Blaine'nin beyaz Cadillac arabası park yerindeymiş. Dolayısıyla, partiden ayrılmamış olduğunu düşünmüşler ama tabii bir başkasının arabasıyla gitmiş olması ihtimali de vardı. Sonuçta, herkes nişanlısını ya da sevgilisini veyahut karısını yanında bulunca endişe edecek bir şey kalmadığını düşünerek eğlenmeye devam etmiş. Cynthia'ya da Allan'm ortalıktan kaybolduğunu kimse söylememiş. Kızcağız üzülmesin diye."

"İşte bu sırada birisi erkekler tuvaletine gidip kapıyı açmadığı; için geri dönmüş. Tam şurası," diye Franklin başıyla sol tarafa doğru ' işaret etti.

Bo her iki tarafında birer kapı olan bir girinti gördü. Bir tarafta Bayan, diğer tarafta da Bay yazılarını gördü. Farmer tam kapının önünde nöbet tutar gibi duruyordu. Davetlilerden iki erkekle bir kadın da biraz ötede durmuştu.

124

Franklin devam etti. "Bir erkekler tuvaleti daha var, diğer tarafta, dipte. Ama o tuvalet giyinme salonuna ait olduğu için açık değilmiş. Yani, buradakinden başka tuvalet yok."

Bo, erkekler tuvaleti konusunun biraz fazla uzamasından Janice'in rahatsız olabileceğini düşünerek ona baktı. Ama Janice daha çok olayın esrareniz tarafına kaptırılmış görünüyordu.

"Her neyse, bir kaç kişi gelip kapıyı vurarak Blaine diye seslenmeye başlamış. İçkiyi fazla kaçırıp içeride kilitli kalmış olabileceğini düşünmüşler."

"Cevap vermiş mi peki?" diye Janice sordu.

"Yok. Ama bu arada herkes içtiği için tuvaletin önünde sıraya girmeye başlamışlar ve sonunda kapıya yüklenip açmışlar."

"Ve Blaine'i orada bulmuşlar," diye Janice hikâyeyi tamamladı.

"Evet, de nereden biliyorsun?" diye Franklin ona baktı.

"Telefonda cesedin kilitli kaldığından bahsetmişsin." Janice tuvaletin kapışma doğru işaret etti. "Ben de o kapının bu kapı olduğunu kolayca tahmin ettim."

"Doğru tahmin! Kısaca, oğlanı yerde ölü bulmuşlar. Elimizde içeriden kilitlenmiş bir tuvalette ölü bir adamdan başka bir şey yok."

"Katil kendini klozete atmadıysa," diye Bo bir espri yapmaya kalkışmış ama Janice'in önünde bunun hiç hoş kaçmayacağını düşünememişti. Pişmanlıkla önüne bakarken Franklin, "Sen dalga geç," diye ona kızdı.

"Ortada hiç de komik bir durum yok."

"Biliyorum, özür dilerim."

"Evet, özür dilemelisin," diye Janice de tersledi.

Franklin, "Sizi çağırdım çünkü daha önce böyle bir garip durumla karşılaştığımızda bize çok yardımcı olmuştunuz," dedi. "Ama siz işi şakaya vuracaksanız, ben de yanıldığım için üzgünüm doğrusu."

"Tamam, özür dilerim dedim ya. Bir daha olmayacak."

Bo, "Kapı nasıl kilitlenmiş?" diye sordu.

"Bunu anlamak zor. Yaylı kilitlerden değil. Bildiğimiz sürgülü bir kilit. Bakmak ister misiniz?"

Bo tuvalete doğru yürürken Janice arkasındaydı. Bo hafifçe arkasına dönüp, "İstersen sen gelme," dedi.

"Neden? Daha önce çok ölü gördüm."

"Ne zaman?" Bo çok şaşırmıştı.

125

"Sana ne!" Janice onu iterek önüne geçti. "Sen bakacak mısın, bakmayacak mısın?"

Farmer onlara yol verdi. Bo o sırada orada duran iki adamla kadına baktı ve adamlardan birini tanıdı. Gary Stafford, yeni yeni ünlenen genç bir avukattı. Diğer adamla onun koluna abanmış gözleri yaşlı kadını tanıyamadı.

Bo kilidi inceliyordu. Ucuz, sürgülü kilitlendendi ve kapının çerçevesiyle birlikte sürgüsü takılı bir halde yerinden çıkmış durumdaydı. Dışarıdan kilitlenmiş olması kesinlikle imkânsızdı.

Bo tahta bir bölmeyle ayrılmış tuvaletlere baktı. Dezenfektan kokusu burada salondakinden çok daha güçlüydü. Açık yeşil duvarlarda nispeten az yazı vardı. Kurşun kalemle karalanmış birkaç malum sözcük ve JEAN PAUL SARTRE BOKTAN HERİFİN TEKİ diye bir yazı daha vardı. Bo bunun bir lise duvarına yazılmış oldukça entelektüel bir yazı olduğunu düşündü. En azından jimnastik salonunun tuvaleti için entelektüel kaçıyordu.

Yerler beyaz fayans kaplıydı ve bir duvarın kenarında üç pisu-varla diğer tarafta yine üç tane normal kapılı tuvalet vardı. Bo etrafı incelerken, birdenbire bir sigara krizine tutuldu. Eli hemen cebine gitti ve sigara paketi yerine çiklet paketini bulunca, bu dünyanın adaletsizliğine küfredti. Lise yıllarında tuvaletlerde o kadar çok sigara içmiş biri olarak o anda sadece çikletle yetinmek zorundaydı. İki tablet çıkarıp ağzına attı ve hırsıyla çiğnemeye başladı.

Pisuvamların olduğu tarafta Allan Blaine blucini ve mavi göm-leğiyle yerde yatıyordu. Bembeyaz çoraplarında bir tek leke bile yoktu. Kollarını yukarı kaldırıp başını yastığa dayar gibi kollarına yaslamıştı. Üzerinde hiç kan da yoktu.

"Başını pisuvara çarpmış," dedi Franklin. Boş tuvalette sesi yan-küanmıştı.

"Sarhoştı, düşüp kafasını pisuvara çarptı," dedi Bo. "Dava kapanmıştır."

"Belki," dedi Franklin pek tatmin olmamıştı. "Ne diye kapıyı kilitlesin ki?"

"Belki mahremiyetine düşkün biriydi."

"O zaman kapılan olan normal tuvaletlerden birine gidebilirdi," diye Janice fikir yürüttü.

126

Bo onun önünde bu tür konulan konuşmaktan hoşlanmıyordu. Hiç uygun değildi. Müzik dolabından Five Satins'in "In the Still of the Night" şarkısı duyuluyordu. Bu, ortama hiç uygun sayılmazdı.

Franklin, "Blaine'in o kadar mahcup bir çocuk olmadığını biliyorum," dedi. "Bu olasılığı unuttun."

Bo duvarlara bakıp bir havalandırma deliği aranırken, yarı açık duran bir pencere gördü. Ancak, bu aralıktan kimsenin sığamaya-cağı kesindi. Blaine'in katili cüce bile olsa, diye düşündü.

"Bu gece burada The Wizard of Oz oyunundan kimse var mıydı?" diye sordu.

"Wagner, hiç komik değilsin," dedi Franklin. "Hani, söz vermiştin. Eğer şu pencereyle ilgili bir espri yapmaya çalışıyorsan, dışarıdan sinekliği var. Buradan gözüküyor ama biz baktık. Kimse oradan çıkmış olamaz."

"Konunun ucunu kaçırmaya başladık," diye Janice durumu toparlamaya çalıştı. "Bu partide Allan'a düşman olup onu öldürmeyi düşünebilecek kimse var mıydı, diye bir soru sormamız gerekir"

Franklin, "Bütün delikanlıları sayabiliriz," dedi. "Blaine kızların bayıldığı tiplerdendi. Buradaki kızlarla kadınların yarısıyla yatmış olduğundan eminim. Diğer yarısını da kesinlikle denemiştir."

Bo artık bu duruma dayanamaz hale gelmişti. Janice ile erkekler tuvaletinde durmuş sohbet etmenin de ötesinde, Franklin ölmüş bir genç adamın cinsel hayatından bahsetmeye başlamıştı.

Janice'in buna pek aldırdığı yoktu. "Ya kadınlar?"

"Kadınların hepsinin ondan hoşlandığını sanıyorum. Onun ilgisini çekebilmek, her kadının hoşuna giderdi herhalde. Evet, sevişip terk ediyordu ama kadınları o an için bile olsa mutlu ettiği de kesindi."

Bo bu genç adamı hiçbir kadının öldürebileceğine ihtimal vermediği gibi, Janice'in önünde bu konuların konuşulmasından da çok rahatsız oluyordu. Çocuğun ölümü talihsiz bir kazaydı, o kadar.

"Ayağı kaymış ve düşmüş olabilir. Neden bunu düşünmüyorsunuz?"

"Olabilir, ama öyle olmadı," dedi Franklin. Allan'ın çenesine bir yumruk yediği anlaşıyor. Bir itiş kakış sonucu düşerken başını vurduğunu tahmin ediyoruz."

127

"O halde, kazaydı."

"Evet ama bir dövüş sonucu kaza, hukuk önünde tam olarak kaza sayılmaz."

Bo tavana doğru başını kaldırdı. Uzun bir boru tavandan dört köşe delikten geçip yukarı çıkıyordu ama bu aralıktan da bir insanın geçebilmesi imkânsızdı. Ama tavanda bir depoya açılacak dört köşe bir kapak da vardı. Çok büyük bir kapak değildi gerçi. Yine de, rahatlıkla bir insanın geçebileceği kadar vardı.

Franklin, Bo'nun tahminlerini yine çürüterek, "Oraya da baktık," dedi. Yukarıda hiçbir şey yok. Etrafı bayağı toz kaplamış ve bu tozların üzerinde hiçbir iz yok. Bina yapıldığından beri ellenmemiş. Otuz yıl."

"Kapıyı kim kırdı demiştin?" diye Janice sordu.

"Galiba Thomas Ralston. Garry Stafford'un yanındaki genç. Kızcağz da Cynthia."

"Bo ile onlarla konuşabilir miyiz?"

"Burada mı?"

"Dışarı da çıkabiliriz," dedi Janice burnunu çekerek. "Dışarıda bu koku yok. Allan Blaine'i de huzur içinde bırakalım. Ruhunu epeyce rahatlatmıştık."

Franklin cesede bakarak, "Onu rahatsız ettiğimizi hiç sanmam," dedi.

Franklin, Farmer'a bir iki sandalye açmasını söyledi ve Thomas Ralston ile Bo ve Janice karşılıklı oturdular. Müzik dolabından Joe Turner'm "Chains of Love" şarkısı duyuluyordu.

Ralston'un üzerinde yepyeni bir blucin vardı ama beyaz çoraplarının tabanları dans etmekten kirlenmişti. Yakışıklı bir çocuktur. Bo bunu kendi kendine itiraf etti. Yanık bir teni ve bembeyaz dişleriyle geriye doğru taranmış simsiyah saçları vardı. Bo saçını bu model yapmasının nedenini merak etti. Belki onun da saçları dökülüyor olabilirdi.

"Allan ile çok iyi arkadaşlık."

128

Kalın ve kendinden emin sesi, Bo'yu daha ilk andan kuşkulandırmıştı. Kendinden bu kadar emin görünmeye çalışan birinin kesinlikle bir şey sakladığını tahmin etmek o kadar zor değildi.

"Kimsenin onunla dövüşmeye kalkışacak kadar ona kızgın olmayacağını mı söylemek istiyorsun?" diye Janice sordu.

Ralston gözlerini ona dikti. Fabian'a benzeyen bakışları da Bo'nun hiç hoşuna gitmemişti.

"Allan'a kim kızgın olabilir? Hiç kimse aklıma gelmiyor. Herkes onu severdi."

"Biz pek öyle duymadık," diye Bo araya girdi. Ralston'un kendisine bakmasını istiyordu. "Allan'ın buradaki kızların ya da kadınların yansıya kırıştırdığını söylüyorlar."

"Böyle bir şey bilmiyorum."

"Bilmiyor musun? Senin sevgilin kim bakalım?"

Ralston yerinden fırladı. Bo'dan en az on santim daha uzundu. "Gail Barnett. Yine bu konuyu açmayalım."

"Bence açalım," dedi Janice. "Allan Blaine'i ne kadar yakından tanıyordun?"

"Yeter artık. Size cevap vermek zorunda değilim. Polis bile değilsiniz." Ralston dönüp gitti.

"Haklı," dedi Bo. "Polis değiliz."

"Ama Memur Franklin ile birlikte çalışıyoruz," diye Janice ısrar etti. "Bu da bize yarı resmi bir sıfat veriyor.

Pekâlâ soru sorabiliriz. Herkes birbirine soru sorabilir."

"Biz de bir Sam Fernando sayılırız, ama onun gibi müthiş bir gülümseyişimiz yok ne yazık ki."

"Sadece birimizin yok. Hadi, Stafford'la konuşalım bari."

Stafford, Ralston'dan daha kısaydı; Bo buna memnun olmuştu. Ancak, o da çok yakışıklıydı ve tertemiz, düzeyli bir gençti. Janice'den de hoşlanmış görünüyordu.

"Telefon numaranızı tam duyamadım," dedi Stafford.

"Size numaramı verdiğimi hatırlamıyorum. Şöyle oturup konuşabilir miyiz, Mr. Stafford?"

Stafford tek ayağını dizinin üstüne koyarak oturdu. Onun da çoraplarının altı kirlenmişti.

"Dans etmeyi seviyor musunuz?"

129

Müzik dolabında "Chantilly Lace" şarkısı çalıyordu. Bo bu şarkıyı, Janice'in at kuyruğunu hatırlattığı için özellikle severdi. Stafford'un onu kapıp piste götürmesinden bir an için basbayağı korktu.

"İyi dans ederim," dedi Stafford. "Doğru söyleyip söylemediğimi denemek ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler. Ben Allan Blaine ile Gail Barnett hakkında ne bildiğinizi öğrenmek istiyorum."

Stafford gülümsedi. Sam Fernando'nun gülümseyişi kadar etkileyici bir gülümsemesi olduğunu düşünen Bo fena halde kızdı.

"Herkesin bildiğinden farklı bir şey bilmiyorum."

"Biz bunları bilmiyoruz ama," dedi Bo.

Stafford aynı gülümsemeyle ona döndü. "Aynı çevrelerden değiliz," dedi.

"Olabilir." Bo çıkletini daha da hırsıyla çiğneyerek, "Anlat bakalım, onlar hakkında neler biliyorsun," dedi sert bir sesle.

Stafford Janice'e döndü. Onunla Bo ile ilgilendiğinden daha çok ilgilendiği kesindi.

"Gail erkeklerle biraz oynar... bunun anlamını biliyor musunuz?"

Bo yumruklarını sıktı. Sam asla böyle bir şey yapmazdı. Ama Mike Hammer bu tepkiyi anlayabilirdi.

Stafford'un bu pis konuşmaları yüzünden ağzına bir yumruk indirmek için Bo'nun can attığını ancak o anladı.

Janice fütursuzca, "Elbette biliyorum, Mr. Stafford" dedi. "Ama siz yine de ne kast ettiğinizi açıklarsanız sevinirim."

Stafford bambaşka bir tepki bekliyor olmalıydı. Oyunu bozulmuş gibi, suratı bir anda değişiverdi.

"Yani, erkekleri tahrik edip kaçırdı. Ama Allan'a böyle davranmadığı söylentileri dolaşıyordu."

"Söylentiler doğru muydu peki?"

"Bilmiyorum, ama sanırım doğru olabilirdi." Stafford acımasızca gülümsedi. "Allan kadınlara nasıl davranacağını çok iyi bilirdi."

"Evet, biz de böyle duyduk. Tuvaletin kapısını kırarken Mr. Ralston'un yanında mıydınız?"

"Evet. Orada epeyce kalabalıktık. İçki içiyorduk, anlırsınız."

"Anlıyorum. Orada kimler vardı, isimlerini sayabilir misiniz?"

Stafford şaşırmıştı. "Sanmam. O kadar kalabalıktık ki."

"Ama cesedi gören Mr. Ralston oldu, değil mi?"

"Evet. Cesede doğru koşup bağırmaya başladı. Bir anda partideki herkes oraya doluştu."

"Çok kalabalık olmalı."

"Evet. Zavallı Cynthia. Onun Allan'ı o halde görmüş olması çok korkunçtu."

Bo, "Mr. Ralston onu gayet güzel teselli ediyordu," dedi.

"Thomas ile Cynthia çok eski arkadaşdır. Bu sözleriniz Ralston'u üzerdi."

"Buna aldıracağımı mı düşünüyorsun?"

Janice eliyle onun koluna dokundu. "Bo, aslında böyle bir şey demek istemiyorsun, değil mi?"

Bo pekâlâ öyle demek istiyordu ama Janice onun kolunu hafifçe sıktı ve o da sustu.

"Cynthia, Thomas ile daha önceden çıkmış mıydı? Yani, Allan ile nişanlanmadan önce?"

"Bir süre. Belki bir yıl ama düzenli sayılmazdı. Neden sordunuz?"

"Hiç. Allan da Gail Barnett'ten ayrılalı çok olmuştu, değil mi?"

Stafford bacağını indirdi ve başını eğip ayaklarına bakmaya başladı. Bo için hiç de seyredilecek ilginç bir şey yoktu.

"Bunu bilemeyeceğim," dedi Stafford bir süre düşündükten sonra.

"Ama söylentileri sen de biliyordun."

"Biraz."

"Neydi bu söylentiler?"

Janice'in konuyu nereye getireceği belliydi. Allan, Cynthia ile çıkarken, Gail'i de görüyordu. Ralston bunu fark etmiş ve tuvalette onu kıştırıp bir yumruk atmıştı. Bo, Janice'in olayları çözmesine bozuluyordu. Öyküleri yazan kendisiydi. Gerçi, bu olayda karakterleri tanıdıktan sonra sonuca gitmek o kadar da zor değildi. Bir kaç dakika sonra Bo da rahatça aynı sonuca varabilirdi.

Sorun, Ralston'a bunu itiraf ettirmektir. Ya da en azından suçunu kabul ettirmek gerekirdi. Janice ile kafa kafaya verirlerse, bunun da bir yolunu bulabilirlerdi. Bo, Stafford'un ayağını dürterek, "Şu söylentiler..." dedi. Stafford başını kaldırdı. "Sadece söylenti... anlarsınız işte." "Evet. Anlat bakalım."

Stafford eliyle gür saçlarını geriye attı. Bo da saçlarının öyle olmasını çok isterdi. "Gail ile Allan hâlâ çıkıyorlardı," dedi Stafford. "Bunu gizliyorlardı ama birileri onları Benteen'de görmüş. Neresi olduğunu biliyor musunuz?"

Bo başını salladı. Benteen çevre yolunda kuzeye doğru uzak bir yerdi. Oraya gidenler çoğunlukla gizleyecek bir şeyleri olan tiplerdi.

"İşte, her kim onları gördüyse başkalarına da bahsetmiş olmalı ki, Thomas da duymuş."

"Ralston'la Gail'in ilişkisi ne kadar ciddi?"

"O kadar da ciddi olduğunu sanmıyorum. Sizce.."

"Bizce artık size soracak fazla sorumuz kalmadı, Mr. Stafford. Yardımlarınız için gerçekten çok teşekkür ederiz. Acaba Mr. Franklin'e Miss Norvell'i buraya göndermesini söyleyebilir misiniz?"

"Tabii. Acaba siz de bana telefon numaranızı verebilir misiniz?"

"Sanmıyorum." Janice'in bu cevabı üzerine Stafford centilmence güldü. Bo böyle centilmenlik gösterilerinden nefret ederdi.

Stafford diğerlerinin yanına doğru uzaklaşırken, "Stagger Lee," adlı parça çalmaya başlamıştı. Hem de Dick Clark değil, Lloyd Price söylüyordu. Bo her ikisini de seviyordu. Hatta, Dick daha bile iyiydi ama bunu açıkça kendi bile itiraf etmekten kaçınırdı. Sonuçta her ikisi de çok iyiydi. Birden Janice'e dönüp, "Şu parça sende dans etme duygusu uyandırmıyor mu?" diye sordu.

"Seninle mi?"

"Herhalde benimle."

"Şu anda emin değilim. Başka zaman hatırlat."

Bu cevap üzerine Bo'nun içi umutla dolmuştu. Kesin bir söz değildi, ama en azından kesin bir 'hayır' da değildi. Bu arada Cynthia yanlarına geliyordu ve konuşmalarına devam edemediler.

Bo kızın çok çarpıcı olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Nefis sarı saçları vardı. Bo onun saçlarını bir at kuyruğuyla toplanmış olarak görmek isterdi. Giydiği daracık Levi's blucinin içinde nefis bir vücut, gözyaşlarıyla daha da masum görünen masmavi gözler, çıkık elmacık kemikleri, reklamlardaki gibi bir cilt. Boyu epeyce uzundu ama Bo için bu onun cazibesinden hiçbir şey eksiltmiyordu. Bo uzun boylu kadınları severdi.

Janice, "Kendine gel," diye onu uyardı. "İçine düşeceksin."

Cynthia Norvell kendini tanıtip sandalyeye oturdu. Bluzu beyazdan da beyazdı ve yakası tam ensesinde hafifçe kalkık duruyordu. Bu Bo'yu mahveden bir modeldi. Bembeyaz çoraplarıyla birlikte bu gömlek onun safiyetinin birer sembolüydü adeta. Jimnastik salonunun ışıkları nişan yüzüğünden yansıyarak ışıltılar saçıyordu. Binlerce dolarlık bir yüzük olduğu kesindi.

"Birkaç soru sormamızda sakınca yoktur, umarım," dedi Bo kızı.

"Elbette." Sesi yumuşacık ve çok tatlıydı. Bo da onun gibi bir kızın böyle bir sesi olacağını tahmin etmişti zaten. "Allan'ı öldüren her kimse, ortaya çıkması için elimden gelen her şeyi yaparım."

"Sizin için çok acı olduğunu anlıyoruz," dedi Janice. "Size daha fazla acı vermek istemeyiz ama birkaç soru sormamız gerekiyor."

Cynthia burnunu çekerek blucinin cebinden bir kâğıt mendil çıkardı. Bo'ya kalsa, daracık pantolonunun cebine bir kâğıt mendil bile sıkıştırmak mümkün değildi.

Cynthia mendiliyle gözlerini silerek, "Önemli değil, önemli değil," dedi.

"Allan'ın ortadan kaybolduğunu ilk siz mi fark ettiniz?"

"Yok, hayır. Konuklarla ilgileniyordum. Çok kalabalıktık, gördüğünüz gibi. Çığlıkları duyana kadar hiçbir şeyin farkında değildim."

"Cese... yani Allan'ı ilk görenlerden biriydiniz herhalde. Hemen koşmuş olmalısınız."

"Ah, evet. Korkunçtu. Bu sahneyi ömrüm boyunca unutamayacağım." Omuzlan sarsılır gibi oldu ve ağlamaya başladı. Gerçekten ağlıyordu ve Bo o anda ona uzatacak bir mendili olmasını çok istedi. Ama üzerinde bir mendili olsaydı da, genelde berbat bir durumda olacağı için, ona uzatmaya utanırdı herhalde.

Cynthia kendi kâğıt mendilini gözlerine bastırarak biraz daha hıçkırdı. Bo çaresizce onun karşısında duruyordu. Janice kızın yanına gidip omuzuna sarılmıştı. "Tamam, sakın ol. Biliyorum senin için çok zor bir durum ama sadece bir iki soru."

Cynthia'nın hıçkırıkları kesildi. Gözlerini de iyice kurulayarak mendili cebine sıkıştırdı. "Tamam," dedi. "Memur Franklin ona daha önce de çok yardımcı olduğunuzdan bahsetmişti."

Bo bunun üzerine böbürlenerek, "Evet, öyle," dedi. "Sanırım bu olayda da suçlunun kim olduğunu biliyoruz." 133

Cynthia'nın gözleri açıldı. "Biliyor musunuz?" "Evet, sanırım biliyoruz," dedi Janice. Bo bildiklerinden emindi. |

"Deli olmalı!" dedi Bo gözlerini Janice'den Franklin'e çevirip tekrar Janice'e dönerek. O anda gerçekten de bir sigara için her şeyini verirdi. "Sen şaka mı ediyorsun?"

"Böyle bir konuda şaka edecek değilim, Bo. Kızın yaptığı kesin."

"Ama o yapamaz... yani, oraya giremez ki... o bir kadın."

"Neden giremesin? Ben girdim ya!"

"Bu farklıydı."

"Durun," diye Franklin araya girdi. "Kızın bunu nasıl yaptığını bana anlatmalısınız."

"Bu işin kolay kısmı," dedi Janice. "Allan'a vurdu ve Allan düştü. Pisuvar çok yakınındaydı."

Bo, Janice'in bu sözcüğü nasıl kullanabildiğini anlayamıyordu. "Ama erkekler tuvaletine nasıl girer? Hadi, girdi diyelim... nasıl çıktı peki?"

"Çıkmadı," dedi Janice.

"Ne?"

"Bırak anlatsın," diye Franklin, Bo'yu susturdu ve Janice'e döndü. "Önce katilin Cynthia olduğunu nasıl anladın, onu anlat."

"Çoraplarına bakmadınız mı? Kar beyazı. Ne konuklarla ilgilenmiş ne de dans etmiş. Davetlilere sorun bakalım. Eminim, onu partide gören olmamıştır."

"Farmer!" diye Franklin memura seslendi.

Farmer nöbet yerini bırakıp onun yanına geldi ve Franklin ona art arda emirler vererek, "Davetlilere Miss Norvelle'in partide ne yaptığım, onu jimnastik salonunda görüp görmediklerini sormanı istiyorum," dedi.

"Araştır ve gel."

"Öyle sanıyorum ki, partide biri Cynthia'ya Allan'ın Gail ile beraberliğinden bahsetti," diye Janice öyküsüne devam etti. "Yani Ralston'un

134

sevgilisi olan kızla. Bunu Stafford yapmış olabilir. Ona da sorarsınız. Cynthia çok üzüldüğü halde kendi nişanında olay çıkarmak istemedi. Allan ile sakın bir köşe bulup konuşmayı düşündü ve Allan'ın tuvalete gittiğini görerek onu izledi. Veyahut da oraya gelme dni söyledi. Her neyse, erkekler tuvaletine bir şekilde girdiler."

"Birisi onları pekâlâ görebilirdi," dedi Bo.

Franklin mantık yürüttü. "Görse bile, her birinin ayrı ayrı tuvaletlere gideceğini düşünürdü. Oraya saptıktan sonra, doğal olarak biri sağa biri de sola gidecek diye düşünmez misin?"

"Doğru," dedi Janice. "Kapıyı da Cynthia kilitlemiş olabilir, çünkü orada konuşurlarken kimsenin girmesini istememesi doğal."

"İyi de, ya içeri girdiklerinde biri olamaz mıydı?" diye Bo yine karşı çıktı.

"Allan önceden girip bunu kontrol etmiştir. Sonra konuşmalar bir tartışmaya dönmüş olmalı. Allan onu tehdit etmiş olabilir, ya da gülüp dalga geçmiş olabilir. Belki de, üzerine saldırdı. Cynthia da bu yüzden ona vurdu."

"Allan'a yumruk atan Cynthia mıydı yani? Bundan nasıl emin olabiliyorsun? Ya da gerekirse, nasıl kanıtlayabilirsin?"

"Yüzüğüne bakabilirsin. "Allan'ın yüzündeki kesiği görmedin mi? Cynthia yüzüğünü temizlemiş olabilir ama içinde mutlaka kan kalmıştır."

Franklin giderek ikna olmaya başlamıştı ama aklına takılan şeyler vardı. "Diyelim, yüzükte kan bulduk. Kapı içeriden kilitliken katilin kaçışını nasıl açıklıyorsun?"

"Kaçmadı ki. Bölmelerin gerisinde gizlenip bekledi. Korkmuştu. Olayların bu şekilde gelişeceğini hiç düşünmemişti. Birilerinin kapıyı açmasıyla, o da kalabalığa karıştı. Herkes cesedin başına üşüşmüştü, kimse tuvalette başka biri var mı diye bölmelerin arkasına bakacak halde değildi. Cynthia da aralarına karışıp herkes gibi bağırıp çağırmaya başladı."

"Evet, kimse onun nereden çıktığını düşünenecek durumda değildi herhalde. Galiba haklısın. Şimdi her şeyi daha iyi anlıyorum."

Bo da bütün bunları düşünebilirdi ama Cynthia'nın yüzüğünde birazcık kan bulunması onu suçlamak için yeterli olmayacaktı. "Cynthia'nın içeride olduğunu nasıl kanıtlayacağız peki?" diye sordu.

135

"Kanıtlayabiliriz. Belki de sen onun partide hiç ortada görünmediğini kanıtlayacak bir şeyler bulabilirsin.

Hatta, onun tuvaletlere doğru gittiğini gören birini bulabilirsen daha da iyi olur. Bembeyaz çoraplar ve bir de yüzüğündeki kan. Bütün bunlar jüriyi ikna edecektir."

"Bana yine de her şey bir kaza sonucu olmuş gibi geliyor."

"Buna jüri ya da savcı karar versin artık," dedi Franklin. "Siz ikiniz yine iyi iş başardınız. Sizi polis kuvvetlerine mi alsak acaba?"

"Yeteri kadar maaş ödeyebileceğinizi sanmıyorum," dedi Bo.

"Doğru. O kitaplardan kazandığın kadar ödeyemeyiz. Gidip Miss Norvell'le konuşsam iyi olacak. Sağ olun."

Bo ile Janice onun arkasından bakarlarken, "Just a Dream" şarkısı çalmaya başladı. Bo boş jimnastik salonuna döndü. "Sahi, şu dans işi ne oldu?"

Janice gülümseyerek ona baktı. Bo'nun kalbi yerinden çıkacaktı.

"Seninle dans edersem çiklet çiğnemekten vazgeçecek misin?"

"Tabii, tabii. Elbette. Derhal vazgeçerim."

Bo tuvaletlere doğru havada uçtuğunu hissediyordu. Tam çöp sepetinin olduğu yere geldiğinde, Cynthia'nın nişan yüzüğü gibi bir yüzüğü almak için gücü yetecek mi düşünmeye başladı.

136

AP S ARA'nın D A N S I

J o a n <|/\ i c b t e t

Phon Pench Havalimanı küçük olmasına küçüktü ama Kamboçya'ya ilk kez gelen biri için ürkütücü olabilirdi. Mike Swann da işte bu yüzden Jill Winfield'i karşılamak için havalimanına gelmişti. Jill Tayland Havayolları'nın New York üzerinden Bangkok'a gelen uçağıyla sabah orada olacaktı. Mike onu daha gümrük işlemlerini yaptırırken gözüne kestirmişti; sarı ırkın arasında bir Avrupalı'yı ayırt etmek o kadar da zor sayılmazdı. Blucin, beyaz bir tişört ve lacivert ceket. Ayrıca da, Jingo'nun gözleri. O günlerde, Jingo'nun gözleri için 'kadınları öldüren gözler' derlerdi. İşte bu Mike için biraz sarsıcı olmuştu. Neyse ki, kız babasından daha fazla bir şey almamıştı. Güzel bir kadındı. Biraz sırık gibi ama hoş. Açık kumral saçları pırıl pırıl parlıyordu.

"Jill Winfield?" Kadın onu beklemiyordu ama adını seslenen birini duyunca hemen döndü. Gözleri parıltıladı. Altın ışıltılar.

Mike kendisini tanıttı. Gerçeğe oldukça bağlı kalmaya dikkat ederek, "Cambodia Monitor'dan arkadaşlar birkaç gün size rehberlik etmemi istediler," dedi.

"Ne kadar hoş," diye Jill onu tedirgin bakışlarla izlerken birden şaşkın bir ifadeyle, "Michael J. Swann!" diye bir çığlık attı. "Pulitzer Ödülü, Ulusal Kitap Yarışması!"

Mike da bunu hiç beklemiyordu. "Evet, suçlusu benim," diye şaka yapmaya çalıştı.

137

"Geçtiğimiz yıl kitabınız hep başucumdaydı." "Bunun tüm sorumluluğunu üzerime alabileceğimi sanmıyorum. Umarım, orada durmaya layık olabilmiştir."

"Beni çok daha güzel düşlere sürükleyen romanlar okudum ama sizinkinin sonu müthişti. Çok ama çok beğendim."

Kitabın arkasındaki fotoğrafı Mike'ı o kadar da iyi yansıtmıyordu. İnce uzun bir yüz, ciddi bakışlı grimsi gözler ve koyu renk kaşlar... saçlar ise, hafif kırışmaya yüz tutmuş. Fena da sayılmazdı.

"Şimdi, sizi kazanmak için ne yaptım, bana açıklayın bakalım. Büyük olasılıkla Monitor'dan birine borcunuz filan olmalı."

"Pek sayılmaz. Ben de iki görev arasında burada bulunuyordum." Bu tam olarak yalan değildi ama söylenmesi gereken pek çok şeyi içermiyordu. Zaten de, bir açıklama olarak garip kaçmıştı.

Bir hamal yanlarına yaklaşarak Jill'in eşyalarını aldı ve Mike sıcak ve nemli havada kalabalığın içinden Toyota arabasına doğru önden yolu göstererek, ilerledi.

Tanıdığı Taylandlı birinin işlettiği Lucky Siam Oteli'ne doğru arabayı sürdü. Sessiz bir sokakta orta karar bir oteldi. Jill bu oteli bir turizm rehberinden bulmuştu. Kocaman, lüks otellerden birini seçmediği için Mike

memnun oldu. İş adamları ya da kapalı grup turistlere hizmet veren otelleri sevmezdi. Turlar Phnom Penh'de geceleyip doğru Angkor'daki tapınaklara götürülürdü.

"Epey uzun bir yolculuk, değil mi? Jet sendromunu atlatabilir-sen, belki akşam üzeri biraz etrafı gezebiliriz."
"Şu anda kendimi pek iyi hissetmiyorum. Belki bir duş alırsam kendime gelirim. Eğer vaktiniz varsa, hiç de fena olmaz."

"Bu geziyi sabırsızlıkla bekliyordum." Yerlilerin çekerek turist gezdirdiği arabalardan birini seçerek Phnom Penh'in tek geniş caddesine doğru saptı. Oradan tekrar önündeki arabaları sollayarak karşıdan gelen trafiğe rağmen dar sokağa sapıverdi. Jill biraz gerilmişti.

"Ah, seni uyarmalıyım, özür dilerim. Kamboçyalılar trafik ışıklarına pek alışmamışlar. Trafikte her şey mubahtır. Neyse ki, insanları kibar."

Lucky Siam Otel'i'nin önüne park etti. Bembeyaz merdivenlerin iki kenarında uzun palmyeler yükseliyordu. Bir hamal arabaya doğ-

138

ru yaklaşıırken, Mike, "Belli bir yeri görmek istiyor musun, yoksa programı bana mı bırakıyorsun?" diye sordu. "Sana bırakıyorum ama Killing Fields'i bir ara mutlaka görmek isterim."

Bu, kadının ülke hakkında bir ön bilgi sahibi olduğunu gösteriyordu. Güzel olmasına güzeldi de, ukalalık Mike'in pek hoşuna gitmezdi.

"Bu biraz fazla enerji gerektirir. İstersen, Killing Fields'i yarına bırakalım. Üç iyi mi? Gelmeden telefon açarım."

"Teşekkürler," dedi Jill gülümseyerek. "Umarım seni sıkmam. Çok soru sorarım da."

"Önemli değil. Ben de çok soru sorarım." Mike da ona gülümsedi.

Cambodia Monitor yayıncılığın sahibi ile Mike bir zamanlar Özel Tim'de birlikte görev almışlardı. Gerçi, artık bundan pek bahsetmiyorlardı. Larry bir iş adamı olmuş ve Hong Kong'a yerleşmişti. Eski birer dost olarak, dünyanın bir ucunda nispeten birbirlerine yakın sayılırlardı ve Larry'den bir e-mail gelmiş olması hiç de şaşırtıcı değildi. Ancak, bu seferki e-mail Mike'ı tedirgin etmişti. Bunu görmemiş olmayı dilemiş ve şehirden kaçmak istemişti.

Genç bir bayan sizin oraya geliyor. Eski dostumuz Jingo'nun kızı ama bunu bilmemen gerekiyor. Kimsenin bilmemesi gerekiyor. Bu o kadar zor olmayacaktır. Kadın boşanmış ama kocasının soyadını kullanıyor. Jill Winfiel. Öyküyü tam olarak bilmiyorum ama galiba oralarda çalışmak istiyormuş. Her şey ayarlanmış. Jingo birkaç gün onunla ilgilenmeni istedi. Asya'yı hiç görmemiş, Kamboçya'da halini düşün artık. Onunla ilgileneceksin, dostum. Jingo, kızının Apsara Projesi'ne bir göz atmasını istiyor. Şu kuzeydeki büyük proje - biliyorsun. Kamboçyalı Ving adlı biri projenin başındaymış. Şimdilik bu kadar. Senatör teşekkürlerini iletiyor. Mike, Senatör'ü hâlâ Jingo adıyla tanıyan kaç kişi kaldığını düşündü. Söylentiler doğruysa, birileri bunu araştırmak isteyecekti.

139

Pek çok kez birbirlerinin hayatını kurtarmışlardı ama herif her zaman sorun olmuştu. Bütün hırsını artık politikaya yöneltmişti. Time ve Newsweek gibi dergilerde görünüp duruyordu. Swann'dan on yaş kadar büyüktü.

Kızı yirmi beş yaşlarmada olabilirdi. Bu, Jingo'nun kızı olabilmesini makul gösterecek bir yaştı ama yine de o kadar erken evlendiğini sanmıyordu. O zamanlar, bir ailesi olduğunu hayal meyal hatırlıyordu ama bu konudan pek fazla bahsetmemişlerdi. Jingo her zaman yaşadığı anı hisseden bir adamdı. Ve sadece kendini düşünen bir adamdı. Hepsinin sağ salim geri dönmesi bir şanstı.

Kızı Kamboçya'da ne halt ediyordu peki? Monitor'da çalışmak istemesi saçma görünüyordu. Kamboçya'da İngilizce yayınlanan bir gazete olarak Monitor iyi iş yapıyordu. Yeterince olay cereyan eden bir ülke sayılırdı. Fransızlar'ın yönetiminden, Japonlar'ın işgalinden ve ABD'nin bombardımanından, son olarak da Vietnam'dan kurtulup toparlanmaya çalışan yoksul bir ülkeydi.

Monitor çalışanları genel olarak yurt dışında görev yapan gazeteci takımından oluşuyordu. Ayrıca, yalnız adamlar ve bazı işini ciddiye alan Asyalı öğrenciler, bir de başka gidecek yerleri ve yapacak işleri olmayan tipler de vardı. Kısacası, bu ülkede bulunmak için gerçekten resmi bir görevi olanlar dışında, biraz yolunu kaybetmişlerin toplandığı bir gazeteydi. Jill Winfield bunların arasından hangi gruba dahil olabilirdi?

Telefonun öbür ucundan onun sesini duyduğu an, onun gülüşünü ve 'öldüren' gözlerini görür gibi oldu.

Gerçekten de ona etrafı gezdirmeyi sabırsızlıkla beklediğini düşündü. Jill otelin kapısına inip onu karşılayacağını söylediğinde ise, bu çok hoşuna gitti. Ve işte, palmyelerin gölgesinde durmuş bekliyordu.

Kısa kollu sarı bir elbise giymiş, omuzuna da hasır bir çanta asmıştı.

"Hava çok sıcak," dedi Mike arabasından inerek. "Fazla yol yürümeyeceğiz, merak etme. Yine de yanma bir şapka alman için seni uyarmalıyım."

"Çantama bir şapka aldım. Şu katlananlardan. Madison Avenue

140

tarzında değil ama idare eder." Şapkayı başına geçirdi ve gözlerini yukarı kaldırıp Mike'a baktı. Uzun ve koyu renk kirpikleriyle çok şirin görünüyordu. Mike gülümsedi. Kadın harikaydı.

Bir sonraki köşede Kamboçya'nın tipik arabalarından birine bindiler. "Bunlar biraz korunmasız gibi görünür ama," dedi arabacı arabayı itmeye başladığında. "Şehri görmenin yolu budur."

Kadın her şeyi hemen algılıyor ve Mike'ı gözünden kaçmış pek çok ayrıntıyla ilgili sorular soruyordu. Mango ağaçları, ve diğer değişik meyve türleriyle ilgili sanki bir meyve yetiştiricisiymiş gibi konuşuyordu.

Ama algılayamadığı şeyler de vardı. "Evler yıkılacakmış gibi görünüyor," dedi. "Ne kadar bakımsız."

"Bazıları gerçekten de yıkılabilir ama bazılarının sadece görünüşü öyle. Ülkeye yağın yabancı yardım ve yatırımlar nedeniyle, yeni ofislere ve otomobillere geniş alanlar gerekiyor. İnşaat sektörü süratle geliyor."

Mike arabacıya Kraliyet Sarayı ile Gümüş Pagoda'ya gitmesini söylemişti.

"Şu duvarların gerisindeki zenginliği düşünsene," diye Jill hayranlıkla gün batımında ısıltılı göz alan altın işlemeleri ve duvar süslemelerini gösterdi. "Turist Rehberi'nde, içeride gerçek boyutlarıyla bir Budha heykeli olduğu yazıyor. 9,5 karat elmaslarla işlenmiş. Ayrıca, arabacının da bacak kaslarının zenginliğini yabana atmamak gerek."

"Doğrusu bana da yeni bir bakış açısı getirdin."

"Nerelisin? Yani, burada olmadığın zamanlar nerede yaşıyorsun?"

"Los Angeles dışında doğup büyüdüm. Ailem hâlâ orada. Çocukluğumda oralar portakal, erik ağaçlarıyla çevriliydi. Şimdi çok değişti, tabii. Yılda bir kez geri gitmeye çalışıyorum ama gidemediğim de oluyor. Annem her ay bana mektup atar. Ben de kartpostallarla filan ona yetişmeye çalışıyorum. Gerçi, o daha çok yazıyor." Mike bir an için sustu. "Peki, sen?"

"Son olarak Boston'daydım. Doğal bir geçiş oldu aslında. New England ve sonra Connecticut'ta yatılı okullarda okudum. Üniversite'nin iyi bir tiyatro bölümü vardı ve ben de oyuncu olmak istiyordum."

141
dum. Ama bu bir heves olarak kaldı, gazeteciliğe döndüm. New London Da/de bir süre çalıştım sonra G/obe'da serbest muhabir olarak çalıştım."

Mike ona ailesiyle ilgili bir şey sormamaya karar vermişti.

Saat beşe doğru arabacı onları Yabancı Muhabirler Kulübü'nün önünde bıraktı. Biraz erken gelmişlerdi, barda henüz kimseler yoktu. Mike köşede bir masa seçti.

"Burası gazetecilerin kutsal mekânıdır. Kamboçya'da yaşayanların da kaçamak yeri. Şu çift kanatlı kapılar büyük bir konferans salonuna açılır. Birkaç haftada bir konferanslar, paneller filan düzenlenir. Ülkeye gelen ziyaretçiler, politikacılar burada konuşmalar yapar. Bazen iyi bir haber yakalayabilirsin. Buralılar böyle olaylara bayılır. Dış dünyayla bir iletişim."

Mike bira ısmarladı, Jill de soda. "Ee, buralara neden geldin bakalım? Monitor kendi içinde fena bir gazete sayılmaz gerçi, ama herhalde buralara yerleşmeyi düşünmüyorsun?"

Jill ona düşünceli düşünceli baktı. Ne kadar güzel vakit geçiriyordu, ve neredeyse karşısındaki adamın samimiyetine inanmıştı. Şimdi onu samimiyete davet etmenin zamanı gelmişti.

"Dinle, Michael," dedi. "Monitor'dakiler beni daha on gün beklemiyorlar. Ben biraz kendi kendime etrafı tanımak için erken geldim. Seni de kitabından tammasaydım, beni tavlama için yanaştığını sanabilirdim."

Ama öyle değilmiş. Ancak, seni Monitor'dan göndermedikleri de kesin. Şimdi, bana işin aslını anlat bakalım."

Mike onun bu sözlerine gülmek istedi. Öyle rahatlamıştı ki... fakat birden yanlış bir şey yapabileceği korkusuna kapıldı. Jingo, dostum, senin ufaklığın gözleri açıldı!

"Monitor'un sahibi Larry yakın dostumdur. Hong Kong'da yaşıyor. Bana babandan bir mesaj ilettiler ve..."

"Babam mı!"

"Senatörle uzun yıllar öncesinden tanışırız."

"Ama o benim burada olduğumu bile bilmiyor... yani, öyle olması gerekir."

"Anlaşılan, biliyor."

Jill arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu ve gözlerini ona dikti. Bakışlarında şaşkınlığın ötesinde birtakım ısıltılar oynayıyordu ama

142

Mike bu öfkenin tümüyle kendisine yöneltilmemiş olduğunu görebiliyordu.

"Öyküyü bilmek ister misin?"

Jill kuşkuyla, "Meraktan ölüyorum," dedi.

"Babanla 1970'li yıllarda özel bir görevdeydik. Zor günlerdi ve çok şey paylaştık. Ancak, görevimiz bittikten sonra pek görüşmedik. Çok farklı iki insandık." Mike bu kadarının yeterli olacağına karar verdi ve sustu.

"Politikaya atıldığını duydum. O da benim nerede ne yaptığımı duymuş olmalı. Aslında, aradan yirmi iki yıl geçti. Bir de baktım, bir gün Larry'den bir e-mail gelmiş. O da bizimle aynı görevdeydi, sanırım babanla ilişkilerini koparmamışlardı. Mesajda senin Monitor'da çalışmak üzere buraya geleceğimi yazmış. Baban seni birkaç gün kanatlarımın altına almamı rica ediyormuş." Ellerini iki yana açtı. "Hepsi bu."

"Hadi, Michael! Sen başka şeyin peşindesin. Söylentileri duymuş olmalısın. Senatör'e kızının aracılığıyla ulaşmayı düşündün. Babam Başkanlığa oynuyor."

"Böyle düşünmekte haklısın, seni suçlayamam. Evet, bu konuyu merakla izliyorum ama bir öykü peşinde filan değilim. Muhabirlik işini bir kenara bırakmış durumdayım. Bir kitap için anlaşmam var ve bir yıllığına izne çıkıyorum. Burada iki haftam kaldı."

Mike onun kararsızlığını fark etti.

"Bu arada babanın bir ricası daha var. Apsara Projesi'ne bir göz atmanı istiyor."

Bu kez Jill gerçekten çok şaşırmişti. Bir süre parmağındaki yüzükle oynadı ve, "Nedir bütün bunlar?" diye sordu.

Mike onun kendi sorduğu sorunun cevabını bildiğinden emindi ama üstüne gitmedi. "Babanın bu konuyla ilgisini bilemem ama projenin ne olduğunu biliyorum. Bu ülke için çok özel bir ruh sağlığı merkeziyle ilgili. Sanatın bir tedavi yöntemi olarak kullanıldığı bir merkez ve apsara denen bir dansla tedavi uygulamayı düşünüyorlar. Apsara, Kamboçya'da bir kültür. Apsara dansçıları eski imparatorluk döneminde saraylarda dans ederlermiş. Angkor tapınaklarında bu dansı temsil eden kabartmalar vardır."

Jill başını sallayarak, "Babamın bu tapınaklarla ilgili kitapları vardı," dedi. "Bunları bana anlatırken neden bahsettiğini anlayama-

143

yacak kadar küçüktüm. Kamboçya'nın nerede olduğunu bile bilmiyordum. Ama bana vakit ayırdığı için mutluydum. Masal anlatıyormuş gibi gelirdi."

Her zaman mutlu bir anı olarak aklında kalan o günler, o anda bütün anlamını yitirmişti.

Mike onun gözlerindeki ifadeyi yakaladı. Bir tür ihanete uğramış olduğunu anlıyordu. Fazla ısrarcı davranmamaya çalıştı ve bara doğru döndü. Tam o sırada iki kişi içeri giriyordu. Tanıdığı birileri değildi.

"Annem Apsara Projesi'nin tamamen kendi işi olduğunu söylemişti. Babamın ise, bu işten haberi olmadığını söyledi. Ona inandım. Ancak, bunun çok mantıksız olduğunu düşünmem gerekirdi. Annemin buralarla hiçbir zaman ilgisi olmadı. Babam buralara ilgi duyardı. Gerçi, artık yıllardır başka şeylere ilgi duyuyor." Kaşları çatıldı. "Ruh sağlığı konusu annemin büyük hayaliydi. Bir politikacı karısı kendini bir işe adanmış, bilirsin..."

Sesi giderek alçaldı, bakışları sabitleşti. Gözlerindeki o ışık sönmüştü. Bir anda yıkılmıştı.

Mike ayağa kalkıp onu kolundan tuttu. "Hadi, seni otele geri gö-türeyim. Bu konuyu yarın biraz daha düşünürüz."

Kulüpten çıktıklarında hava kararmak üzereydi. Merdivenler hafif loştu ve aşağıda gizlenmiş gölgeyi fark etmediler. "Miss... Miss..." diye bir fısıltıyla Jill yerinden sıçradı. Ve kendisine doğru uzanan bir el gördü. Neredeyse basamaklardan düşüyordu. Mike hemen onu kolundan çekip arabaların olduğu köşeye doğru oradan uzaklaştırdı.

"Akşamları hep orada gizlenir," diye bir yandan da anlatıyordu. "Adı Joe. Bisiklet tamircisinde çalışıyor. Belki karanlıkta fark etme-mişsindir, tekerlekli sandalyeye mahkûm zavallı. Buradaki mayın tarlalarının kurbanlarından biri."

"Tahmin ettim," diye mırıldandı Jill.

Mike arabacıya bir şeyler söyledi ve sonra Jill'e döndü. "Buradaki ilk gününü bu şekilde kapatamayız. Şimdi, seni nehre götüreceğim. Burası Mekong ve Tonle kollarının tam birleştiği noktadır ve şu anda balıkçılar tekneleriyle nehre açılmıştır. Fenerlerin suya vuruşu nefis görünür. Bu daha güzel rüyalar görmek için esinlendirecektir."

Mike onu otele bırakırken merdivenleri çıkıp kapıya kadar geldi. Jill uykulu gözlerle, "Beni karşıladığın için teşekkürler," dedi. "Balıkçı teknelerinin fenerleri için de... Sana gördüğüm rüyaları anlatırım."

144

Mike geç saatlere kadar uyuyamadı. Penceresinin önündeki palmyelerin tavana vuran gölgesini izleyerek yatağında öylece yattı. Jill tatlı kızdı... ama Jingo neyin peşindeydi?

Ertesi sabah çarşıya çıktılar. "Önce Central dükkânlarına gidiyoruz," dedi Mike. "Buradaki yabancılar için ideal bir alışveriş merkezi. Buzdolabından ay çöreğine kadar her şeyi bulabilirsiniz. İstersen televizyon ve somon fûme veyahut antibiyotik."

"Phnom Penh'in mağduriyet bölgesi olduğunu sanıyordum."

"Kamboçyalılar için!"

Rus Pazarı yerel ürünlerle dolu bir labirentti. Kumaşlar, el işleri. Mike onu gümüşlerin olduğu bölüme götürdü. Çok güzel işlenmiş bilezikler, kolyeler ve çatal bıçak takımları vardı. Hem de ucuz. "Kamboçya gümüşü, bildiğiniz gümüşten farklıdır. Karışık bir metal olduğu için çok çabuk kararır ve sürekli parlatmak gerekir. Ama nefis bir şekilde işlenmiştir. Annem, ona gönderdiklerimi çok beğendi. Aslında, o kadar da emin değilim çünkü gümüş parlatmak pek ona göre bir iş değildir."

"Onu düşünmen yeterli, Michael. Annen bunun için mutlu olmuştur." Onun kolunu sıvazladı.

Pembe şemsiyeler altında kurulmuş minik masaları olan bir restoranda öğlen yemeği yediler. Menü Fransız yemeklerinden oluşuyordu. "Bu kadar zıtlığı bir arada görmemişim," dedi Jill. "Bu ülke baştan aşağı böyle mi?"

"Köylerde halk çok yoksul. O kadar çok mayın alanı var ki, bir türlü eskisi gibi pirinçlerini ekemiyorlar."

"Neden burada yaşıyorsun?"

Mike omuz silkti. "Hayata buralarda başladım. Güneydoğu Asya'yı baştan aşağı gezdim. Kamboçya'ya çok geldim. Bildiğim bir yer. Belki ilk işime Latin Amerika'da başlasaydım orada takılıp kalacaktım. Kim bilir?"

Bazen insanın hayatını neyin belirleyeceği bilinmiyor." Mike bu düşüncelerine bir nokta koyar gibi başını

salladı ve karşısındaki kadını seyretmeye devam etti. Onu bir gün önceki konuşmalara geri döndürmek için zorlamadı. Kendi haline bıraktı.

145

"Biliyor musun, bu sabah uyandığımda senin, bu Senatör'ün de, kızının da canı cehenneme, diye düşüneneğinden korktum," dedi Jill. "Böyle düşünmediğine sevindim." Sonra yüzünde yaramaz bir çocuk ifadesiyle, "Her ne kadar bu konuya geri dönmek ve itiraf etmek istemiyorsam da, olayı tek başıma çözebileceğimi hiç sanmıyorum," diye devam etti. "Sana ihtiyacım var. Birkaç günlüğüne bana göz kulak olmaya söz verdiğine göre, ben de bundan mümkün olduğunca yararlanmaya çalışacağım."

Mike bir kahkaha attı. "Kaçmıyorum, merak etme." Jill bir an için onun gözlerinin içine baktı. Bu adamdan hoşlanıyorum.

"Ving denen adam hakkında ne biliyorsun?" Mike böyle bir soruyu bekliyordu. Apsava Projesi onun fikriydi. Bu, onun pek çok projesinden biri. Başarılı bir adam. Henüz bu işlere başlarken, ben de buraya gelmişim. "1995 yılının ilk baharında onunla tanıştım. O yıl pek çok Kamboçyalı evine dönmüştü. Yirmi yıldır Pol Pot'un işgaliyle savaş sürüyordu. Ving bir doktordur. İmparatorluk bunu bilseydi onu ya-şatmazlardı. Ama Ving işçilik yaptı ve sonunda balta girmemiş ormanlardan Tayland'a kaçtı ve Amerika'ya gitti." "Onu kim finanse ediyor, biliyor musun?"

"Ben tanıdığımda pek parası yoktu ama çok iyimserdi. Daha uzun süre boş umutlarla bekleyeceğini düşünmüştüm. Ancak, sonradan paranın gerçekten de geldiğini duydum. Umarım doğrudur. Bir ara gidip onunla konuşmak istiyordum, ama vaktim olamayacağını düşünmüştüm. İstersen, yarın birlikte gideriz." Jill hemen cevap vermedi. Kafası karışmıştı. Karşısındaki adama güvenmekle çok mu safık ediyordu acaba? "Bütün bunlar ne anlama geliyor, bilmiyorum. Sana söylemem gereken bazı şeyler var ama bunları sana - ancak anlattıklarımı kayıt dışı dinlersen- anlatabilirim."

Mike cebinden bir kart çıkarıp arkasına bir şeyler yazdı ve akma da imzasını atıp ona uzattı. "Buna gerek yoktu!"

"İyi bir başlangıç yaptığımız söylenemez. Bana güvenmemek için her türlü sebebin var ama ben güvenilebileceğini söylemek istiyorum."

146

Jill derin bir soluk aldı. "Tamam. Ving istediği parayı aldı... bunu ona annem sağladı."

Bu kez şaşıрма sırası Mike'daydı. "Annen mi?"

"İki yıl kadar önce ruh sağlığı konusunda bir vakıf kurdu. Çok iyi bir duyuruyla kendini tanıttı. Sonucunu sen tahmin et. O kadar çok başvuru oldu ki, ne yapacaklarını şaşırdılar. Bu arada Kamboçyalı Mei adında bir kadın, Ving'in sanat terapisi projesinden bahseden bir mektup göndermişti. Annem, Mei ile buluştu ve Mei annemi tavladı."

"Peki, annen ne yaptı? Apsara için bir fon mu oluşturdu?"

"Hayır, kendi karşıladı. Ama adını gizli tutuyordu. Bu konuda çok kararlıydı. Bana da çok yeni anlattı."

Babamın bunları bilmemesi konusunda da çok ısrarlıydı."

"Sen de buna inandın?"

"Annemin ailesinden büyük bir miras kaldı. Bu, pekâlâ olabilirdi. Zaten her şey olup bittikten sonra bana anlatmıştı, ben de üzerinde fazla düşünmedim. Evet, ruh sağlığı konusu anneme uyuyordu ama Kamboçya onun için konu dışı bir yerdi. Onun yerel olarak hayırseverlik puanı toplaması gerekiyordu. Annemle babam politika konusunda çok hırslıdır ve birbirlerini muazzam bir şekilde desteklerler. Annemin bütün bu çabaları babamın arkasında bir güç olabilmek için giriştiği faaliyetlerdir. Ama Kamboçya projesi burada nereye oturuyor, hiç anlayamıyorum."

"Annen senden tam olarak ne yapmanı istedi? Buraya gelip duruma göz kulak olmanı mı?"

"Genelde bunu istiyor gibiydi ama buraya gelmemin aciliyeti de vardı. Bunu açıklamadı. Ben de evliliğimin berbi.. bir noktasınday-dım, kaçmak işime geldi. Monitor'da bir iş bulmayı da kendim istedim ama bunu hâlâ isteyip istemediğimden emin değilim."

Aynı gün akşam üzeri Mike onu otelden aldı ve Killing Fields'e gitmek üzere yola çıktılar.

"Bunu yapmak zorundayım," dedi Jill. "Yoksa bu seyahatim, Normandiya'ya gidip çıkarmanın yapıldığı savaş alanını görmeden, sadece şarap alıp geri dönmeye benzer."

147

"Bu konuda haklısın, ancak Killing Fields hakkında ne kadar fotoğraf görmüş olsan da, gerçek biraz katı gelecektir. Kamboçyalılar özellikle burada yapılanları herkesin görmesi için, savaştan sonra hiçbir şeyi ellemiyorlar."

İçeriye girerlerken, Mike onu etrafı kendince görmesi için serbest bıraktı. Az sonra hissedeceklerini çok iyi biliyordu ve bunun için acele etmeye gerek yoktu.

Mike bu tapmağı ilk gezisinde, önce her yerde olduğu gibi buraya tarihi bir anıt olarak bakmıştı ama biraz dikkat edince insanın içini bir dehşet sanyordu. Camekânların arkasında Pol Pot'un kurbanlarının kelleleri, gözleri birer çukura dönmüş kuru kafalar halinde üst üste yığılmış, sessiz sessiz bu kıyımı eleştirircesine bakıyorlardı sanki. Sahil boyunca iskeletlerden geriye kalan kemikler öylece duruyordu. Yıllardır güneş ve yağmurun altında aşınmış yanardağ kraterleri gibi kat kat mezarlar korkunç bir manzaraydı.

O gece Casablanca tipi bir kulübe gittiler. Yüksek arkalıklı hasır koltuklara kurulmuş patronlar ellerinde içkileriyle tavana asılı pervanelerin ağır ağır döndüğü, filmlerden çıkma bir dekor içindeydi. Pierre'in kendine göre bir repertuarı vardı ama "As Time Goes By" şarkısıyla yetinirdi.

Bu barın müdavimleri vardı. Svann oraya pek takılmazdı. İçeri girdiklerinde dikkati çekeceklerini biliyordu. Jill ince pamuklu, kısa etekli bir elbise giymişti ve bronz rengi bacaklarıyla dolgun göğüsleri ortaya çıkmıştı. Barın arkasındaki aynadan sinyali alan başlar teker teker kapıya döndü. Mike, Jill'i oradakilerle tanıştırtırken herkes birer centilmen gibi davranmıştı. Ama Mike onlara fazla fırsat tanımadı. Jill'in beline sarılarak dolaşmak onda çok özel ve çok hoş bir sahiplenme duygusu yaratmıştı.

Bir masaya geçip oturdular ve derhal masaya bir buket orkide kondu. İçerisi loştu ve pervanenin uğultusuyla insanların konuşmaları birbirine karışıyordu. "Yine zıtlıklar dünyasına geldik," dedi Jill. "Akşam üzeri neredeydik, şu anda neredeyiz? Doğrusu, burayı tercih ederim."

148

Loş ışıkta Jill'in gözleri kehribar rengine dönüşmüştü. Swann, sakın ol, diye kendi kendini uyarmaya çalıştı. Derin bir nefes alarak şarabına uzandı. "Güzel bir yerdir," dedi. "Seveceğini tahmin etmişim. Zıtlıklara gelince, yarın birkaç örneğini daha göreceksin. Yollar berbattır. Kamyonetler, kağı arabaları çukurlara gire çıka çamurların içinde usanmadan gidip gelir ama gece kimse bu yolu kullanmaz. Ving'in yerine yakın bir otel biliyorum. Bir Fransız işletiyor."

Garson, avokado dilimleri üzerine dizilmiş karides tabağını getirdi.

"Şimdi sırrım anladım, Svann," dedi Jill. "Bu ülkede yemekleri için kalıyorsun."

Mike güldü. "Fransızlar'dan geriye kalan tek iyi şey bu yemekler olsa gerek. Bu sömürgeciler gittikten sonra, bazen böyle iyi şeyler de bıraktıkları oluyor."

"Baksana, Ving'i iyi tanıdığın belli oluyor. Peki ya Mei?" "Mei adını ilk kez senden duydum. Onu hiç tanımıyorum." "Annemin dediğine göre, orada Ving'le birlikte çalışıyormuş" "Göreceğiz bakalım. Ben Ving'i aradım. Bir gazeteci arkadaşımın geleceğini söyledim ama senin adını vermedim. Senin ona kendini nasıl tanıtmak istediğini bilemediğim için..."

"Zaten Winfield adım tanımazdı. Ayrıca, annem de adını gizli tuttuğu için, Ving soyadımızdan da bir anlam çıkaramaz."

"Ama Mei için durum öyle değil. Onun annenle tanıştığını söylemiştin. Herhalde babanın da kim olduğunu biliyordur." "Annem nedense Mei'ye pek güveniyor. Çok garip." Mike da aynı şeyi düşünüyordu. Bir Senatör karısı ne diye kendi için daha iyi bir tanıtım olabilecek bir projeye bu parayı yatırmamıştı da, Kamboçya'da gizli bir yatırım yapmıştı? Hem, bu kadar gizlenecek ne vardı? Mei kimdi ki?

Pierre piyanoya geçmiş ve "La Vie en Rose" şarkısının notaları etrafa yayılmaya başlamıştı. Jill elini uzatıp Mike'ın eline parmaklarıyla hafifçe dokundu. "Mike, annemle babamın konusunu bir süre için kapatalım. Bu geceyi bu konuyla bozmak istemiyorum."

Mike bardağını kaldırarak, "Son bir soru," dedi. "Baban başkanlığa adaylığını koyma konusunda ne kadar ciddi?"

149

"Çok ciddi. Uzun zamandır gözü bu koltukta. Annem de öyle. Yıllardır bunun esprisini yapıyorlar. Kol kola Pennsylvania Avenue'dan yürüyüşlerini hayal ediyorlar ve babamın başına takacağı silindir şapka ile nasıl görüneceğine dair annem ona takılıyor."

BAŞKAN ADAYI JINGO! İyi bir slogan olurdu doğrusu.

Jill gülümsedi ama aklı başka bir yerde gibiydi. Mike onun ne düşündüğünü merak etti. Biraz tahmin edebiliyordu ama henüz Jill'in o noktaya gelebildiğini sanmıyordu.

"İşte, durum bu. Babam başkan olma yolunda..." diye mırıldandı dalgın dalgın. "Buralara niçin geldiğini ve neler yaptığını hiç anlatmadı. Sadece Angkor'dan bahsedirdi. Eski tapınakları anlatırdı, o kadar. Bu öykülere bayılırdım. Balta girmemiş ormanların yuttuğu bir uygarlık. Yüzyıllarca gizli kalmış bir hazine. Derken bir gün bir Fransız keşifçi tapınaklardan birini ortaya çıkarıyor. Öyle ki, Uyuyan Güzel masalıyla bunu karıştırdığın olurdu. Tabii, sonra kulelerin tepesinde dev boyutlarda kafalar, millerce uzun bir yılanın kıvrıla kıvrıla bu kuleleri sarışı, art arda dizilmiş fil kabartmaları ile Uyuyan Güzeli ayırt etmeye başladım. Arada dans eden insan figürleri de vardı. Apsara sözcüğünü o zaman öğrenmiştim." Başını salladı. "Aradan çok yıllar geçti." Birden Mike'a doğru eğildi. "Belki de, babamın adaylığına zarar getirecek eski bir olay var... Mei annemi böyle kullanmış olabilir."

Mike da bunu düşünmüştü aslında. Jingo'yu tanıdığı için bunu tahmin edebilirdi ama kızma böyle bir şey söylemek istememişti. Jill'in kendi kendine bunu düşünmesi daha iyi olmuştu. Ama Senatör şimdi de kızına ne yapmayı planlıyordu acaba?

"Mike bana öyle garip garip bakma. Acımanı değil, yardım etmeni istiyorum. Babamın o görevdeyken başına gelenleri bana anlatmalısın. Ona bir gün şantaj yapacakları bir şey... uyuşturucu... silah kaçakçılığı. Lütfen, yardım et. Ne olabilir, bilemiyorum."

Mike düşünmeye çalışıyordu. Bakalım, ne kadar tarafsız olabileceksin, dedi kendi kendine.

"Babanın buradaki görevinden bahsetmemekle doğru olanı yapmış çünkü kurallar bunu gerektiriyordu. Hâlâ da bu kurallar geçerli aslında. Yaptığımız iş gizliydi, ve daha fazla bir şey söyleyemem ama babanın uyuşturucu ya da silah kaçakçılığı yapmadığını biliyorum.

150

Sadece heyecan olsun diye gereksiz risklere girerdi. Yakışıklı bir adamdı ve kadınlara düşküdü."

"Bu da ne demek? Sekse mi düşküdü yani?"

"Evet, buna hiç doymazdı."

"Bana zampara bir babam olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun, yoksa bu ülkede gözleri tıpkı benim gözlerime benzeyen bir sürü babasız çocuk olduğu konusuna beni alıştırma mı çalışıyorsun?"

"Jill, bana kızman anlamsız. Sana, bildiğim kadarıyla, olayları anlatmaya çalışıyorum."

"Tanrım! Babamın bazen ne kadar berbat bir adam olduğunu biliyorum."

Garson bir şarap şişesi daha getirdi. Konuyu değiştiren Jill oldu. "Son romanın üzerinde ne kadar zaman çalıştın?"

"Birkaç yıldır kafamda planlıyorum ama başına oturduğumda yazmam on ay kadar sürdü. Bundan sonraki romanım için pek hazır sayılmam. Birkaç yıl önce Güney California'da küçük bir yer aldım. Oraya gidiyorum." Bardan çıkarlarken, Pierre "Moon River" şarkısının sonuna gelmişti.

Jill, Mike'ın koluna girerek, "Haydi, yine nehre gidelim," dedi.

Hülyalı sesi şarabın etkisinden olmalıydı. Ama kızdan yararlanmaya çalışan yeterince insan vardı ve Mike bu listeye kendi adını ek-lemeyecekti. "Saat epey geç oldu, Jill. Yarı uzun bir yol gideceğiz."

Ertesi gün, şehir dışında bir köyden geçtiler. Damları yıkık dökük evlerin bahçelerinde sebze tarlaları ve muz ağaçları vardı. Hoş bir manzara olarak geçip gidebilirlerdi ama her evin önünde korkuluk gibi karanlık suratlı nöbetçiler Jill'in dikkatini çekmişti. "Neler oluyor burada? dedi. "Bunlar en çirkin korkuluktan daha beter görünüyor."

"Bu ülkede düşman çeşitli yüzlerle karşımıza çıkabiliyor."

"Galiba anlamaya başlıyorum."

Yol, Mike'ın daha önceki seyahatinden bu yana daha da bozulmuştu. Çamurlara batmış tekerlek izleriyle ve daha da derin çukur-

151

larla toz toprak birbirine karışmıştı. Güneş sanki çölde serap görür gibi oyunlar yaparak insanın gözüne giriyor, toz bulutunun içinde adeta şeytanlar dans ediyordu. Mike gözlerini yola dikmiş, ilerliyordu.

Yol kenarındaki tabelalar, tarlaların gerisindeki mayın tarlalarını uyarıyordu.

"Bu kadar çok mayın tarlası mı var gerçekten?" diye sordu Jill.

Mike, "Ne kadarı gerçek bilemiyorum, ama ülkenin her tarafını bu bahaneyle kazıyorlar. Nehir kenarlarında ve çeltik tarlalarını kazıyorlar. Yollar düzeline kadar yıllar geçer. Belki de, hiçbir zaman düzelmeyecek. Düşman harita bırakacak değil ya. Kazdıkları bazı yerlerden hiçbir şey çıkmıyor. Mayın tarlalarını satın almak için bir Pazar oluştu."

"Kim mayın tarlası alır ki?"

"Kamboçyalılar. Bu onlar için bir diğer korkuluk görevi yapıyor. Yerlerini unutmuş oluyorlar ve bir kuşak sonra kolu bacağı kopmuş insanlar türüyor."

"Yeni öykülerin de eskisinden daha iyi olduğu söylenemez de-sene.

"Evet, ama iyi şeyler de oluyor. Az da olsa, iyi şeyler var. Ving'in projesi bunlardan biri, örneğin. Bu arada, mayın tarlalarıyla ilgili olarak şunu hatırlatayım: Bilinen yollardan şaşma. Ormanlık alanlar filan çok tehlikelidir."

"Anlıyorum." Jill sararmış tarlalara doğru baktı. İnsan boyunda otlar doğal bir örtü oluşturuyordu ama altında ne gizlediğini düşünmek insanın tüylerini ürpertiordu.

Mike, Ving'in de gelişmiş ülkelerden gelen yatırımcılar gibi prefabrik yapıları kullanacağını düşünmüştü nedense. Bambu ve palmye dallarıyla geniş verandaların çevrelediği yapıyı görünce çok şaşırdı.

İmparatorluk zamanından kalma evlere benziyordu.

"Ne kadar güzel!" diye Jill heyecanla atıldı. "Böyle bir şey bekliyor muydun?"

"Kesinlikle hayır. Ving'in böyle bir şey istediğini biliyordum ama bunu yaptıracak insan bile bulmak zor. Eski ustaların işi."

152

Ving telefonda erkenden gelmelerini söylemişti. Göstermek istediği çok şey vardı. Konuşmak istediği şeyler de öyle. O gün akşam üzeri Apsara dansçıları ilk gösterilerini yapacaktı.

Bu, kalabalığı açıktıyordu. Çevredeki ormanlık alanı sınırlayan incir ağaçlarının gölgesinde kadınlar ve çocuklar yarım daire şeklinde toplanmış, yerlere oturmuşlardı.

Mike binanın verandasından çıkan adama doğru işaret ederek, "İşte, Ving," dedi. Üzerinde açık mavi bol bir gömlekle rahat bir pantolon vardı. Çok huzurlu görünüyordu. İki eliyle Mike'm ellerini tuttu. "Hoş geldiniz. Bu ziyaretiniz beni çok onurlandırdı."

"Seni tekrar görmek çok güzel, Ving. Jill Winfield, bahsettiğim gazeteci arkadaş. Birkaç gün önce Phnom Penh'e geldi. Cambodia Monitor'da çalışacak."

"İkiniz de hoş geldiniz. Çok özel bir güne rastladınız. Yeni binamız henüz tamamlandı ve telefonda Michael'a söylediğim gibi bugün ilk dans gösterimiz sahnelenecek." Biraz ötede duran genç bir yerli kadına işaret ederek ona Kimer diliyle bir şeyler söyledi ve Jill'e döndü. "Lok çok az İngilizce biliyor, ama sizin dinlenmenize yardımcı olabilir."

Lok onu bir paravanın gerisine doğru, ağaçların gölgesinde küçük bir binaya götürdü. Her şey çok ilkel ama tertemizdi. Jill biraz sonra tekrar verandaya çıkarak Ving ile Michael'm yanına döndü. Hep birlikte sıcak ve nemli havada verandada oturdular. Ving çay servisini yaparken, Lok birer kap içinde sebze ve soslu pirinç getirdi. Ayrıca, herkesin önüne servis tabakları koydu. Ving, tabakların hindistancevizi kabuğundan yapılmış olduğunu söyledi. "Bu ağaçtan ne kadar çok şey elde edildiğine inanamazsınız. Biz zaten hep doğal olan şeyleri kullanıyoruz. Ormandan alabileceğimiz her şeyden yararlanmaya çalışıyoruz. Şu bina da doğal malzemelerle yapıldı, bakın. Çok da ucuza çıktı. En büyük zorluğu eski bir usta bulabilmektir."

"Bunu nasıl başardığını merak ediyorum doğrusu," dedi Mike.

"Köylülere böyle birini aradığımı duyurdum ve bir gün yaşlı bir adam beni görmeye geldi. Eski binaların nasıl yapıldığı hakkında bir fikri olduğunu ve bunun planını çözebileceğini söyledi, ancak adam

153

m

kendi ağır iş yapacak durumda değildi. Mayın tarlaları döşendiği için toprakları ellerinden giden köylüler vardı ve boş durmaktan bunalıma girmişlerdi. Onları toplayıp yaşlı ustanın önderliğinde bu işi yapmaları için ikna ettim."

Ving'in koyu renk gözleri parıltıydı. "Bu bir kumardı ama sonuç herkesin yararına oldu. Artık işçiler bir ekip olarak çalışıyorlar ve yeni inşaatlar yapıyorlar. Hepsi iş sahibi oldular. Bu evleri birazdan göreceksiniz."

"Gerçekten de bu nefis olmuş ama daha çok sembolik olarak seni mutlu ettiğinden eminim."

"Bunu inkâr edemem." Jill'e döndü. "Michael buraya geldiğinde, sadece hayaller üzerine konuşuyorduk. Ben bu süre içinde sizin ülkenize gittim ve dönüp Kamboçya'da bu tedavi yöntemini uygulayacak bir merkez açmaya karar verdim. Bu ülkede savaş sonrası bunalıma girmiş çok insan var. Bu çok aklıma takılmıştı. Pol Pot eğitime çok ağırlık verdiği için eski sanatlar unutulmaya yüz tutmuştu. Bu projenin bir amacı da bu sanatları geri getirmektir."

"Sizleri tanıştırmak istediğim biri var. Geleceğinizi biliyor ve şu anda sizleri bekliyor. Mei, genç Apsara dansçılarından sorumlu. O da Amerika'dan geldi. Ve orada bu proje için bize destek arayışında nasıl bir büyü yaptı bilmiyorum ama parayı karşılayacak bir hayırsever buldu."

Büyü. Jill bu sözcüğün iyi bir seçim olduğunu düşündü. Mei'in annesini nasıl etkilediği konusu gerçekten de çok esrarengiz bir durumdu.

"Onunla tanışmadan önce size Mei ile ilgili birkaç şey söylemek istiyorum. Bu, güvendiğim birine ihanet ediyormuşum gibi görünebilir ama bunları söylemezsem bu sefer de size pek dürüstçe davranmış olmayacağımı biliyorum." Ses tonunda bir duygusallık seziliyordu. "Artık bütün dünya Pol Pot'un bu ülkeye yaptığı korkunç şeyleri biliyor ama bazı Kamboçyalılar yaşadıkları bu trajediyi tekrar tekrar gözler önüne getirmek istiyor. Onlara hak vermiyor değilim ama benim tarzım değil. Michael ile iki yıl kadar önce tanıştığımızda, artık karımın nasıl öldüğü konusunda susmaya karar vermiştim. Bunun ayrıntıları çok korkunçtur. Orada Ving denen adam yetersiz kalıyor."

154

"Mei daha farklıdır. O trajik öyküsünü anlatmayı çok sever. Mei karımın kız kardeşiydi. O öldüğünde hep birlikteydik. Bunu unutmak elbette mümkün değil ama ruhlarımızı iyileştirmek mümkün."

"Bu projenin zamanla Mei için de iyileştirici olacağını düşündüm. Amerika'da da gayet iyiydi ama buraya dönünce yine değişti. Geri getirilmesi imkânsız bazı şeyleri kafasına takıyor. Zaman zaman gerçeğe dönse de, daha çok kendi fantezileri içinde yaşıyor. Kısacası, davranışları biraz ilginç olabilir. Konuşmaları da." Michael ile Jill, Ving'in arkasından yürürken birbirlerine soran bakışlarla bakıyorlardı. Bu işittikleri, Jill'e yine annesinin pek çok şeyi gizlediğini hatırlatmıştı.

Ving bahçeyi geçip ormanın kenarında durdu. "Yol uzun değil, ama sadece benim bastığım yerlere basarak beni takip edin."

Bu da Jill'e Mike'm yolda yaptığı uyarıyı hatırlatmıştı.

Az sonra ağaçların ortasında boş bir alana geldiler ve az önceki binanın daha küçük bir modeli karşlarına çıktı. Kuru palmiye yapraklarıyla kaplı yapıdan şarkılar duyuluyordu. Ving'in yüzüne tatlı bir gülümseme yayıldı. "Bu şarkıları genç Apsaralar söylüyor. Seslerini güçlendirmek için hep bu şarkıları tekrarlarlar. İlk geldiklerinde, aralarında hiç konuşamayanlar vardı. Bazıları sadece fısıltıyla ses çıkarabiliyor ve sadece birkaç kelime söyleyebiliyordu. Mei'nin yaklaşımı, bu insanların özürülü tarafını iyileştirmekten ziyade onları özürülü oldukları fikrinden uzaklaştırabilmektir. Önce onlara öyküler anlatarak işe başladı. Bir fenerin ışığında elleriyle gölge oyunları yaparak hayvan şekilleri oluşturuyor ve onları eğlendiriyordu. Gülebilmek, bu insanlar için çok yeni bir şeydi. Bir gün kızlardan biri Mei'nin ellerinin üstüne kendi ellerini koyarak aynı hareketleri yapmayı öğrenmeye çalıştı ve bu aşamadan sonra Mei onlara dans hareketleri göstererek Apsara'yı öğretti."

"Şu gördüğünüz kapalı alan hem okulları hem de dans salonları. Şu küçük ev de, Mei'in evi. Bunları hep yeni işçilerimiz yaptı."

Ving okul binasına doğru Kimer dilinde bir şeyler söyleyerek seslendi. Binanın verandasında bir kadın belirdi. Güneşin altında onlara doğru yürürken sahne hakimiyeti olan biri olduğunu hemen belli etmişti. Genç sayılmazdı ama bakımlı bir güzelliği vardı. Kıvrık saçlarını tam tepesinde toplamış, sanki bir taç takmış gibi görünü-

155

yordu. Koyu yeşil renkli etekliği yerleri süpürerek salmıyordu. Kadın ağır ağır ve bastonla yürüyordu.

Mei zarif bir baş hareketiyle konuklarını selamlayarak onları verandaya davet etti. "Lütfen, orası daha serindir. Güneşin altında durmayın." Palmiye yapraklarıyla üstü örtülü verandada dört sandalye ve alçak bir masa vardı. Havadaki nem fazlasıyla hissediliyordu ama en azından kızgın güneşten kurtulmuşlardı.

"Ben de Ving kadar, geldiğinize sevindim. Buradaki işim genç Apsaralar'ı yetiştirmek ama Ving'in aynı çatı altında başka faaliyetleri var. Eski geleneksel elişlerini geri getirmek, örneğin hasır sepetler örmek ve kumaş dokumak gibi. Bunlar eski sanatlardır. Balıkçılık, pirinç ekimi ve arıcılık. Bu binalar da eski bir tarzdır." Zarif bir kol hareketiyle oturdukları binayı bir daire içine alarak gösterdi.

"Bu kadar kısa zamanda bütün bunları gerçekleştirmiş olmanız gerçekten de olağanüstü," dedi Mike. Ving'e ve Mei'ye bu başarıyı eşit bir şekilde pay eder gibi, her ikisine de bakarak konuşmuştu.

"Ving daha önce buraya gelmiş olduğunuzdan bahsetti," dedi Mei. "Sanırım, o günden bugüne geliştirdiği birkaç projesinden daha bahsetmek isteyecektir." Jill'e döndü. "Siz de çok uzaklardan gelmişsiniz. Sanırım, birlikte oturup konuşmak zevkli olacak."

Jill bu öneri karşısında şaşırılmış ama hiç rahatsız olmamıştı. O da | Mei ile oturup konuşmak istiyordu; merak ettiği çok şey vardı.

"Arı kovanlarının oraya gideceksiniz, eminim," dedi Mei iki adama dönerek "Ving bu sefer bana biraz bal getirirsen sevinirim."

"Ah, evet. Geçen sefer de istemiştin ve ben de unutmuştum. Bu sefer unutmayacağım, söz."

Mei onları uğurlarken, Jill onun düzgün profilini izliyordu. Annesi onun bu kadar güzel bir kadın olduğundan da hiç bahsetmemişti.

Mike ile Ving çıktıktan sonra, Mei uzun süre arkalarından baktı. Jill bir an için onun orada olduğunu unutmuş olabileceğini düşündü. Sonunda Mei ona döndüğünde, Jill birdenbire değişen yüz ifadesinden tedirgin oldu. Sanki düşünceleri başka bir yerdeymiş gibi mesafeli bakışları ve şarkı söyler gibi kelimeleri uzatarak konuşması çok garipti. "Geleceğinizi hep düşlemiştim. Ve az önce Lok sizi

156

içeri aldığı anda sizi izledim. Oradaydım. Sizi çok kereler görmüş gibiyim; düşlerimde hep bu yüzü görüyorum. Tıpkı sizin gözlerinize benzeyen gözleri olan bir erkek tanımıştım..."

Jill, Kamboçyalı kadının sözleriyle kalakalmıştı. Sıcak ve nemli havada bu sözler havada donup, asılı kalmıştı sanki.

"Kim olduğumu merak ediyorsunuz, biliyorum. Ben bir Apsava dansçısıydım. Pol Pot bacaklarımı kestirdi, ama ne anılarımı elimden alabildi ne de ellerimle dans edebilme yeteneğimi." Ve ellerini bilinçli bir zerafetle havaya kaldırdı. Apsava'nın gizli öyküsünü anlatan büyülmüş hareketlerle kollarını uyumlu bir şekilde oynatıyordu.

"Kız kardeşim de Apsava dansçılarındandı." Ellerini kucağına koydu. "Ving'in karısı Kaa. Phnom Penh'den bizi çıplak ayak, ormana kadar yürüttüler ve bizi ağaçlara bağlayıp işkence ettiler. Birbirimizi göremeyecek şekilde bağlamışlardı. O kadar çok acı çektik ki, artık ölmeyi ister olmuştuk. Bizi öldürmeleri için yalvardık. Ama Kaa ile bebeği zaten dayanamadı ve öldü. Karnını deşip bebeği çıkardılar."

Jill bu sahne karşısında kanı çekilerek Ving'in sözlerini hatırladı.

Orada Ving denen adam yetersiz kalıyor, demişti.

"Sevdiğim adamın gözleri tıpkı sizin gözlerinize benziyordu. Ve geleceğinizi hep düşledim. Benim de bir çocuğum olsaydı kime benzeyeceğini düşledim hep. Size benzeyeceğinden o kadar emindim ki... bu yüzden de sizi hep hayal ettim."

Mei ona bakıyordu ama Jill'i görmüyor gibiydi. Jill bir uyurgezeri korkutmaktan çekinircesine yavaşça sordu.

"Gözleri bana benzeyen adamın adı neydi, Mei?"

"Gerçek adını bilmiyordum, tanıdığım adamın başka bir isim kullandığını sonradan öğrendim. Onu ben sadece rüyalarımda fısıldadığım ismiyle tanıyorum: Jingo." Avuçlarını birleştirerek başının üzerine kaldırdı ve başını eğdi.

Bir saniye sonra hemen başını kaldırıp, "Az sonra gelirler," dedi koltuk değneklerine uzanarak. "Acele etmeliyiz. Ving'e seni genç Ap-sara dansçılarıyla tanıştıracığımı söylemiştim. Fazla zamanımız kalmadı."

157

Sekiz tane genç kız, bayram bebekleri gibi giydirilmişti. Hepsisi birden eğilerek Jill'i selamladılar.

Jill de gülümseyerek onlara karşılık verdi ve Mei'ye dönerek, "Ne kadar güzel kızlar," dedi. "Giysileri de çok şık. Bunu onlara tercüme eder misin?"

Mei kızlara bir şeyler söyledi ve kızlar tekrar başlarını eğerek Jill'i selamladılar. Sonra Mei onlara bir şey daha söyledi ve kızlar Mei'nin havaya kaldırdığı avuçlarına dokunmak üzere ona yaklaştılar. "Kaa benimle birlikte böyle ellerini kaldırır ve ben de bir elime onun adını verdim."

Jill, Ving'in sesini duyduğunda Mei, "Geldiler, işte," dedi. "Seni almaya geldiler, hadi yanlarına git. Gösteri başlamak üzere."

Jill odadan çıkıp Ving ile Michael'in onu beklediklerini görünce büyük bir rahatlık hissetti. Mike'in endişeli bir hali vardı ama Ving neşeyle, "Dansçılarımızı gördün demek," dedi.

"Hepsi çok tatlı. Mei onları çok iyi eğitmiş." Nedense sesi titremişti ve karşısındaki iki adam da bunu fark etmişti.

"Sizi patikanın sonuna kadar götüreyim. Oradan Lok size yolu gösterecek."

Patikanın sonuna geldiklerinde Ving, "Mei ile sizi bıraktığım için özür dilerim," dedi Jill'e. "Umarım sizi sıkmamıştır. Öyküyü anlattığından eminim."

"Evet, anlattı."

"Sizi onunla bırakmak istemezdim ama bazen insan ne kadar istese de bazı şeyleri yapamıyor. Aslında, Mei'nin anlattığı hikâye kendi uydurduğu bir öyküdür. Bunu nereden çıkarttığını bilmiyorum. Gerçeklerden çok daha korkunç şeyler anlatıyor. Evet, karımı feci bir şekilde öldürdüler ama o hamile filan değildi. Hamile olan Mei idi. Çocuğunu kaybeden de oydu."

"O zamanlar buralarda açlık hüküm sürüyordu. Kimse iyi besle-nemiyordu. Mei bebeğini düşürdü. Bunun için hâlâ yas tutuyor. Onun sevdiği adamı tanıyordum."

Michael'e döndü. "Artık hakkımda pek de anlatmak istemediğim bir sürü şey öğrendiniz. Anı kovanlarıyla balık havuzlarını da gördünüz ve neler yaptığımız hakkında bir fikriniz oldu. Şimdi de Apsava dansçılarını izleyeceksiniz. Beni bir daha görmek istemeyeceğiniz-

158

den korkmuyorum. İşte, Lok da geliyor." Avuçlarını birleştirerek onları selamladı ve arkasını dönüp gitti.

Jill onun ormana doğru giderek kaybolan silüetini izlerken, Killing Fields'de akitamadığı gözyaşları akmaya başladı. Kendi kısa ömrü içinde yaşadığı ihanetler ve acılarla yeni öğrendikleri birbirine karışmıştı. Mike, Jill'in yanına gelip onu kendine doğru çekti. Göğsüne yaslanan Jill hıçkırımlarla sarsılırken Mike ona sarıldı ve saçlarını okşamaya başladı.

Ving'in evinin önündeki bahçeye kırmızı bir halı serilmişti. Lok onlara gölge bir köşede kendileri için hazırlanmış iki sandalye gösterdi. Ving az sonra yanlarına gelip onların sandalyelerini biraz kaydırarak Mei'nin piste yakın bir yerden dansçı kızlara işaretlerini vermesi gerekiyordu.

Kızlar sahneye çıktığında kalabalıktan mırıltılar yükseldi. Onlar da izleyicileri son derece zarif hareketlerle birkaç kez selamlayıp ağır bir dans temposuna girdiler. Önce eller, ardından ayaklarla başlayan bu ağır hareketler sanki vücutlarına dalga dalga yayılıyordu. Eski İmparatorluk döneminde tanrıların öfkesini yatıştıran dans devam ederken, küçük kızlar Angkor tapmaklarındaki duvar kabartmalarına sanki hayat veriyorlardı.

Jill onları izlerken, çocukken babasının kucağında duran kitabı izler gibi oldu. İçi titreyerek tekrar gözlerine yaşların hücum ettiğini hissetti.

Otelin küçük avlusunda gaz lambasının ışığında oturuyorlardı. Akşam yemeğinde omlet ve biraz sebzeyle peynir ekmek yemişlerdi. Sonradan otel, bir jest olarak onlara bir şişe konyak ikram etmişti. Zaten otelin tek müşterisiydiler. Saat epeyce ilerlemişti.

"Hiç durmadan konuştum," dedi Jill. "Sen dinlemekten yorulmadın mı?"

Mike başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Sözüm vardı ya, unuttun mu? Daha görevim bitmedi."

Aslında Jill hiçbir şey anlatmak istemiyordu. Aynı şeyleri tekrar

159

tekrar hatırlamak istemiyordu. Mei'nin sözlerini hiç duymamış olmayı tercih ederdi aslında.

Sonradan nasıl olduysa, konuşmaya başlamış, yarım yarım cümlelerle anlattıklarını toparlayıp açıklamaya çalışırken önce epeyce kekelemişti. Ve derken dili çözülmüş ve saatlerce hiç durmadan konuşmuştu. Mike'a anlatmadığı bir tek ayrıntı kalmıştı.

"Killing Fields'e gitmeden önce beni uyarmıştın. Çok haklıymışsın. İnsan kitaplarda ne kadar resimlerini görmüş de olsa, böyle bir şey beklemiyor."

"Mei ile yine böyle beklenmedik bir şey yaşadım. Buraya gelene kadar onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Sadece adını duymuştum. Sonra Ving onun hakkında pek çok şey anlattı ve Apsara dansçılarını çalıştırdığını söyledi. Ving bizi uyarmıştı ama ilk anda Mei o kadar duruma hakim ve dengeli davrandı ki, Ving'in uyarısını tamamen unuttum. Siz oradan çıkar çıkmaz sanki bir transa girdi ve aynen Ving'in anlattığı gibi kendi fantezi dünyasına daldı."

Jill başını salladı. "Ving'in uyarısına rağmen, onun anlattıklarına hazırlıklı olamadım."

Mike onun henüz konuşmasını bitirmediğini düşünerek devamını getirmesini bekledi. Mei'nin öyküsü bir süre onu kabuslara sürükleyecek cinstendi ama Jill'in de hâlâ anlatmadığı bir şey vardı.

"Buraya neden geldiğimi düşünüyorum da... Mei'yi görmek bazı şeyleri açıklayacak sanmıştım. Ama henüz tam olarak istediğim cevapları alamadım. Biliyor musun, artık o bir tehdit oluşturamayacak kadar zararsız."

Gaz lambasının soluk ışığında yüzüne düşen hüzünlü ifadeyi gizleyemedi. "Bu beni mutlu etmiyor." Ertesi sabah Ving'in onları otelin avlusunda bekler buldular. İkisi de şaşırmişti.

"Size iyi yolculuklar demek istedim ama bir şey söylemek istiyorum... Mei hakkında.

"Benden bal getirmemi istedi, hatırlarsanız. Ben de bir yaprağa sararak ona bal getirdim. Bazen içinde hâlâ bir arı kalmış olabilir..."

160

ve ben de özellikle buna dikkat ettim. Öldürücü bir durumdur ve Mei bunu pekâlâ biliyor.

"Akşamları verandada oturmak âdet olmuştur. Dün akşam yine verandasında otururken, balın sarılı olduğu yaprağı açmış ve... Sabah Lok ile onu bulduğumuzda ... ölmüştü."

Jill'e baktı. "Buralarda çok yenisin. Bizim tarihimiz acılarla dolu. Her biri diğerinden daha büyük acılar yaşadık ve Mei için hayat artık dayanılmaz olmuştur. Onun ölümü sizi üzecek ama, inanın, o bunu istemezdi."

Mike ertesi sabah Jill'i Lucky Siam Oteli'nden alıp Pochetong Ha-valimanı'na götürdü. Jill geri dönmeye karar vermişti.

"Benimle Angkor'a gelmen için seni ikna edemeyeceğimi mi söylüyorsun? Bu kadar yolu geldin, tapınakları görmeden gitmek olur mu hiç?"

"Bazı şeyleri kafamda yerine oturtmam gerekiyor. Sonra da hayatımı bir düzene sokmam gerekecek. İleride Kamboçya'ya tekrar gelirim. O zaman sırtımda bu ailenin yükünü taşıyor olmayacağım. Buradaki bazı öykülerin birilerine anlatılması gerekiyor. Benim farklı bir bakış açısıyla baktığımı söylemiştin. Bunu düşüneceğim."

"California'ya beni görmeye gel. Ben de orada hep düşüneceğim." Mike gömleğinin cebinden bir zarf çıkardı.

"Bazı özel bilgiler ve bir harita bile var. Bulman çok zor olmaz."

"Çok hoş bir insansın, Michael. Sana veda etmeye o kadar hevesli değilim. Kamboçya'da belki bir haritaya ihtiyacım olabilir ama California benim için o kadar yabancı bir yer değil." Döndü, sonra durup, "Son bir soru..." dedi.

"Son mu?"

"Şimdilik, evet."

"Evet, hazırım. Umarım, çok zor bir soru değildir."

"Babamın bir kod adı var mıydı?"

Mike böyle bir şey bekliyordu. Jill'in ona bahsetmediği bir şey olduğundan emindi. "Buna kendin cevap verecek kadar casus romanları okuyorsun?"

"Neydi?"

161

"Jill, bunu söyleyemem. Aradan bunca yıl geçmiş olmasına rağmen..."

"Jingo muydu?"

Mike uzun bir süre gözlerini ona dikti. "Ona hiç bu adla hitap etmediğimi söyleyemem ama aramızda ateşli çocuklara taktığımız bir addı bu. Ve o sıralarda da, etrafımızda bu ateşli çocuklar epeyce çoktu."

162

DANS ÖĞRETMENİNİN OLUMU

<I B a t b a t a 08 u t n e t t S m i t b

Sekiz tane pırl pırl küçük kızın videoda neşeli yüzlerini gördüğüm an, Friendswood Polis Karakolu'nun soğuk ortamında olduğumu unutmak istedim.

Küçük kızların hepsi birden sağ ayaklarını yere vurdular -tam olarak aynı anda değilse de, bunu yaptılar.

Sonra eğilip kalkıp dönmeye başladılar ama yine hepsi kendince bir şeyler yapıyordu. İçimden gülmek geldi ama Miss Autumn'un banttan yükselen sesiyle gülümsemem dondu.

"Kızlar! Aynı anda! Aynı anda dönüp eğileceksiniz!"

Memur Gray sandalyesinde kımıldandı.

Ben gözlerimi Shelby'ye dikmiştim. Torunum pırl pırl parlayan kuzguni saçlarıyla ve menekşe gözleriyle ani bir hareketle eğilip gülümseyerek dansını bitirdi. O dans etmeyi çok sever ve herkesin de onu dans ederken seyretmeye bayıldığını düşünürdü. Aslında, onu sadece kendisine çok düşkün akrabaları dans ederken izlediği için, haklı sayılabilirdi. En iyi arkadaşı Ariana son dönüşünü yaparken kıkır kıkır gülüyordu. Düşmemek için Shelby'nin eline yapıştı ve biraz beceriksizce ama tatlı bir selamla o da dansını bitirdi.

Kamera sahneden uzaklaşarak bu gösteriyi heyecanla alkışlayan izleyici kalabalığına döndü. Bu aslında bir provaydı ve üç anne, iki baba, bir büyükanne (yani ben) ve birkaç da çocuk vardı. Çocuklardan bazıları dansı heyecanla ve istekle izlemişti ama kimisinin

163

aklı az sonra oynayacağı bir futbol maçında, ya da çıkacakları kamp gezisinde ya da bir doğum günü partisindeydi. Kamera titredi ve derken Miss Autumn tüm ekranı kaplayacak şekilde yakın çekim olarak karşıma çıktı. Birden boğazım tıkanı. Az sonra başına gelecekleri bildiğim için fena oldum.

Shelby'nin dediği gibi, Autumn Barkle bir "Dansöz"dü. Kendisi Fransız aksanıyla konuştuğu için, torunum da sadece dört yaşında bir çocuk olarak ona öykünüyordu.

Gelinim Marie bana Shelby'yi dans derslerine göndereceğinden bahsettiğinde, daha genç bir hoca bekliyordum. Miss Autumn adı nedense gözümün önünde biraz geçkin bir "flörtöz" kadın ile kurumuş bir rahibe arası bir tip canlandırmıştı. Ama Miss Autumn meçli sarı saçları olan uzun boylu bir kadındı. Dansı zarifti ama vücudunda ona ait olmayan bazı fazlalıklar vardı.

Bir metronun merdivenlerinden ayağı kayıp düşene kadar New York'ta dansçı olan Miss Autumn, bileği tam olarak düzelemediği için mesleğini bırakmak zorunda kalmıştı. Bu olaydan sonra Teksas'a gelmiş ve küçük çocuklara dans hocalığı yapmaya başlamıştı.

Kamera Miss Autumn'dan uzaklaşırken, sesini iyice sertleştirmesi üzerine tekrar ona döndü.

"Juliana! Daha önce de söyledim, kıkırdamayı bırak. Ariana sen de dönerken Shelby'ye tutunma. Anlaşıldı mı?"

"İl ... şey.."

"Ne var Ariana? Ne söyleyeceksen doğru dürüst söyle!"

Küçük kızın sesi iyice kısıldı. "İl... peki, Miss Autumn."

O anda Miss Autumn denen kadını ben bile öldürebilirdim.

"Güzel." Miss Autumn dönüp su şişesine uzandı. Şişenin kapağı düştü ve zarif bir hareketle eğilip kapağı yerden aldı. Derslerde sadece soda içtiğini ben bile biliyordum, ki onu çok az görüyordum ve sadece bir iki kez konuşmuşluğum vardı.

Bir hafta kadar önce Ariana ile Shelby sodanın nasıl bir şey olduğunu merak ettiklerini söylemişlerdi ve ben de onlara birer soda almıştım. Shelby bir yudum alıp, "Domuz ağzı" gibi diyerek tükürdü.

"Ne?"

164

"Domuzun ağzı işte... bilmiyor musun?" Şişeyi uzattı. "Bu domuz ağzı gibi kokuyor."

Biraz daha üzerine düşerek, aslında, domuz ağılı demek istediğini anlayabildim. Ben de sodayı pek sevmediğim için ona katılabildim.

"Şimdi," diye Miss Autumn videodan konuşmaya devam ediyordu. "Kızlar, yarınki resital için ben ailelerinle görüşürken, sizin yeşil odada beklemenizi istiyorum."

Daha çocuklar yerlerinden kımıldamamıştı ki, genç bir anne sahneye fırladı. Emma'nın annesiydi. Mor saçları, yeşil ojeleri ve her bir kulağında dört küpeyle, "Ön sırada kimlerin dans edeceğini görüşmek istiyorum," diye edepsizce bağırırdı. Ön sıra için iddialı olmak o kadar kolay bir şey değildi. En iyiler ön sırada olabiliyordu.

Miss Autumn, "Bu konuyu geçen hafta konuşmuştuk. Ön sırada kimin dans edeceği o zaman belirlendi.

Brittany ve Kate."

Emma ayaklamaya başladı. Bu sahneyi bantta ikinci kez yaşıyor olmama rağmen irkildim. Aslında bu ses bir tepki ifadesi değildi; Emma hep böyle bağırırdı. Kızların provasını seyrederken bağırır, gülerken bağırır, başım ağrıyor diye dert yanacak olsanız yine bağırır. Bir kez bunu denedim de, biliyorum.

Emma çocuğunu ihmal eden bir anneydi. Bence, her türlü keyif verici hap alıp doğum kontrol hapını da ihmal eden bir tipti. Belki bağırarak konuşmayı seviyordu, belki de mor saçları ve rengarenk ojeleri gibi bunu da kendini kanıtlamak için yapıyordu.

"Ama Emma'nın büyükannesiyse babası çok uzaklardan geliyorlar..."

Miss Autumn başını çevirerek, "Bu bizim sorunumuz değil," dedi ve kızlara döndü. "Son bir şey," diyerek onları durdurdu. "Resitalden önce çok iyi dinlenmenizi istiyorum. Anlıyor musunuz?"

Dans ederken pek sağlayamadıkları bir uyumla, "Evet," diye hep bir ağızdan bağıldılar. "Evet, Miss Autumn."

"Güzel. Başarılar, kızlar."

Kızlar son derce düzenli bir şekilde salondan çıktılar. Dört yaşlarında çocuklar olarak bu çok şaşırtıcıydı ama Emma, Katie ile çarpışınca annesi gibi cıyaklamaya başladı.

Miss Autumn bunun üzerinde durmadı ve beline sardığı ipek bol

165

kemerini hoş bir hareketle düzeltti. Oradaki annelerin o anda onu bir rakip olarak görüp görmediklerini merak etmiştim doğrusu.

"Bu kağıtlarda çocukların resital günü okula geliş saatleri ve program yazılı," diyerek bir deste kağıda doğru uzanırken elindeki şişeyi de sandalyeye bıraktı. "Kostümleriyle birlikte oyalanabilecekleri bir kitap ya da oyuncak getirin. Makyajları yapılırken sıkılıp sorun çıkarmamaları için oyalanmaları gerekiyor."

Kağıtları dağıtmaya başladığı anda itirazlar başlamıştı.

"Resitalden bir saat önce mi?" Yine Emma'nın annesiydi. "Üstelik Emma baş rolde filan da değil."

Kayla'nın annesi, "Biz bir saat nasıl oyalanacağız peki?" dedi. Ufak tefek, can sıkıcı bir sarışındı. Daha doğrusu, sessiz bir kadındı. Ama o gün o da kafa tutarcasına, "Arabada mı oturup bekleyeceğiz yani?" diye bağırmaya başlamıştı.

"Bu olacak şey değil!" Julianne'nin annesi de feveran etti. İnce uzun vücudu öfkeden titriyordu. Sürekli olarak, bir elinde arabasının anahtarları, diğer elinde cep telefonuyla dolaşırdı. "Kızım son dakikaya kadar resitali düşünmemeli. Heyecanlanmaması gerek. Ayrıca, benim evde iki çocuğum daha var."

"Yakında bir park var. Çocuklarınız orada vakit geçirebilir," dedi Miss Autumn. "Sizler de bir saat orada bekleyebilirsiniz." Su şişesini aldı ve yine içemedi. Onu elinden bıraksın bari, diyordum içimden.

"Bu gerçekten saçmalık!" Bu kez Allison'un babası isyan etti. Kameranın dışında kaldığı için görünmüyordu ama sesi çok yüksekti. "Allison çok heyecanlı olduğu için bu sabah hastalandı. Yarın onun iyice dinlenip sakinleşmesi gerekir."

"Kızlar resital öncesi çok hafif bir yemek yesinler. "Miss Autumn kameraya anlamlı bir bakış fırlattı. Bu daha çok Allison'un babasına bir taş olabilirdi. "Hastalanmayacakları şekilde, tabii." Elindeki şişeyle salonu göstererek, "Çocuklarınızı bu okula verdiniz, çünkü onlar için en iyisini istiyorsunuz, öyle değil mi? Yarın bu anlamda çok önemli bir gün olacak. Çocuklarınızı buraya yazdırırken bir anlaşma imzaladınız ve birtakım kuralları kabul ettiniz."

Çocukları şımartmak büyükannelerin ve büyükbabaların en doğal hakkıdır. Bu nedenle Shelby'nin dans derslerini ben ödüyordum

166

ve bu da anlaşmayı benim imzaladığım anlamına geliyordu. Hoş, ben okunaklı bir anlaşma kopyası gördüğümü hatırlayamıyordum.

Miss Autumn devam etti. "İzleyiciler arasında, yetenekli gençleri seçmek için reklam ajanslarından pek çok kişi olacak. Bu yüzden çok iyi bir izlenim bırakabilmemiz önemli."

"Saç ve makyaj yapımı için özel kuaförler tuttuk. Sizi temin ederim, ben elimden geleni yaptım. Sizin yapacağınız tek şey, fotoğraf çekip belki de yeni kontratlar imzalamak olacak."

Bu cümlelerin herkesi memnun edeceğini düşünmüştüm ama kimsenin gülümsediğini görmedim.

Videoyu dikkatle izlemeye devam ettim. Ne olacağını bildiğim için, tetikteydim. Miss Autumn nihayet şişesinden bir yudum su aldı ve aynı anda mosmor kesildi. Gırtlığından garip bir ses çıktı ve bir hırıltıyla son buldu.

Videodaki görüntüler bir anda kaydı, çünkü kamera bir sandalyenin üstündeydi ve insanların sadece göğüs hizasından olayı çekmeye devam ediyordu. Herkes Miss Autumn'm başına üşüşmüştü. Herkes, sakın olalım, diye birbirini uyarıyordu ama kimsenin sakın bir hali yoktu.

Video bir süre daha kayıt yapmaya devam etmişti ama görüntülerin açısı o kadar bozuktu ki, olup bitenleri anlamak mümkün değildi. İnsanlar cep telefonlarına sarılmış, kimisi 911 numarayı arıyor, diğerleri eşlerini çağırıyordu. Bir kişi de doktor bir arkadaşını aradı. Sonuçta hiçbir işe yaramamıştı. Miss Autumn, Tanrı'nın sevgili bir kulu olarak hemen o anda öldü. Polis geldiğinde olan olmuştu. Bizi, okul binasının hemen köşesindeki karakola polis arabalarıyla götürme nezaketinde bulundular.

Hepimizi ayrı yerlere alıp tek tek sorguya çektiler. Çocuklu aileleri önce içeri aldılar ve nihayet sıra bana geldi. Gelinim hemen gelip Shelby'yi almıştı, o yüzden beni en sona bırakmışlardı.

"Salonda bir kamera olması büyük şans," dedim.

"Evet. Umarım, bu olayları tekrardan hatırlamanıza yardımcı olmuştur, Mrs. Peters."

"Evet."

Dışarıda sıramı beklerken, o gün benim için gerçekdışı bir güne dönüşmüştü. Polis karakolu çok moderndi. Bej rengi duvarları ve

167

alüminyum doğramaları vardı ve yanık bir kahve kokusu duyuluyordu. Bu bir dişçi ya da doktorun bekleme salonu da olabilirdi. Ya da bir sigorta şirketinin. Dekor benim için ikinci plandaydı, çünkü gözlerimin önünde sadece Miss Autumn'un yere yığılısı vardı.

Onun cesedini taşırlarken, kendi yüzüm de en az onunki kadar solmuştu.

Autumn Barkle, suyun içinde bulunan striknin diye bir maddeden dolayı ölmüştü. Birisi suyuna bu maddeyi karıştırmıştı. Bu prova sırasında yapılmış olmalıydı. Dört beş yaşlarındaki küçük çocuklar böyle bir şey yapmayacağına göre, orada bulunan üç anne ile iki babadan biri bunu yapmıştı. Ben büyükannenin yapmadığını biliyordum.

"Torununuz dans derslerine başlamadan önce Miss Autumn'u tanır mıydınız? Şey küçüğün adı neydi..." Polis elindeki kağıtları karıştırmaya başladı. "Shelby."

"Evet, Shelby dans derslerine başlamadan önce?" "Hayır, adını bile duymamıştım." "Bu okulu Shelby'nin ebeveynleri mi seçti?" "Ben torunumun dans dersleri ücretini doğum günü armağanı olarak karşılayacağımı söylemiştim." Bu anlaşmanın bir parçası da, Shelby'yi derslere, benim götürüp getirmemi içine alıyordu. Buna hiç aldırmadım, çünkü Shelby ile birlikte olmak için güzel bir fırsattı. Hatta, bu armağanı verirken amacım buydu diyebilirim.

"Bu son provada neler olduğunu anlatır mısınız? Video kaydı başlamadan önceki olayları... salona geldiğiniz andan itibaren neler oldu?" "İlk geldiğimiz andan itibaren mi? Evet, arka kapıdan kulise geldik. Miss Autumn, yani Autumn Barkle birileriyle konuşuyordu... özür dilerim, velileri pek tanımıyorum... isimlerini de bilmiyorum. Sadece Kayla'nın babası olarak bildiğim bir bey diyebilirim." Mel Gibson'a benzeyen bu genç adam herkesi iyi tanıyor ve onları nasıl büyüleyeceğini çok iyi biliyordu.

Polis memurunun gülümsemesi ise çok soğuktu. Hiçbir şekilde büyüleyici olduğu söylenemezdi. "Pekala o şekilde anlatın. Kayla'nın babası yalnız mıydı?"

Bu çok gülünç bir soruydu. "Yok canım, Miss Autumn ile beraberdi. Ah, şimdi anladım. Tabii... karısı da yanındaydı." Provadan sonra

Miss Autumn'a arabada mı oturup,, bekleyeceğiz yani, diyen kadın onun karısıydı. Onu ilk anda pek fark etmemiştim ama zaten silik bir tipti. Kocasıyla çok farklı tiplerdi. Adam büyüleyici gülümsemesiyle çok hoştu. Kim bilir, belki de çok iyi anlaşıyorlardı. Hep birlikteydiler; diğer veliler ise, hep tek başına olurdu. "Kuliste o da kocasıyla beraber miydi?" "Pek hatırlamıyorum."

"Pekala, orada bulunan kişilerin ne konuştuklarını duydunuz mu?" "Hayır, kapıyla onların arasında epeyce bir mesafe vardı. Ve ağır perdelerin arasından geçmek zorunda kalmıştık. Sadece çocukların konuşmalarını duydum." "Sonra ne oldu?"

"Ben de Kayla'nın babasıyla ve Miss Autumn ile konuştum. Gerçi, onlarla sadece merhabalaştım. O sırada yine arka kapıdan Emma ile annesi girdi. Onun da adını bilemiyorum.... özür dilerim... Miss Autumn'la yalnız görüşmek istemişti ama görüşemedi." "Miss Autumn ona kaba mı davrandı?"

"Hayır, hayır. Sadece sözünü yarıda kesip, başka zaman görüşürüz, dedi."

"Emma'nın annesi buna ne tepki verdi?"

"Önce Miss Autumn'a soğuk bir bakış fırlattı. Göz göze bakıyorlardı. İkisi de uzun boyludur. Sonra Emma'nın annesi sert bir şekilde başını çevirip diğer kapıdan çıktı. Yani, merdivenlerden inip seyircilerin oturduğu salona geçti. Son cümlede sesini iyice alçaltmıştı."

"O arada ne dedi?" Polis özür dilercesine gülümseyerek, "Bir başkası onun ne dediğini duymuş da, bundan emin olmak istiyorum," diye ekledi.

"Haa, evet, bir küfür savurdu... şöyle dışlerinin arasından."

"Sonra ne oldu?"

"Allison'un babası geldi."

"Ön kapıdan mı arka kapıdan mı?"

"Ön. Yani, onu gördüğümde sahnenin alt tarafındaydı. Video kamerasını getirmişti ve provayı çekmek için izin istedi. Miss Autumn da, tabii çekebilirsiniz," dedi.

Polis saat tutarak, konuşmalarımızı kaydeden teybe baktı. Sonra önünde tek tük notlar aldığı bloknota baktı.

"Allison'un babasının yanında üç kız vardı," diye ekledim. "Veliler aralarında çocukları derse getirip götürmek için iş bölümü yapıyorlar, herhalde bunu fark etmişsinizdir. Sonra kamerayı hazırlamaya başladı. Ben de onun arkasından salona geçmiştim. O anda Kayla'nın annesini gördüm."

"Bu arada Miss Autumn neredeydi?"

"Sahnenin arkasında, ışıkları açıp kapıyor, soyunma odasının kapısını örtüyordu. Tam olarak kendisini göremiyordum ama ışıklar yanıp sönüyor ve kapıların açılıp kapandığını duyuyordum. Yani, dikkat etmedim doğrusunu isterseniz."

Polis tek kaşını kaldırarak, neden dikkat etmediğimi merak eder gibi baktı.

"Shelby'yi izliyordum," dedim. "Torununuz."

"Ariana'ya destek vermeye çalışıyordu. Ve çok tatlıydılar." Shelby'yi elimden geldiğince taklit etmeye çalışarak, "Biliyor musun, sen istediğin zaman çok iyi dans ediyorsun. İyi bir dansöz olabilirsin. Dediğim gibi, çok tatlıydılar."

Polis de buna güldü. "Benim de üç yaşında bir torunum var. O da kız." Sonra tekrar ciddileşti. "Mrs. Peters, sizinle açık konuşacağım. Konuştuğum diğer veliler ya çok taraflı ifade verdiler, ya da gerçekten dikkat etmedikleri için tam bir bilgi veremediler. Çoğu aynı semtten komşu ve çocukları aynı okullara gidiyor. Birbirleri hakkında kötü bir şey söylemek istememeleri doğaldır. Onları anlıyorum. Ne var ki, Autumn Barkle gözleri önünde bir cinayete kurban gitti ve benim yardıma ihtiyacım var." "Anlıyorum." "Siz bu komşu ilişkilerine pek katılmıyordunuz, öyle değil mi?"

"Şey..."

"Aslına bakarsanız, bu küçük çocuklar için anne babaların beklentileri biraz fazla değil mi? Yani, bazıları bayağı ticari olarak düşünüyor. Yanılıyor muyum?"

Gelinim ile diğer velilerin haline gülerdik. Dört yaşında küçük kadınlar diye aramızda bir espri oluşturmuştuk.

"Yanılmıyorsunuz. Ben de öyle düşünüyorum."

"Peki, Shelby'yi bu yüzden mi dans derslerine yazdırdınız?"

"Asla! Onun arkadaşı Ariana... yok galiba Kayla dans dersine gidiyordu ve Shelby de onlarla birlikte olmak istedi. Hiçbir şekilde böyle bir beklentimiz yok. O da küçük bir çocuk..." Polisin şaşkın bakışlarını görünce kekeleye başladım.

Ancak, söylediklerim doğrudu. Dans derslerine sadece Shelby arkadaşlarıyla birlikte olmak istediği için başlamıştık. Çok basit bir nedenimiz vardı. Daha doğrusu, çocuğun nedeni.

Acaba polis dört yaşındaki çocuğunun resitalde baş rol alamadığı için, velilerden birinin mi öğretmeni öldürmüş olduğunu düşünüyordu? Yani, kızları fark edilmeyecek ve ajanslardan gelenler tarafından seçilmeyecek diye? Bu mümkün müydü?

"Bakın, Memur Bey," dedim. "Çocuklar arkadaşlarıyla birlikte bir şeye katılmaktan hoşlanır. Shelby de dans dersi alan arkadaşlarıyla birlikte olmak istedi. Hepsi bu. Eğer Shelby'yi ajanslardan biri seçecek olsa bile, ebeveynleri böyle bir şeyi kabul etmeyecektir."

Omuz silkerek bu tepkimi fazla önemsemez göründü. "Provan'dan önce Miss Autumn'un elindeki su şişesini görmüş müydünüz?" "Ne?" "Su şişesi."

"Ah, evet. Gördüm." Autumn Barkle'in kocaman bir deri çantası vardı ve içine sürekli bir şeyler tıkıştırdı. Resital programları, kostüm kumaşlarından örnekler, atıştırarak bir şeyler... o gün de çantasıyla birlikte bir kazak ve su şişesi ön sıralardan birinin üzerinde duruyordu. Polise bunu da söyledim."

"Yeni bir şişe miydi, yoksa ağzı açılmış mıydı?" "Bilemeyeceğim, ama doluydu."

Polis başını salladı. Gözlerini kısarak, "İçinde strikinin vardı, biliyor musunuz? Çok korkunç bir ölüm şekli."

"Sahneyi gördüm," dedim. Aklıma geldikçe ürperiyordum. "Korkunçtu. Ambulanstakiler ona yardımcı olmaya çalışırken, nasıl kasılmalarla sarsıldığını gördüm." Bütün bunları hatırlamak istemiyordum. Ne o anda, ne de daha sonra. "Benim anlamadığım, bu maddeyi kim nasıl ele geçirebilmiş? Böyle ilaçların satışı yasak değil mi?"

"Tam olarak yasak değil. İsteyen eczaneden alabiliyor ama imza

171

vermesi gerekir. Ya da çiftliklerden filan alınabilir. Bulunması kolay." Polis konuşmaya devam ederken, tekrar içim ürperdi. "Kimsenin şişeyi aldığını filan gördünüz mü?" Hayır anlamında başımı salladım

Polis ayağa kalkıp elini uzattı. "Teşekkürler, Mrs. Peters. Birkaç gün içinde sizi tekrar arayabiliriz.

Torununuzla da konuşmamız gerekiyor."

"Shelby ile mi?" Orada durdum işte. "Bu çok saçma. O sadece dört yaşında bir çocuk onu sorular sorarak rahatsız edemezsiniz...." "Mrs. Peters küçük çocukların nasıl sorgulanacağı konusunda eğitilmiş elemanlarımız var. Bakın, çocuklardan biri çok önemli bir şey görmüş olabilir. Siz merak etmeyin. Onlara bir zarar gelmeyecektir."

"Bunu nasıl bilebilirsiniz? Nasıl..." Bir ömür boyu iz bırakacak bir olaya sebep olabileceklerini söyleyecektim.

"Kimmiş bu eğitilmiş elemanlar?"

"Suçlu çocuklarla ilgilenmek için özel olarak eğitiliyorlar. İşlerini çok iyi yaptıklarından emin olabilirsiniz."

Daha da ciddileşerek devam etti. "Şu anda, en çok ihtiyacım olan bir anda, içlerinden biri doğum yapmak üzere ne yazık ki. Washington DC'den yeni bir görevli geliyor ama Atlanta'da uçağında bir gecikme olmuş. Altı buçuk gibi ancak burada olacak."

"Belki de o saate kadar olayı çözersiniz."

Bana kuşkuyla baktı, ve ifademim imzalamamı söyledi. Sonunda oradan kurtuldum.

Eve gitmekten oğlumla gelinime uğramayı düşündüm. Onlarla konuşmam gerekiyordu. Uzaktan da olsa, bu olayla ilgili sayılırlardı ve polis ifadelerini almak isteyebilirdi.

Oğlum W.D. kapıyı açarak bana sarıldı. "Anne hiç iyi görünmü-yorsun?"

"Ah, böyle görüldüğüme memnun oldum. Hiç de hoş bir gün değildi. Shelby nasıl?"

"İyi." Beni içeri götürdü ve çantamı alıp şöminenin üzerine koy-

172

du. "Shelby biraz sessiz ve düşünceli görünüyor ama Martie hemen gelip onu aldığı için, pek fazla etkilenmemiştir."

"Neredeler peki?" Oğlumun elindeki anahtarları gördüm. "Sen nereye gidiyordun?"

"Komşularla bir toplantımız var. Ben yöneticilik yapıyorum da." Yukarı doğru seslendi. "Tyler! Bak, babaannen geldi."

Sekiz yaşındaki diğer torunum merdivenlerden adeta uçarak kollarıma atıldı. Neredeyse düşüyordum.

"Merhaba büyükanne. Yukarıda benimle TV izler misin?"

"Şimdi değil, canım. Belki daha sonra."

"Pekala, o zaman eyvallah!" Beni tekrar kucaklayıp yukarı çıktı. "Bu çocuk nasıl böyle oldu, anlayamıyorum," diye oğlum başını sallamaya başladı.

"Tıpkı senin çocukluğun. Sen birazcık daha sakindin."

"Şimdi beni vicdan azaplarına sokma." Yanağımdan öptü. "Martie sana yiyecek bir şeyler hazırlasın. Ben bir iki saate kadar dönerim."

Oğlum çıktıktan sonra mutfak kapısında endişeyle beni süzen Martie'ye doğru yürüdüm. "Gel, biraz konuşalım," dedi. "Çok bitkin görünüyorsun. Lazanya ve salata var. Yer misin? Bir kadeh de şarap?"

"Kırmızı şarabın varsa, içerim. Şeffaf bir şey istemiyorum."

Mutfak masasına oturdum. Gelinim bana gülümsedi. Büyükçe güzel bir mutfaktı. Modern mutfaklardandı, ama yine de meşe ağacından dolapları ve açık mavi ve yeşil tonlarında duvarlarıyla sıcak bir havası vardı. Buzdolabının kapağına çocukların yaptıkları resimleri asmışlardı. Tam arkamdaki duvarda tahtadan bir melek asılıydı. Onu da oğlum yapmıştı.

"Ne korkunç bir gündü," dedim. "Zavallı Autumn Barkle."

Martie bir servis örtüsü yayararak şarabımı getirdi. "Lazanyayı çarçabuk ısıtayım."

"Önce şarabı bitireyim," diyerek kadehe uzandım. "Şimdi şarabın tadını bozmak istemiyorum."

Martie başını salladı ama yine de tabağıma bir şeyler koydu. "Ee, neler oldu anlatsana? Polis kötü davranmamıştır umarım. Jim Gray bizim kiliseye gelir. Gerçi onu yakından tanımıyoruz ama iyi birine benziyor." Polis memurundan bahsediyordu. Onu kilisede düşün-

173

miyordum doğrusu. "Neden ölmüş?" Martie tabağıma mikro dalgaya koyup düğmesine bastı. "Bu konuyu konuşmak istemiyorsan..."

Elimi kaldırdım. "Fark etmez. Tam olarak bilemiyorum ama suyunun içine striknin diye bir madde koymuşlar." "Striknin mi! Aman Tanrım. Korkunç bir şey." "Hem de çok. Provada bulunanlardan şüpheleniyorlar. Ya da polis bunu ima eder gibiydi."

"Sahi mi?" Yanıma oturdu. "Bugün provada kimler vadi? Alan Webster'i gördüm..."

"Kim?" Ona velileri sadece çocuklardan tanıdığımı, isimlerini bilmediğimi söyledim.

"Allison'un babası. Uzun, ince bir adam."

İki babadan hangisi olduğunu hemen anladım. "Video kamerası olan." Genç Mel Gibson değildi yani. "Evet, Emma'nın annesi ve Juliana'nın annesiyle birlikte o da oradaydı. Şaraptan bir yudum daha alıp provada olanları tekrar düşündüm. "Allison'un babası kızının sinirlerinin çok bozuk olduğunu resitalden bile vazgeçebileceğini söyledi ama video kızı rahatsız etmiyordu anlaşılan."

"Doğduğu günden beri Allison'un filmlerini çekiyor. Artık kız bunun farkında bile olmuyor. Adam kızına hayran." Acaba kızı için katil olacak kadar mı?

"Ana caddenin karşısındaki yeni inşaatı yaptırıyorlar. Birisinden duydum, on bin metre kareden büyük bir araziymiş. Hani, ağaçlıklı bir yer göstermiştim sana."

"Hatırlıyorum. Ağaçların bir kısmını kesecekler herhalde ama orada bir de dere var galiba." "Evet."

Bu tür olaylar doğanın dengesini bozuyordu. Fareler, yılanlar hepsi tedirgin oluyordu. Çocuğu için endişe eden bilinçli anne babalar, insanlara zararı olmayan birtakım zehirler koyarak önlemlerini alıyordu. Striknine de bunlar arasında kullanılan bir madde olabilirdi.

Her ne kadar... Allison'un babası iyi birine benziyorsa da. "Martie," dedim. "O böyle bir zehiri kolayca elde edebilir. Polis de bunu herkesin eczaneden alabileceğini söyledi. Şu inşaat işinde bazı hayvanları zehirlemek için bunu çok rahat yapabilir. Allison da

174

resitalde başrol filan alamadı. Adam bu tip durumlara tahammül edecek birine benzemiyor."

"Bir resital için mi?"

"Yarınki resitalde ajanslardan pek çok kişi olacaktı. Bu onun için önemli olabilir."

Martie bir kahkaha attı. "Adamın koskocaman bir bilgisayar yazılım şirketi var. Zengin, hem de çok zengin bir adam. Allison için bir ajans bile satın alabilir. Şu piyasadaki krizden birkaç milyon dolar zarar ettiğinden bahsederken gülüyordu. 'Hesabı kapatmam gerekiyordu,' gibi bir laf etmişti."

"Ama bu zarar inşaat işine sekte vurmamış."

"İnşaat biraz olsun yavaşlamadı bile."

Demek, Miss Autumn ya da dans okulu adam için sorun değildi. Bu Allison'un babasını bazı bakımlardan konu dışı ediyordu ama ben bütün bunları nereden bilebilirdim? "Ya Juliana'nın annesi?" diye sordum. Her seferinde derse geç gelen, bir elinde anahtarları ve genellikle kulağına yapışmış cep telefonuyla gözünün önünde canlandı. Yeterince saldırgan bir kadındı.

"Çok iyi bir emlakçı. Tek anne ve her zaman iş peşinde. Babasız üç çocuğa bakmak için böyle olmak zorunda."

"Evet, zor bir durum. Hafta sonları olsun adam çocukları almıyor mu?"

"Artık almıyor. Yeniden evlenip Kanada'ya taşındı. Yardım bile göndermiyor. Düşünebiliyor musun?"

Kadıncağzı Juliana'nın oyuncu olmasını çok istiyor. Bana reklamlardan ne kadar çok para kazandıklarından bahsediyordu." Mikro dalga'nın zili öttü ve Martie lazanya'nın yeterince ısınmadığına karar vererek tabağı tekrar fırına koydu. Ama fırını kurmadı, ben de hiç aç değildim ve üstünde durmadım.

"Nerede oturuyorlar?"

"Bir mil kadar ötede. Yeni bloklarda. Çok da yeni sayılmaz ama eskisine kıyasla daha yeni." Oralarda da inşaatlar ve zararlı hayvanlar sorunu söz konusu... ve striknin?"

Martie ile oğlum W.D. iyi bir ev seçmişlerdi. Evin büyüklüğünden ziyade ağaçlıklı ve trafikten uzak bir yer olmasını tercih etmişlerdi. Çocuklar rahatça bisiklete binebilsin, açık havada oynayabilsin istiyorlardı. Bu yüzden de arkadaşlarından bir mil kadar uzakta bir yere

175

taşınmışlardı. Kayla'nın ve Allison'un ailelerinden, Juliana'nın annesinden uzak kalmışlardı.

"Emma'nın annesi? O ne tarafta oturuyor?" Kızının başrol oynamasını isteyen mor saçlı kadın.

"Tam bilmiyorum, ama bizimkilere yakın oturuyor olmalılar. O da çok yoğun. Yine bilgisayarçı takımından."

"Zengin birileri daha desene."

Martie bir an için düşündü. "Yok. Henüz değil."

"Geriye bir tek Kayla'nın ailesi kaldı. "Adam hoş doğrusu."

"Kendi de bunun farkında."

"Karısı için ne düşünüyorsun? Ona uymuyor sanki... yani kişilik olarak."
"Evet biraz değişik bir insandır. Onu tanımıyorsun. Çok iyi bir jo-keymiş. Atlara çok hakimdir."
O sırada Shelby içeri girdi. "N'haber bakalım?"
"İyiyim. Az önce Nintendo oynuyordum ama kaybettim. Sen kaybetmek nedir biliyor musun?"
"Bazen olur." Onu yanına çağırdım ve kucağıma oturttum. "Resitaliniz iptal olduğu için üzgünüm, canım."
Shelby omuz silkti. "Ziyarı yok. Annem kostümlerimi giyip evin salonunda dans edebileceğimi söyledi. Belki kreşte Nana için de dans edebilirim. Ariana ile Katie de gelir."
"Çok güzel."
"Nana bundan çok hoşlanır ama Miss Autumn'a çok üzıldüm. O öldü."
"Demek biliyordun." Martie'ye bir göz attım. "Ölümün ne olduğunu biliyor musun, bebeğim?"
Shelby başını sallarken menekşe rengi gözlerinde zeka pırıltıları oynatıyordu. "Artık kıpırdayamıyorsun ve seni bir ayakkabı kutusunun içine koyup toprağa gömüyorlar."
"Bütün bunları nereden öğrendin?"
"Zachary'nin kaplumbağasına öyle yaptılar da ondan."
"Çok makul," diye mırıldandım.
"Ama," diye annesi araya girdi. "İnsanları ayakkabı kutusuna koymuyorlar, sadece güzel taştan evleri olan bahçelere koyuyorlar ve onlar da meleklerin yanına gidiyor."

176

"Zachary'nin kaplumbağası meleklerle gitmemişti ama. Onun gömüldüğü yeri açtık, her tarafta böcekler vardı... Anne, bana portakal suyu verir misin?"
Konuşma burada kesildi. Martie portakal suyunu getirirken, Memur Gray'in çocukların da ifadelerini alabileceklerinden bahsettiğini konu ettim. "Profesyonel birileri bu işi yapacakmış. Bu seni rahatsız eder mi?"
"Sanmam. Jim uygun görüyorsa, ona güvenebilirim sanıyorum."
"Bir de herkesin birbirini kolladığını söyledi, biliyor musun? Herkes birbiriyle arkadaş olduğu için...."
Bardağı Shelby'ye vererek, "Bunu masada içeceksin, tamam mı?" dedi Marie. Ben de bir sandalye çekip Shelby'yi oturttum.
"Bu biraz fazla bir genelleme olmuş. Herkesin birbirini tanıyor olması, arkadaş olduğumuz anlamına gelmez. Emma'nın annesi lanet olası bir densiz.....ih...şey."
Shelby, "Seni duydum," diye annesine baktı. "Anneler böyle konuşmamalı ama sen konuştun."
"Ah, sahiden mi?"
"Tabii, başka anneler de konuşuyor. Ama kim olduğunu söyleyemem."
Ancak, çocuğun bunu söylemek için can attığı belliydi. "Densiz. Bu kötü bir söz ama o Miss Autumn için annelerden biri öyle dedi."
"Herhalde dansöz demek istemiştir. Fransızca biraz daha abartılı söyleniyor. Yani iyi dans ettiği için."
"Hayır, densiz dedi. Kocasını da ona kızdı. Adil değil, dedi. Kazayla oldu dedi. Miss Autumn'la yatakta uyuyakalmış."
Neye uğradığımı şaşırdım. "Kim dedi bunu?"
Shelby portakal suyunu keyifle içerek, "Bunu söyleyemem ama," dedi.
"Bak canım, söylemelisin."
Martie benden önce hareket geçmişti. "Shelby, o portakal suyunu derhal bırak ve arabaya yürü. Hemen." Çantasını aldı. "Tyler! Sen de televizyonu kapat ve aşağı in. Hemen çıkıyoruz."
Ben de yerimden fırladım. Bu komutlar bana verilmiyordu ama Martie'nin kafasında bir plan yaptığını anlamıştım ve bunu kaçırmak istemiyordum.

177

Ben arabaya gidene kadar Shelby ile Tyler arka koltuğa oturmuştu bile. Garajın kapısı da açıldı ve Martie motoru çalıştırmıştı.

Kapıyı zor kapatarak, "Nereye gidiyoruz?" dedim.

"Polise. Shelby'nin bunu resmi birine anlatması gerek."

"Ama Atlanta'dan zaten bu iş için özel biri geliyormuş..." Saati baktım. "Şu sıralar gelmiş olabilir."

"Harika."

Martie bütün dikkatini yola vermişti. Bu iyi bir şeydi tabii. Bu arada ben de Shelby'nin söylediklerini doğru anlayıp anlamadığımı anlamak istedim. Shelby 'adil değil' sözlerini yanlış aktarmış olmalıydı. Aldatma, daha uygun olabilirdi. Bunu usulca Martie'ye söyledim.

"Bence de," dedi Martie. "Kazayla uyuyakalmak da nasıl bir açık-lamaysa?"

Shelby hemen bizi duymuştu. "Ben de bazen arabada uyuyakal-mıyor muyum?"

Tyler araya girdi. "Sen her dakika uyuyup kalıyorsun. Daha bebecsin."

"Ben bebek değilim." Shelby tam ağabeyine elini kaldıracakken, Martie aniden müthiş bir çeviklikle onun kolunu havada yakaladı. "Vurmak yok. Tyler, Shelby de bebek değil." Sonra bana hitaben, "Bu grupta uyuyakalacak bir tek baba biliyorum. Anladın mı?"

"Anladım," dedim onun kimi söyleyeceğini bekleyerek.

"Ve striknin gibi bir maddeyi ele geçirebilecek çiftlikte yaşayan bir anne var. Miss Autumn'a densiz diyebilecek bir anne."

"Cevabı biliyorum," dedim. Mel Gibson ve yanında silik kalan karısını düşünmüştüm. "Emin misin?" "Hem de çok, ama Jim Gray bunu kanıtlamak zorunda." Çarçabuk geriye dönerek baktı. "Kimden bahsettiğimi anladın mı?"

Bir nefes aldım. "Tabii. Kayla'nın annesi onu öldürdü."

178

DANSI HİSSEDEBİLMEK

J? i d a Di e t 6 f a fi e
i n

Huzur evinde "Chattanooga Choo Choo" şarkısının melodisi, insanları mknatıs gibi salona çekmişti. Genç bir çift yüksek sesle adımlarını sayarken, merdivenlerde tökezledi. İzleyiciler toplanmış, romatizmalı ayaklarıyla tempo tutuyor, kabak kafalarını sallıyorlardı.

"Tamam, oluyor," diye Ellie Grow gözlüklerini ayarlayarak torununa güven vermeye çalıştı. Josh ona tarih dersinden final sınavları için yardım etmesi için yalvarmıştı. Öğretmenleri, sanat ağırlıklı dersler için okulun bütçe kısıtlaması yapmasına öfkelenerek ilginç bir dönem ödevi icat etmişti. Önce öğrencileri çift çift ayırmıştı. Bir şapkanın içinden çektikleri kağıtta yazan dansı yapacaklardı. Bu dansı iyice öğrenip gösteri için hazırlanacaklar ve bu arada da Amerikan Tarihi'nden bir konu üzerinde dönem ödevi hazırlayacaklardı. Josh ve partneri Kara, Swing dansıyla İkinci Dünya Savaşı konusunu çekmişlerdi.

"Bu dansı yaptığınıza inanmıyorum, büyükanne," dedi Josh somon rengi koltuğa çökerken.

"Hem de sabahlara kadar. Temel bir iki adımı öğrendikten sonra gerisi çok zevklidir."

"Ama yarışma salı günü." Başını sallayarak çaresizliğini ifade etmeye çalıştı.

Kara da, "Sona Longston'un annesi Virjinya dansı için ona özel giysiler diktirdi," dedi.

179

"Aman görmemişler!" diye Ellie elini sallayarak devam etti. "Bu konuda hiç endişe etmeyin. Josh'a bir takım elbiseyle şık bir kravat buluruz, sana da şöyle ipek gibi kaygan bir elbise. Şanslısınız, çocuklar! Bakın "swing" ustası hocanız bile var!" Odaya şöyle bir baki-narak Clyde Benson'u şekerleme makinesinin başında hemen yakaladı. "Clyde! Buraya gel, bir sorunuz var."

Emekli bir dedektif olan Clyde problem çözme konusuna asla hayır diyemezdi. Elindeki şekerleri ağzına tıkarak hemen yanlarına geldi.

"Çocuklar salı günü bir dans gösterisi yapacaklar, senin yardımına ihtiyacımız var." Uzanıp onun ağzının kenarındaki çikolatayı sildi. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye onu azarlayarak çocuklara döndü. "Tam sınırda bir şeker hastası!"

Çocuklar ona biraz acıyarak biraz da tiksinererek baktılar. "Nasıl bir yardım istiyorsunuz?" dedi dedektif kalan tek tük dişinin arasına sıkışmış bir fıstık parçasını çıkarmaya çalışırken.

"Büyükanne, onun bize yardımcı olabileceğini hiç sanmıyorum." "Şşşt. Bak Clyde, sen şu swing dansını çok iyi yapardın, öyle değil mi?"

"Los Angeles'ta ... tam savaştan önceydi." Josh gözlerini devirerek Kara'ya baktı. Hiç yolu yoktu! "Çocuklara bir iki temel adım göstermemiz gerekiyor. Birkaç hareket işte. Bir de kıyafetleri konusunda bir fikrin varsa..." İki erkek, horoz dövüşüne hazırlanır gibi birbirlerine baktılar. Clyde karşısında başkasının blucinini giymiş, saçlarının uçları meçli küstah bir çocuk görüyordu; Josh da, gömleğinde kahve lekeleriyle, iyice yaşlanmış işe yaramaz bir adam. Ellie ise, bir çözüm görüyordu.

"Hadi, bize swing hakkında bir şeyler anlat. Bizi havaya sok!" diye kıkırdadı.

"Swing bir caz müziğidir. Savaştan önce, Harlem'de..." "Tarih dersi mi dinleyeceğiz?" "Josh! Terbiyeli ol!"

"Kusura bakma ama, büyükanne, bunu kitaptan da okuruz yani." Kalkıp ceketine uzandı.

"Sen bu dansı öğrenmek istiyor musun, istemiyor musun? Gerçek

180

Swing dansını! Yoksa birkaç uydurma ayak hareketi mi?" Clyde beklenmedik bir şekilde patladı.

Josh susup kalmıştı. Adama gözlerini dikti. Kırışık bir yüz ve gözlüğünün üstünden taştan kalın kaşlar... ve biraz daha dikkatli baktıkça adamın gözlerindeki ışıltı, onun ceketini bırakıp yerine oturmasına neden oldu.

"İyi olmak istiyoruz. Kazanmak istiyoruz."

"Kazanmanızı garanti edemem. Ama dansın ruhunu anlayamaz-sanız, kaybedeceğiniz garantidir."

"Tamam, seni dinliyoruz."

"Swing aslında bir müzik türü değildir; müziği çalış şeklidir... hissedilen bir şey. Hissederek yapılan bir şey."

"Anlamıyorum."

Clyde kıs kıs güldü.

"Çoğu insan anlamaz. Artie Shaw bir keresinde şöyle demiş: 'Swing bir fiil değil, sıfattır.' Bir zamanlar koskoca bir ülkeyi fethedip bir döneme adını vermiştir. Savaşın eşiğinde bir ülke. Ve swing, Amerikan yaşam biçiminin sembolü olmuştur."

Clyde caz ve Swing arasındaki ilişkiyi uzun uzun anlatmaya koyuldu. Sonra Swing döneminin büyük isimlerinden bahsetti. Count, Billie, Ella... Benny Goodman ve Duke. Ve o dönemin şarkılarını saydı. "Ain't

Misbehavin", "Little Brown Jug", "Kalamazoo". Ardından, kulüp adları geldi. The Cotton Club, Apollo, Club Alabama.

Ve birdenbire yüzündeki heyecan söndü, yanaklardaki kan çekilir gibi oldu.

"Clyde, ne oluyor?" diye Ellie yerinden fırladı.

"Savoy da en meşhur kulüplerdendi," diye devam etti Clyde.

"Ah, oraya gitmeyi nasıl hayal ederdik! Downbeat Dergisi her sayısında bu kulüpten bahsedirdi. Orada gerçekten dansa gittin mi, Clyde?"

"Bundan bahsedemem," diyerek kalktı, cebindeki bozuklukları karıştırarak tekrar şekerleme makinesine gitti. O anda sert bir içkiye ihtiyacı vardı ama bunu yapamayacağı için şekerlemelerle idare edecekti. Josh ile Kara, Ellie'ye baktılar. O da, onlara bir baş hareketi yaparak kalktı. Teker teker Clyde'ın arkasından gittiler. "Lütfen, Mr. Benson," dedi Josh. "Sizi dinlemek çok hoş. Yani, ilginç bir anlatımınız var, tarih dersine hiç benzemiyor."

181

Clyde ikinci şekerlemenin de kağıdını hırsla açtı. Ellie hiç konuşmuyordu. Formika bir masanın etrafına tekrardan oturdular. Salonda dans müziği kesilmiş, hafif bir Billie Holiday parçası onları büyümlü bir havaya sokmuştu.

"Hatırlamak istemediğimden değil," dedi Clyde ve hemen ekledi. "Şansımız yoktu zaten." Şekerlemesini ısırdı. Alnını kırıştırarak devam etti. "Gemilere binmeden yetmiş iki saatimiz iznimiz vardı. Vinny Manelli ile ben, henüz dans öğreniyorduk. Savaşa gitmeden gece hayatının kalbinin attığı yerleri görmek istedik. Her şeyin başladığı yer. Ve Harlem'e giden bir trene atladık...." Clyde öyle bir dalmıştı ki, o günkü New York'a ışınlanmıştı sanki.

Sıcak hava savaş korkusunun baskısıyla daha da boğucu geliyordu ve oradan kaçmak istiyorduk. 125. caddede indik. Apollo'ya bir blok kadar yürüdük. Lucky Strike paketinden kalan son sigaramızı sırayla nefes çekerek paylaşıyorduk. Yemekte içki içmiştik. Saçma! İçki içmek için yaşımlar tutmuyordu ama savaşta beynimize bir kurşun yemek için yaşımlar uygundu. Neyse, bunu konuşacak değiliz ama gerçek öylece bir kenarda dursun. Kafalarımızdan, ne diye askere başvurduk, diye geçiriyorduk. Ölmek neye değirdi... o kadar genç yaşıta.

Sokakta her taraftan müzik taşıyordu ve kulüpler insan kaynıyordu. Parayı bastırın giriyordu. Apollo'ya yaklaştıkça adımlarımızı hızlandırırđık. Bu müziğı duyup da insanın yerinde durması imkansızdı. Havada bir titreşim hissedersiniz. Kaldırımlar bile canlanır. Kokusunu duyarsınız. Parayı bastırıp iki sandalye bulduk. Kenarda, ama öne yakın bir yerde. Amatör bir yarışma yapılıyor. Beş kişilik orkestra "it Don't Mean a Thing if I Ain't Got That Swing" parçasını döktürüyor, içkilerimizi ısmarlayıp yeni bir paket sigara alıyoruz. Tam yerleşmişken, parça bitiyor.

Beş dakika sonra tekrar ışıklar yanıyor, iki şarkıcı kız spotlar altında sahneye çıkıyor. İki bebek. Kanaryalar diye tanınıyorlar. Sağdaki biraz daha uzunca boylu ama bana ikisi birbirinin aynı gibi görünüyor. Çok güzeller. Vinny öyle düşünmüyor. Sağdakine dikkat et,

182

diyor. O benim! Suratına baktığım an, anlıyorum. Vinny çoktan kıza vurulmuş.

Kızlar önce hafif ağır bir şarkı söylüyorlar. İzleyiciler huzursuz ve sabırsız. Kimse romantik müzik istemiyor. Aşk yok, yarışma var! Çıldırarak istiyorlar. Kızıışmak istiyorlar. Her şeyi unutmak istiyorlar.

Şarkı bitince, birazcık daha uzun boylu olan kız davulcuya döndü. Beli yüksek bir pantolon giymiş olan zenci davulcunun siyah beyaz ayakkabıları var. Kızın bileğine yapışıp kıızı çekiyor ve kulağına bir şey fısıldıyor. Kız elini hırsla geri çekip bileğini ovuşturuyor. "The Boogie Boogie Bugle Boy of Company B" şarkısını çalmaya başlıyorlar. Herkes alkış tutuyor ve ayağına kalkıp masalarının etrafında dans etmeye başlıyorlar. Yer yerinden oynuyor, kulüp sarsılıyor. Üniformanın içine ensemden bira dökölüyor ama aldırıyorum bile.

Bu kızlar nasıl şarkı söylemiş. Görülecek şey! Kırmızı, parlak ipek elbiseleri vücutlarına yapışmış, kalçalarından aşağı kayıyor ve etekler çılgınca sallanıyor. Kırmızı rujlu kalın dudaklar tam uyum içinde, aynı anda hareket ediyor. Geriye toplanmış simsiyah saçlar, burnumda kokusunu hissettiğim beyaz birer gardenyayla tutturulmuş. Vinny'nin de kokuyu duyduğundan eminim. Uzunca boylu kız da, Vinny'ye kayıyor. Şarkı bitiyor, ışıklar sönüyor. Vinny koluma yapışıyor, sahnenin arkasına geçmeye çalışıyoruz. Adamlar sinek uçurmuyor. Savaşta bizim bölükte olmalarını isterdim doğrusu. Geri dönüyoruz. Dışarı çıkıyoruz, Vinny binanın çevresinden dönüp ara sokağı giriyor. Ben de onu izliyorum. Kulis kapısında bekliyoruz, sigara içiyoruz. Yolum biraz aşağısında manavın artan sebzelerinin çürümüş kokusu geliyor. Fareler oradan oraya atlayıp sıçıyor. Vinny aşağı yukarı turalıyor. Ben artık vazgeçip geri dönmeye karar veriyorum ki, kapı açılıyor. Kızın simsiyah saçlarında mavimsi bir ışıltı var. Gardenya yapma görünüyor. Dudaklar mor. Vinny yaklaşıyor.

"Gösterinizi çok beğendim."

Kız gülümsüyor. Mükemmel bembeyaz dişler. "Sağ ol. Şunlardan bir tane daha var mı?" Sigarayı işaret ediyor ve Vinny paketi yırtarca-sına açıyor.

"Evet, ateş?"

Vinny gülümsüyor. Kızardığını tahmin ediyorum ama çok karan-

lık, tabii göremiyorum. Birkaç adım geriliyorum, fark etmiyorlar. Gülüşmelerini duyuyorum. Öbür, daha kısa boylu şarkıcı nerede acaba, diye merak ediyorum. Kız kardeşi mi acaba? Benim Betty'yi düşünüyorum. Acaba Vinny de kız arkadaşım hatırlıyor mudur, diyorum. Sanmam. Dönüp tekrar onlara bakıyorum. Kız kendini tanıtıyor. Wilma May. Vinny'ye yaslanıyor. İçeride yeni bir orkestra "Stormy Weather" şarkısını çalıyor. Köşeye kadar geliyorum. Wilma ile Vinny sokakta dans ediyorlar. Sigaralar atılmış, konuşmalar kesilmiş.

Köşeyi dönüp gidiyorum.

Üç gece üst üste Apollo'ya gelip kızın erken saatlerde sahneye çıkışını izliyoruz. Sonra Savoy'a gidiyoruz. Kız orada da dans ediyor. Gecenin sonunda Vinny ile kız gidiyorlar, ben tek başıma kalıyorum. Üçüncü gece ben yine içeride onu bekliyorum. Vinny dışarıda kıyla.

Barda bir taburede oturuyorum. Orkestra fena değil, bir kadehten sonra daha da iyi çalmaya başladıklarını düşünüyorum. Derken Vinny geliyor. Wilma nerede, diyorum. Buraya giremez, diyor. Neden? Savoy'a biraz dans etmeye gideceklerini söylüyor. Siz gidin, diyorum, sonra ben de gelirim. Aralarında olmaktan sıkılmışım zaten. Vinny çıkıp giderken beli yüksek pantolonlu zenci onu izliyor ama benim aklıma bir şey gelmiyor. İki içki daha içtikten sonra kapıya sendeleye sendeleye zar zor gidiyorum ama dans etmek istiyorum. Saat sabaha karşı üç olmuş. Vinny'yi bulma zamanı. Kapıda taksiler var. İçeride askerlerle dolu. Millet Savoy'a gidiyor. Ellington dönmüş diyorlar. Ben de askerlerle arabalara atlıyorum. Onlar da ertesi sabah gemiye binecek ve Vinny ile benim yaptığım gibi son gece bir şeyler yapmak istiyorlar. Sıska ufak tefek bir oğlan, dişlerini göstererek bir matara uzatıyor.

Savoy'a gidiyoruz. Merdivenleri ancak tırabzanlara sarılarak çıka-biliyorum. Bir yandan da, çaktırmıyorum. Kıpkırmızı halılar. Salon koskocaman -en az üç yüz metre uzunluk ve iki orkestra yeri. Savoy Sultans tanımadığım bir şarkı söylüyor. Pist tıklım tıklım. Lindy Hop dansını yapıyorlar. Apollo'daki davulcu yanımdan geçiyor. Adamın bakışlarını izleyerek Vinny'yi görüyorum ama çok uzakta. Seslensem duyamaz. Kenardan kenardan ona doğru ilerlemeye başlıyorum.

Vinny piste çıkıp basbayağı dans ediyor. Kız Whitey'in grubunda dans ediyor, bizimkine bir iki günde epeyce bir şeyler öğretmiş. Bir iki de gece. İki birbirlerine yaklaşıyor. Vinny uzun boylu ince, kız da ince ama etli. Vinny esmer, kız biraz daha esmer. Whitey de orada ve onları izliyor. Vinny'nin her hareketini dikkatle izliyor. Kedi fareyi izler gibi. Şarkı bitiyor. Tam onlara yetişecekken, 'Çıkış'yazılı bir kapıdan kayboluveriyorlar. Yerinde duramayan kumral bir kız, "Hey, Denizci," diye bana sesleniyor. "Dans etmeyi biliyor musun?" Dans biliyorum da, bu türlü bacağının arasından aşağı yukarı birtakım hareketlerle değil.

"Başka zaman, bebek," diyorum. Kız üniformalı başka birine yanaşıyor. Bu arada ben Vinny ile Wilma'yi kaçıyorum. Koridora çıkıyorum, davulcu yolumu kesiyor. Sadece göstericiler geçebilir, diyor. Yasak. Ben dönmek zorunda kalıyorum, ama adam Vinny ile Wilma'nin arkasından gidiyor. Ben ana kapıdan çıkıp hemen arka sokağa geliyorum. Koskoca bina. Koşuyorum. Müziğe göre yönümü bulmaya çalışıyorum. Tersanenin oraya çıkıyorum. Vinny'ye seslenerek doklara doğru koşuyorum. Kavga eden birilerinin sesini duyuyorum, ardından bir kadının yalvarışım. Etraf loş. İki adamın silüetini görüyorum. Dövüşüyorlar. Biri yumruğu yiyip düşüyor. Oraya koşuyorum.

Gece karanlık ama zencinin siyah beyaz ayakkabıları gözümü alıyor. Bir de beyaz gardenya. Adam Vinny'yle boğuşuyor. Rıhtımda yere düşüyorlar. Kız adamı geri çekmeye çalışıyor. Tuğla duvarlarda yankılanan bir ses duyuyorum. Tek bir 'bam' sesi. Eğitim yaptığımız tüfeklerin sesine benzemiyor. Bir mum ışığı gibi bir ışık yanıp sönüyor. Kimse kımıldamıyor. Kimin vurulduğunu merak ediyorum. Ağır ağır yerde yatan vücuttan, diğer iki vücut uzaklaşarak doğruluyor. Siyah beyaz ayakkabılar kımıldamıyor. Oraya koşuyorum, silahı alıyorum. Kimin ateş ettiğini bilmiyorum. Ufak, sedef kakmalı bir tabanca. İnsanın avucunun içine kolayca gizleyebileceği cinsten. Vinny doğrulmaya çalışıyor. Bana ve Wilma'ya bakıyor, sonra zenciye. Adam sessiz. Vinny kıza doğru yerde sürünüyor, ona sarılıyor. Birlikte ayağa kalkıyorlar.

Bu arada silah sesi ikinci katta birilerinin dikkatini çekiyor.

"Hey! Sen silahlı asker! Durl!" Bu Whitey. Merdivenlerden koşuyor.

Beni kastettiğini anlıyorum. Üçümüz de şaşırılmış, öylece duruyoruz. Kız birdenbire silahı elimden alıyor.

"Kaçın," diyor. Kahverengi gözleri göz yaşlarıyla yanıp sönüyor. "Ben hallederim."

"Hayır," diye Vinny atılıyor. "Seni bu durumda bırakıp gidemeyiz."

"Kuralları hiçe saydık, asker. Bunu sana fena ödetirler, burası Harlem. Hadi gidin. Bana bir şey yapmazlar.

Ben de onlardanım."

O ana kadar kızın zenci olduğunu fark etmemiştim. Melezlerden. Billie Holiday gibi. Tatlı bir kahve tonu cilt - bol kremalı.

Söyledikleri bana mantıklı gelmeye başlıyor, bu arada ayak sesleri yaklaşıyor.

Vinny'yi kolundan çekestirerek, "Hadi," diyorum. "Burada kalıp hiçbir şey yapamayız. Durum kötü. Tabancanın üstüne parmak izlerim var.

Vinny, hadi. Gemi kalkmak üzere."

Neyse, bu Vinny'nin kafasında bir şimşek çakıyor. Eğilip kızın dudaklarına parmaklarıyla dokunuyor. Kız da, "Git!" diyor. "Hemen." Simsiyah saçlarında takılı duran beyaz gardenyayı çıkarıyor, Vinny'nin ovucuna sıkıştırıyor... Vinny bana döndüğünde gözlerinde acı görüyorum.

Koşuyoruz. Bir çıkış yeri ararken, Cotton Club'a yeni müşteri bırakan bir taksiye el ediyoruz ve doğru gemiye. Güneş, biz gemiye varmadan doğacak gibi görünüyor ama geminin merdivenlerine ulaşmamızı bekliyor ve o anda doğuyor. Yola çıkmadan ancak üstümüzü başımızı temizleyecek vaktimiz oluyor.

Clyde sandalyesinin sırtına yaslandı. Hikâye onu yormuştu. Ellie, gözleri hayretle açılmış bir halde uzanıp onun titreyen elini tuttu.

"Şansımız yoktu." Clyde avucunu açtı.

"Onu kim vurmuştu?" diye Josh sordu.

"Sanırım zenci, Vinny'yi vurmaya çalışıyordu ama Wilma onun kolundan çektiğinde silahı da kendine doğru döndü." Kimsenin gözüne bakmadan masadan kalkıp gitti.

186

I

"Bunu anlatmak onun için çok zor oldu," dedi Ellie. "Çok gerçek bir hikâye gibi anlattı." "Zor yıllardı, Josh. Savaş hepimizin hayatını değiştirdi." "Büyükanne, o kız 'kuralları hiçe saydık' derken ne kast etmişti?" "O zamanlar her şey çok farklıydı, hayatım. Siyahlar daha çok kendi içlerinde yaşırdı; beyazlar da bunun böyle olmasını isterdi. Savoy'da çalışanlar beyaz erkeklerle dans edebilirdi ama daha fazla bir ilişkiye giremezlerdi. İki ırk karışmamalıydı. Davulcunun bu kadar tepki göstermesinin bir nedeni de buydu." "Bir tür ayrımcılık mı yani?"

"Evet. Bu kuralları yıkmak ciddi sonuçlar getirebiliyordu." "Bütün bunları çok güzel canlandırdı. Sanki oradaymışım gibi hissettim."

"Belki de bütün bunları tekrardan anlatması bir işe yaramıştır." Cumartesi günü son bir ders yapmak üzere sözleştiler. Ellie de, Clyde ile konuşup onlara bir iki figür öğretmesini rica edeceğini söyledi.

Cumartesi günü Clyde pek ortalarda görünmüyordu. Ellie çocuklara belli adımları göstererek onları çalıştırdı.

"Bu figürleri yaptığını hâlâ inanmıyorum, büyükanne!"

"Hep bu yaşta değildim ya!"

Makineden gelen soğuk Pepsi kutusunu Josh yarısına kadar içti. Tam kutuyu ağzından çıkarırken, Clyde'in salona girdiğini gördü.

Dosdoğru şekerleme makinesine yönelmişti.

"Mr. Benson! Dansımızı gördünüz mü?"

"Hayır. Daha şimdi geldim."

"Bakın!" Josh, Kara'yi kolundan çekştirerek, neredeyse sürükler-cesine piste götürdü. Ellie müziği açtı ve parçalan "The Mood" hoparlörlerden yayılmaya başladı. Adımlarını güzelce sayarak ve dönüşleri tam zamanında yaparak dans ettiler. Ve gülümseyerek Mr. Clyde'dan bir övgü beklercesine karşısına dikildiler. "Dönüşleriniz çok sert. Ayak vuruşlarına da daha çok çalışmanız gerekiyor. Hissedene kadar devam edin. Düşünmeden dans etmeye

187

başladığınız an swing yapıyor olacaksınız. Birbirinize yaklaşırken, partnerini hemen yanma çekip sağ elini beline dolayacaksm, Josh. Kalçasına doğru. Seni ısırmaz, korkma. Isırır mısın, küçük kız?" Birkaç kez onlara hareketleri gösterip kendi başlarına çalışmalarını için bıraktı. Josh onun gittiğini görünce hayal kırıklığına uğramıştı. Yarım saat daha çalıştılar ve Clyde'ın geri döndüğünü gördü. Mavi, ince yünlü kumaş bir takım elbiseyi ona uzatarak, "Bunu temizletip giyersin. Öylece dolap bekliyor."

Ellie heyecanla atıldı. "Clyde! Bu tahmin ettiğim giysi mi yoksa?" "Evet. Şanslı olan. Tıpkı Cab Calloway'inki gibi." "Blucinimden fazla şikâyetçiydin," diyerek Josh takım elbiseyi havaya doğru kaldırıp bir ısıklık öttürdü.

Geniş yakalı uzun ceketin cebinden bir saat zinciri sarkıyordu. Pantolonun görünüşü biraz komikti. Beli yüksek ve pilili, bol bir modeli vardı. Kırmızı benekli ve sarı çizgileri olan bir kravat kıyafeti tamamlıyordu.

Ellie de kendi getirdiği kutuyu açtı. İçinde kırmızı ipekli bir elbise vardı. Bedeni yapışık, pilili elbiseyi havada tutarak, "Bu bir Marc Jacobs!" dedi böyle bir açıklamaya gerek olmadığı halde. "Pilililer insanı adeta uçurur!" Kara'ya yaklaştı. "Tam gelecek!" Sonra ona bakalit küpeler ve siyah renkli birkaç takı uzattı. "Geriye bir tek beyaz gardenya kaldı. Ve doğru anda geri adım!"

"Beyaz gardenya..." diye Clyde mırıldandı. Vinny'nin eski İnci-li'nin içinde kurutulmuş halde tam yirmi üçüncü ilahinin olduğu sayfada duran gardenyayı hatırlamıştı.

"Ne dedin, Clyde?" diye sordu Ellie, Kara'nın ayakkabılarını giymesine yardım ederken.

"Gardenya. Vinny'ye saçmdaki gardenyayı vermişti. Gemiye bindiğimiz gece."

"Sonra Wilma'yi bulabildin mi?"

"Vinny'ye söz vermiştim ama hiçbir zaman onu bulamadım." "Vinny kendi niye aramadı? Ona âşık olmamış mıydı?" diye sordu Josh.

"Bunu yapamazdı, çünkü iki ay sonra öldü."

"Nasıl oldu?"

"Gemiyle İngiltere'ye gittik. Southampton koyu savaş gemileriyle
188

doluydu. Orada on gün daha kalıp eğitim gördük ve sonra bizi Kuzey İtalya'ya gönderdiler. Vinny çok heyecanlanmıştı. Memleketine gidecekti. Oraya keşif kolu olarak gönderilmişti." "O ne demek?" diye Kara sordu.

"Bilgi toplayacaktık. Önemsiz bir mevkiideki bir köprüyü incelemek üzere görevlendirilmişti. Müttefikler için hayati bir geçiş yolu olabilirdi. Bir gece dışarı çıkmıştık ve Alman devriyeler yolumuzu kesti. Oysa çok daha kuzeyde, doğu cephesine yakın bir yerde olmaları gerekiyordu."

"Ne oldu?" diye Josh atıldı.

"Köprüde peşimize düştüler. Nehrin kıyısına doğru kaçtık ve ben suya daldım. Tekrar su yüzüne çıktığımda ortalık sakinleşmişti. Sabaha kadar Vinny'yi aradım. Akıntıyla epeyce sürüklenmişti. Onu bulduğumda zor nefes alıyordu. "Dayan," dedim. "Yardım getireceğim." Sadece gülümsedi. Her şeyin bittiğini hissetmişti. Karanlıkta bile etrafını saran kıvılcıkla dönmüş suları görebiliyordum. Soğuktan nispeten donsa da, çok kan kaybetmişti. İşte o anda bana Wilma'yi bulmamı söyledi. Onu içinde bıraktığımız pislikten kurtarmamı istedi. Üç günlük bir kıza bu kadar takılmasını saçma bulmuştum ama sonradan ona hak verdim."

"Wilma'yi bulamadığını söylemiştin?"

"Onu aramaya başladım ama kimse Wilma May adında bir şarkıcı tanııyordu. Son işgalden önce ben de savaşta çok ağır yaralanmıştım. Üç ameliyat ve Londra'da uzun süren bir rehabilitasyon döneminden sonra New York'a gelebildim. Ne kadar kulüp, kabare, eğlence yeri varsa dolaşım. Whitey'i de bulamadım. O Hollywood'a gitmiş, film yapıyormuş."

"Sen elinden geleni yapmışsın," dedi Ellie. Ama Clyde bu sözlerle rahatlayacak gibi görünmüyordu. Çocuklar kostümlerini toparlayıp ayrılırken Josh büyükannesine, "Salı günü yarışmaya geliyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hiç kaçırır mıyım!"

"Ya siz, Mr. Benson?"

"Adım Clyde, evlat. Benson babamın adıydı."

"Pekâlâ, Clyde, geliyor musun?"

189

"Bakalım, o gün meşgul olabilirim." Dönüp epeydir unuttuğu çubuk şekerinin telaşıyla oradan uzaklaştı. Salı günü şiddetli bir yağmur vardı ve Clyde hiçbir mazeret uyduramadığı için Ellie ile okula gitmek zorunda kaldı. Jimnastik salonu veliler ve diğer öğrencilerle tıklım tıklımdı. Kafaları yarı kazınmış, kulaklarında üç beş küpe olan iki çocuğun arasına bir yere sıkıştılar. Kara ile Josh en son çıkacaklardı. Ellie ile Clyde programın sonuna kadar dayanabilmek için yerleştiler ama pervaneler sıcak havayı dağıtamıyordu.

Clyde poposunun üzerinde bir o yana bir bu yana kıpırdanıp duruyordu. "Bu sıralar da hep böyle serttir."

"Dua et ki, kendiliğinden yastıkların var."

"Dönüşte pastaneye uğrayalım mı? Bugün limonlu kek günü."

"İşte, böylece popo büyütüyorsun. Şimdi sus."

İlk grup, koloni dönemleri ve Virjinya dansları yaptı. Ellie, bu dans için Sondra'nın özel olarak dikilen elbisesini görmek için burnunu kaldırıp baktı. Çok parlak bir kumaştı.

İkinci grup 60'lı yılların modası Twsit dansını yaptılar ve velilerden çılgın bir alkış aldılar.

Josh ile Kara'dan önce Charleston gösterisiyle de salon yerinden oynadı.

"Bizimkilerin işi zor," diye Ellie yakındı.

"Bu ne zaman bitecek yahu? Çişim geldi."

"Şışt!"

Yanlarında oturan iki genç aralarında gülüştüler.

Hoparlörlerden Josh ile Kara'nın parçası duyulduğunda, izleyiciler yerlerinde dikildiler. Glenn Miller'in şarkısıyla Josh ve Kara mükemmel adımlarla sahneye çıktılar. İlk dönüşünde Kara'nın elbisesi düzgün bacaklarını ortaya çıkaracak şekilde bir şemsiye gibi açılarak uçtu. Artık yaptığı dansı öylesine hissediyordu ki, Ellie ona hiç öğretmediği birtakım figürler yaptığını fark etti.

190

"Hay, şuraya bak!" diye gururlandı.

Josh ayak hareketleri ve el çırpımlarıyla birlikte epeyce kalça hareketi de öğrenmişti. İzleyiciler coşmuştu. Clyde başını sallayarak onları izlerken, Josh sağ elini Kara'nın kalçasının tam üzerine atarak onu yanına çektiği sırada bir ısıklık öttürdü. Sonra müzikle müthiş bir uyum içinde sahneyi çepeçevre döndüler ve son olarak 40'larda Frankie Manning'in figürüyle arka arkaya durup kollarını kenetlediler ve Josh'un eğilmesiyle Kara onun sırtından kayıverdi. Müthiş bir figürle dansı noktaladılar. Şarkının bitimiyle coşkulu bir alkış koptu. Resmen yarışmanın şampiyonu olarak ilan edildiklerinde Josh mikrofona geldi. "Bu dansı öğrenmek o kadar kolay olmadı. En ilginç yanı, Mr. Ben... pardon Clyde'm savaş anılarının bizde yarattığı duygularla bu dans önce ruhumuzda gelişti. Savaşta ölen en yakın arkadaşı ve onun son isteğini bütün gayretlerine rağmen yerine getiremeyişiyile ilgili bu öykü..."

Clyde, "Ne diyor bu..." diye söylenmeye başladı. "Bu benim özel hayatım."

"...Kara ile internete girerek New York'ta Frankie Manning'in izini bulduk. Ve o bize, senin eski dostuna nasıl ulaşabileceğimizi söyledi, Clyde! Onu bulduk ve aramızda para toplayıp uçak biletini aldık. Clyde, şimdi sahneye gelip Mrs. Crawford ile ..."

"Crawford mu? Ben Crawford adında birini aramıyordum ki... böyle birini tanımıyorum..."

Ama Clyde cümlesini tamamlayamadı. Kırışan saçlarına beyaz bir gardenya takmış olan zarif melez kadın sahneye çıktığında Clyde uyuşmuş bir halde ona doğru yürüdü. Yüzünde tanıdık bir şeyler bulmaya çalışıyordu ve gözyaşlarıyla dolu o kahverengi gözleri gördü.

"Seni çok aradım. Wilma May adında birini kimse tanımıyordu."

"Seninle tam olarak tanıştırılmadık, asker. Willamea Clark. Savaşın sonra Norman Crawford ile evlendim. Hayatımın ikinci aşkı. Vinny'yi asla unutmadım. Evet, fazla uzun bir beraberliğimiz olmadı ama o çok özel bir insandı. Bana gerçek bir hanımefendi gibi davrandı o."

İzleyiciler bu konuşmaları duymıyordu ama sonuçta uzun yıl-
191

lar birbirlerini görememiş iki insanın kavuşması hoş bir olaydı ve herkes alkışlıyordu.

"Şu davulcuyla o olaylardan nasıl kurtuldun?"

"Ah, o da benim eski sevgilimdi. Vinny ile kaçamağım yüzünden beni fena halde patakladı. Ondan hiç kurtulamadım. Bak." Kadın alt dudağının iç kısmında bir bıçak izini göstererek, "Hâlâ izini taşıyorum," dedi.

"Onu cezalandırmadılar mı?"

"Ne diyorsun! Onun çekip gitmesine polis bile sevindi. Son müzisyen sevgilim oldu. Norma sadece bir taksi şoförü."

Clyde'm aklına son bir soru geldi. "Willamea, o silah kimindi?"

Sedef kakmalı küçük ve zarif tabanca gözünün önünde canlanmıştı.

"Şekerim, tabii ki davulcunundu," diyerek Willamea iri kahverengi gözlerini kırptı.

192

ÖLÜMLE^ DANS

Cat 111 en o a

t t e t a

Ben gitmek istemedim, Memur Bey, gerçekten tango dersi almak istemiyordum; ama beni anlamaya çalışın, Maria'ya hayır demek o kadar zordu ki. Onu çok seviyordum. İnanılmaz bir kadındı... güzel, zeki, hayat dolu ve çok sağlam kişilikli, sabırlı bir kadındı. Aklına bir şey taktı mı, onun heyecanını yaşar ve bu heyecana kapılıp giderdi. O öyle bir kadındı işte.

Bir seferinde seramik kurslarına gitmişti. Evi, kilden vazolarla doldurdu. Sonra, ipek baskı kurslarına yazıldı; binlerce renkte şallar yaptı. Hele hamur işleri öğrenmeye kalkıştığında, bir ayda on kilo aldım....

Onu anlamıyor değildim, Memur Bey. İşini kaybettikten sonra çok mutsuz oldu.... Yok, para sorunumuz olmadı. Ben iyi kazanıyordum, ama Maria hayat dolu enerjik bir kadındı ve boş oturmaktan sıkılıyordu. Evde bütün gün kendi kendine saat sayıyordu. Bir şeyler yapmak zorundaydı, kabul ediyorum.

Ben uyumlu bir insanım. Üstelik ona deliler gibi âşıktım. Onun yaptığı her şeyi kabullenirdim. Bu kurslara gittiği zaman oyalanıyor, istediği ve heyecan duyduğu bir şeyler yapıyor, yeni dostlar ediniyordu. Ben de onun adına mutlu oluyordum. Tabii, bu arada, açtığı hamurun iyi kabarması konusunda ona övgüler yağdırmak ve yaptığı şalları beğenmek zorunda kalıyordum ama insan bu kadarcık fedakarlığa da katlanır artık, öyle değil mi? Bu kurslar onun içinde bi-

II 93

rikmiş enerjiyi dağıtabileceği bir çıkış yoluymuş ve ben de buna memnun oluyordum.

Ama tango dersleri, Memur Bey, bambaşka bir şeydi. Maria ısrarla benim de bu kurslara yazılmamı istiyordu. Tek başına tango öğrenmesinin ne anlamı olacağını söylüyordu. Kiminle bu dansı yapacaktı? Birlikte tango öğrenirsek, çok eğlenecektik. Sinemaya gitmek, birkaç dostla pizza yemek gibi şeylerden sıkılmıştı. Hepsine bir son verecektik. Hâlâ genç ve yaşamayı seven bir kadındı ve eğlenmek istiyordu. Hep bunları tekrarlıyordu.

İnsanın karısı yaşadığı hayattan sıkıldığını söyleyip durursa, seven bir kocanın buna dikkat etmesi gerekir.

Birtakım sorunlarımız var demektir. Memur Bey, eğer siz de evliyseniz, bu öğüdümü unutmayın. Ve ben, sorunlardan hiç hoşlanmam. Hele hele karımın mutsuzluğuna hiç dayanamam. Bu mutsuzluk insanları başka şeyler aramaya iter ve ben buna izin vermeyecek kadar karımı seven bir erkeğim. Bir başkasıyla gitmesini göze alamazdım. Sonra benim halim ne olurdu?

Bu tango çılgınlığı çok uzun bir süre böylece devam etti. Ve sonunda artık karımda bir sabit fikir oldu. Evde kaç tane tango plağı var, gördünüz mü? Filmler de ayrı. Beni götürdüğü tango gösterilerinin sayısını unuttum. Yanımda otururken onun nasıl kendinden geçtiğini hissedebiliyordum. Benim bu müziği nasıl hissedemediğimi anlayamıyordu. Dansın duyarlılığını, şehvetini bana anlatmaya çalışıyordu.

Aslında Maria benim dans etmeyi sevmediğimi çok iyi biliyordu. Hiçbir dansı hem de. Dansla aram iyi değildi, buna çoktan karar vermiştim. Fiziğim de buna uygun değildi zaten. Eh, yıllar ilerledikçe biraz kilo almaya

başlamıştım, saçlarım da dökülüyordu. Her neyse, Maria'nın bunları bile bile beni tango için bu kadar zorlaması yanlıştı.

Ama o vazgeçmiyordu. Beni bir tangocu yapacaktı.

İnat ettiğim filan yoktu. Onu memnun etmek için her zaman elimden geleni yapmışımdır. Her dediğini kabul etmişimdir, her şeye razı olmuşumdur. Bütün evin altını üstüne getirip yeniden boyayıp yeni eşyalar alıp, onu bunu iterek yeniden dekorunu yapıp nasıl uğraştığımı çok iyi bilir. Bana her şeyi yaptırabileceğini çok iyi bilir

194

-dans hariç. Bu elimde değil, kendimi aptal gibi hissediyorum. Beceriksizin tekiyim işte.

Hele tango! Bana tango yapanlar kukla gibi görünüyor. Adımlar, dönüşler ve sözüm ona müthiş duyarlı anlar sayılan o kazık gibi ani duruşlar... açıkçası bence çok gülünç.

Ama Maria ısrar ediyor, yalvarıyor, ağlıyordu... ve suratını asıp küsüyordu. Suratını astığı zaman ne kadar tatlı olduğunu bilemezsiniz, Memur Bey. Dayanılmaz oluyordu.

Sonunda bir gece nasıl olduysa ona evet dedim. Onu görmeliydiniz. Küçük bir kız çocuğu gibi zıp zıp zıplıyordu. Çok sevinmişti. Dünyanın en iyi kocası olduğumu söylüyordu. Onu mutlu ettiğim için beni çok sevdiğini söyledi. Bana sarıldı, beni öptü ve perdeleri bile kapatmayı düşünmeden kanepede sevişmeye başladık. Evlendiğimiz günden beri böyle sevişmemiştik. Harikaydı. Maria muhteşemdi, ve o gece bambaşka bir geceydi.

Maria'nın bu aşkını kazanabilmek için tangoya başladım. İnanın bana, bütün gayretimle uğraşıyordum. Bir şeyi yapmaya karar verdikten sonra, en iyisini yapmak isterim. Tango dansının kökenine kadar araştırdım, tarihçesini okudum. Nasıl gelişip dünyaya yayıldığını... Buenos Aires'te çıktığını biliyor muydunuz? Ve ilk çıktığında sadece genel evlerde yapıldığını? Gangster dansıymış. Saygın insanların küçümsediği bir dans iken, bütün dünyayı sarıvermiş. Böyle şeyler oluyor.

Başlangıçta tango dersleri benim için bir işkenceydi. Elimi ayağımı nerelere koyacağımı bilemiyordum. Adımları karıştırıyordum, yanlışlar yapıyordum. Ama sonunda öğrenmeye başladım, ve Maria'ya hak verdim. Gerçekten de duygu yüklü bir danstı.

Bunun nedenini biliyor musunuz, Memur Bey? Tangoda roller önceden belirlenmiştir. Erkek ve kadın ne yapacağını çok iyi bilir. Erkek her zaman kadını yönetir. Kadını yönlendiren, ona komut veren, kendine çeken, geri iten, döndüren, uzağa fırlatan, atan, tutan hep erkektir.... kısacası, erkek maçoluğun alasını yapar.

Kadın sadece bunları izler. Adamın ayaklarını, adımlarını, hareketlerini izler. Kendini ona bırakır.

Tangoyu kadınlar bu yüzden seviyor zaten. Hiç düşünmüş müydünüz? Tabii ki, hayır. Ama düşünürseniz haklı olduğumu anla-

195

caksınız. Kadınlar böyle bir şeyi asla itiraf etmek istemezler; özgürlüklerine ve bağımsızlıklarına düşkün gibi görünürler ama içten içe hükmedilmek hoşlarına gider. Bunu anlamam biraz zaman aldı, ama sonunda anladım. Tango yaparken, kadın erkek tarafından hükmedilmek gibi ilkel bir içgüdüyle mutlu olur. Hem dans ederken, bunun hiçbir riski de yoktur. Sadece dans ediyorlardır. Öyle değil mi, Memur Bey, bir düşünsenize. Ne dediniz? Konunun dışına mı çıkıyorum? Yok, hayır. Bakın, olup bitenleri anlayabilmeniz için, bu söylediklerime kulak vermeniz gerekir. Hepsi çok önemli. Bırakın da, kendi bildiğim gibi anlatayım. Evet, nerede kalmıştık... tangoyu öğrenmeye başlamıştım. Herkes çift çiftti. Maria bunda da haklıydı; birlikte uyum sağlamak çok önemliydi. Bazı orta yaşlı çiftler de vardı, gençler de. Ama başlangıçta herkes biraz zorlanmıştı ve benim kadar onlar da beceriksizdi. Öğretmenimiz çok sabırlı bir kadındı. Yavaş yavaş ilerliyorduk. B7u arada Maria içimizde en iyiydi. Söylemeye gerek yok.

Evde her akşam yemekten sonra prova yapıyorduk. Ben hâlâ yanlışlar yapmaya devam ediyordum ve Maria bu yanlışlarımı düzeltiyordu. İyi gidiyorduk. O kadar mutluydu ki, bana bakarken gözleri parlıyordu.

Erkeğinden memnun bir kadının gözleri.

Bu arada, ben de kendime şaşıyordum ama mutlu bir şaşkınlık içindeydim. Dans edebiliyordum. Daha birkaç ay önce partnerimin ayağına basmadan dans edemeyen bir adam olarak, öğrendikçe dans etmekten zevk alırmıştım.

Ama daha önemlisi... nasıl söylesem... kendimi daha güçlü, daha güvenli, daha çok karıma sahiplenen bir erkek gibi hissetmeye başlamıştım. Bambaşka bir adam olmuşum. Tango beni değiştirmeye başlamıştı. Bu dansla kadınla erkeğin rollerini anlatmıştım. Erkek her zaman duruma hakimdir. Bu, şarkı sözlerinde bile böyledir. Çok güzel, çok duygusal şarkılardır hepsi. Seven, acı çeken, düş kuran, hep erkektir. Kadın, erkeğin bu hissettikleriyle vardır. Büyüleyici, öyle değil mi?

Evet, bu konu üzerinde uzun uzun düşündüm ve sonunda bendeki değişikliği anladım. Memur Bey, ben dans aracılığıyla güçlü, hükmeden bir erkeğin ruhunu çözmüştüm ve kendim de bir maço olma

196

yoluna girmiştim. Yetiştirilişimden gelen o görünüşteki kibar ve terbiyeli adam gitmiş, yerine bir başkası gelip ruhuma girmişti. Daha içten ama daha az hoşgörülü... başka bir deyişle daha ilkel ve daha erkek biri.

Şaşırdığınızı görebiliyorum, Memur Bey. Bana inanmıyorsunuz, değil mi? Ama doğru söylüyorum. Gerçekten de bir değişim geçiriyordum. Maria bile bunu fark etmişti ve' bu hoşuna gitmişti. Gerçek bir tangocu olduğumu söylüyordu. Ve bana takılıyordu. Gülüşüyorduk. Yani, önceleri.

Derken, kursu bitirdik ve akşamları Maria ile dansa gitmeye başladık. Artık çok iyi dans ediyordum. Öyle ki, başka kadınlar benimle dans etmek için sıraya giriyorlardı ve Maria beceriksiz birtakım erkeklerle dans etmek zorunda kalıyordu. Bu pek hoşuna gitmiyordu tabii, ama fazla belli etmemeye çalışıyordu.

Artık Maria'nın neden hoşlandığı ya da hoşlanmadığı beni fazla ilgilendirmiyordu doğrusu. Tangoyu onunla ya da onsuz yapabiliyordum. Artık kanıma girmişti ve dans etmek istiyordum. Kişiliğimi değiştirmişti. Ve bu da günlük hayatımı etkilemeye başlamıştı.

Maria bendeki bu değişimi anladı ya da anlayamadı. Bana sadece, sağda solda gösteriş yapıyorsun, diye kızılıyordu ve artık gülüşmüyorduk. Artık lügatımdan 'lütfen' ya da 'teşekkür ederim' sözcükleri kalkmıştı. O üzülüyor, ben de kabalaştıkça kabalaşıyordum. Artık arabanın kapısını açmıyordum, onu alışveriş dönüşü almadığım gibi onunla alışverişe de çıkmıyordum. Arkadaşlarının önünde de ona kötü davranmaya başlamıştım.

Ona hiç kulak asmıyordum. Benden ne istediğini, ne beklediğini anlayamıyordum. Sadece Maria ve Maria'nın şikâyetleri canımı sıkmaya başlamıştı. Sinirime dokunuyordu ve bunu yüzüne söylemekten çekinmiyordum.

Ama o yine hiç vazgeçmiyordu. Demiştin, inatçıdır. O da gittikçe huysuzlaşmaya başlamıştı.

Sadece dans ederken bir uyum içinde olabiliyorduk; bunun dışında hep kavga ediyorduk.

Her gün, her saat, her dakika.

Uzun süre böyle devam etti. Hatta, daha kötüye vardı. En sonunda bir akşam beni o kadar sinirlendirdi ki, ona bir tokat attım. Bana ettiği küfürleri burada tekrarlayamam.

197

Bir kadın erkeğiyle asla böyle konuşmamalı. Asla.

Dolayısıyla bir tane daha patlattım. Daha sert bir tokat. Kafası boynundan kopacak gibi bir yandan diğer yana savrulmuştu. Bunu hak etmişti ama. Sonra onu cezalandırmak için, yani kimin patron olduğunu göstermek için kredi kartını elinden aldım. Her sabah ona bir miktar para bırakıyordum. Fazladan bir şey için paraya ihtiyacı olursa, bana sormak zorundaydı artık.

İşte Memur Bey, o andan itibaren bu kadın hayatımı bir cehenneme çevirdi. Benimle sevişmiyordu bile. Ama elimden kurtulamazdı. Gerekirse, dayağı yiyor ve benimle sevişiyordu.

Aylarca ona katlandım. Memur Bey, inanın, pek çok şeye katlanabilen bir insanım.

Bir gün bir tango yarışması yapılacağını duyduk. Her zaman dansa gittiğimiz kulüpte yapılacak olan bu yarışmada kazanacağımızdan çok emindim. Bu arada Maria ne yapsa beğenirsin? NE? Son dakikada yarışmaya katılamayacağını söylemesin mi! Neden? Gözü morarmış vaziyette insan içine çıkamazmış. Bir tangocunun karısı gözünün morarmasından utanacak, ha! Bu kadar saçma bir şey duydunuz mu hiç! O kadının bundan gurur duyması gerekir! Gerçek bir erkeği olduğunun bir kanıtıdır bu!

Ortada bir sorun vardı. Ya o tangonun ne olduğunu hiçbir zaman anlayamamıştı ya da bana başkaldırmaya kalkmıştı. Hangisi daha kötü bilemiyorum ama bir ders vermem gerektiği kesindi, bunu biliyordum.

Başladım dövmeye. Hırslımı alamıyordum, dövdükçe dövdüm...

Onu öldürmek mi istiyordum? Bu ne biçim soru, Memur Bey? Bunca saattir sizinle konuşarak vaktimi boşa mı harcadım ben? Hiç mi dinlemediniz? Maria çizmeyi aşmıştı. Ona haddini bildirmem gerekiyordu. Bir kadının erkeğine davranması gerektiği gibi davranmayı öğrenmesi gerekiyordu. Başka ne olacak? Bunu anlamak o kadar zor mu yani?

198

MEKANİK DANS

6 i u t g e

a

n

"Kari, beni anlamıyorsun! Bütün dünya benim anılarımı yazmamı bekliyor ve sen bu sanat eserimi bırakıp seninle bir dans kampına gelmemi istiyorsun?"

Ancak Mick McGuire, Amerika'nın en tanınmış modern dans topluluğunun yazlık resitallerini bir 'kamp' olarak nitelendirebilirdi. Cicili bicili elbiseleriyle gereksiz yere taktıkları sutyenleri her zıplayışta yerinden fırlayan dokuz on yaşlarında kızları düşünerek böyle konuşuyor olmalıydı!

Maine kıyılarındaki evine kadar gelmişim. Oturmuş gerçekten de anılarını yazıyordu. Altmış yıldır yaşadığı garip, bir dizi olayın sıralanışı demek daha doğru olur. Yusuvarlak cüce gibi biçimsiz bir adamdı. New York'un batı yakasında 30'lu yıllarda büyümüşü.

Metroda bilet kontrolörü olan Mick, aynı zamanda, şık bir erkek okulunda geçici olarak voleybol antrenörlüğü yapmış, bir sezonluğuna Erie Gölü civarındaki bir yaz tiyatro okulu açıp yöneticiliğini üstlenmiş, ve bir süre de editörlük yapmıştı. Bütün bunların dışında, Amerika'nın en büyük dans eleştirmeniydi. (Zaman zaman köpek yarışmalarını da yönetir ama ısrarla bu iki işinin birbiriyle ilgisi olmadığını söyler.) İki eski karısı, bir eski erkek arkadaşı ve yine erkek ortağı Jobie hayatındaki başlıca karakterlerdir. Jobie de o sıralarda, yakında ormanın içindeki evinde çok nefis yağlıboya tablolarını yapmakla meşguldü. Bir de köpeğe bakıyordu. Adı Köpek olan sarkık

199

kulaklı bu av köpeğini bir Alman cins köpeği olarak düşünecek olursanız, bunun kadar uzun kulaklısını ve arka ayaklarıyla bir kanguru gibi sıçrayıp ağacın tepesine fırlayanını hiç görmemişsinizdir. "Mick, bana numara yapma! Peter'in bu yeni projesine eleştirmen olarak katılmayı ne kadar istediğini biliyorum. Şirket dışında henüz kimse bu projenin ne olduğunu bilmiyor. Bu, Peter Butcher'in bile bugüne kadar yaptığı işlerden farklı bir şey." Bu arada, projenin kimsenin asla görmek istemeyeceği kadar 'farklı' olduğundan ona hiç bahsetmedim. Bu beni üzüyordu aslında. Peter'i çok severdim ve kendisini aptal bir duruma düşürmesini hiç istemezdim doğrusu. "Mekanik Dans" adını verdiği bu projeyi Mick'in görmesini istiyordum; onun fikri benim için önemliydi.

Ayrıca, kendime göre sebeplerim vardı. Büyükanнем bana bir hikâye anlatmıştı. Yahudi Ortodoks bir adam Tanrı'ya kendisini bir kadın olarak yaratmadığı için şükredip dururmuş. Ben dualarımda Peter Butcher'in perilerine onun varlığını sürdürmesi için yaptıklarından dolayı şükrediyordum. Geniş omuzlu, uzun boylu, sağlam yapılı patronum. Modern dans şirketlerim bile dikkate aldığımızda dans şirketi diye bir şeye pek fazla rastlanmıyor. Tümüyle baleyi hele bir kenara bırakalım. Kadın dansçı arayan modern dans şirketleri de çok az. Ama Peter bir yetenek gördü mü yakalar ve gerçekten güzelliği ve sanatı yaratır. Şu Harmony 101'i bir atlatalım "Eat Your Liver, Mr. Balanchine!" adında bir kantat geliyor!

Peter'in bu yeni dans fikri, o kadar garipti ki, en yetenekli koreograf ve en mükemmel dansçı bile bir sonuç elde edemezdi.

"Öyle mi?" diye Mick kafasını kaldırdı.

"Ne öyle mi?"

"Çok farklı filan olacakmış dedin ya?"

"Evet, evet. Hem de çok. Peter senden başkasını götürürsem beni öldürür. Sana çok saygı duyuyor ve fikirlerini önemsiyor."

"Kari, beni bu iltifatlarla kandıramazsın. Cevabım hayır."

"O halde son kozumu oynuyorum - ve gerçeği söylüyorum, Mick. Senin gelmeni Peter'dan çok ben istiyorum. Çünkü onun için endişe ediyorum. Biraz paranoyaklaştı. Birilerinin onu izlediğini ve bu gizli dansın sırrını çözüp ondan önce basına duyurmak için peşine düştüklerini sanıyor. Hal Dale ya da Jason Everly veyahut Hortense

200

I

Roland gibi kendi koreografileri sıkıcı tipler değil tabii. Peter kafasına takmış işte. Ve senin bu kötü adamları bulacağına inanmış." "Ne zamandan beri dedektifliğe başladın?" "Maria Whiteside'in bale prömiyerinde ayakkabılarının altına kimin yapışkan sürdüğünü bulmuştun ya." (Bunu duyan modern dansçılar, "Bale mi!" diye gözlerini devirmişlerdi.)

Mick'in bu olayda suçluyu bulması, gerçek dedektiflerin işleriyle kıyaslanacak bir marifet değildi. (TV dizilerindekilerle bile kıyaslanamazdı). Ellerinde büyüteçler w DNA raporlarıyla onların işi zor. Ama Peter da kendisinden farklı bir bakış açısı olan bir insanı olarak Mick'i Sherlock Holmes kadar büyüttü ve kafasında yarattığı bu kötü adamları onun bulacağına inanıyordu. Aslında Mick'in de Mekanik Dans gösterisini görmeye can attığını biliyordum. Biraz yalandan nazlanıp, kızarıp bozardıktan sonra kabul edişine, bu yüzden, çok fazla şaşırmadım.

Maine'de eski bir çiftlik evinde, denizden biraz uzak bir yer tutmuştuk. Bu arazi daha önce yine bir dans topluluğu tarafından kiralanmıştı ama durumları bozulunca kiraya vermek istemişlerdi. Bize de çok uygun geldi. Ahır nefis parkelerle muhteşem bir pist haline getirilmişti. Peter'in dansçıları sürekli kıymıklara takıldığı için bu pürüzsüz zemin çok işe yarayacaktı. Dışarıda, ağaçlıkların altında da ayrıca bir dans pisti daha vardı. Açık havada çalışabilecektik. Ormanın öbür tarafında bir de göl vardı. Çok sıcaklarda, çiftlik evinin içindeki pervaneler de yararlı olabilirdi ama hepsini birden açınca sigorta atıyordu.

Mick ile çiftliğe girerken, açık havada prova yapan dansçıları gördük. Peter arabayı görür görmez, "Ara veriyoruz!" diye dersi bıraktığı gibi bize doğru koşmaya başladı. Mick'in elini öyle bir minnetle sıkıyordu ki, sanki küçük boylu eleştirmen ona Mac Arthur ödülünü getirmişti.

"Mike! Seni getirmeyi başardı desene! Tanrı seni korusun!" "Tanrı Kari'yi korusun! Ona dayanmak mümkün mü!" Bu arada herkes başımıza toplanmıştı. "Hey, Mick! N'aber? Şef nasılsın?" Dansçılar Mick McGuire'e bayılırlardı. Mick eğlenceli bir tiptir, onunla hoş vakit geçirilir. Ama dansçılar onu, dansı bu kadar iyi anladığı için de ayrıca seviyorlardı. Mick onların hissedip dillen-diremedikleri şeyleri kelimelere dökabiliyordu. Bu yeteneği nereden

201

edindiğini Tanrı bilir. Kendi de hiç bilmiyor zaten. Bir dansçı olmadığını ise, herkes biliyordu.

O gece aşçımız Imelda taze mezgıt balığı yaptı ve biz de oturup hepsini silip süpürdük. Yemekten sonra Peter, Mick'i bir kenara çekip 'sorunlarını' anlatmaya başladı. Mick, Allah için, onun anlattıklarını ilk kez duyuyormuş gibi dinledi. Ve de her kelimesine inanmış gibi davrandı. Sonra biz dedikodu yaparak kahvelerimizi içerken, yanımıza geri döndüler. Peter'in, "Yapacaksın, tamam mı Mick?" dediğini duydum. Ve işin en acı tarafı da, haftalardır süren gerginliği daha da artmış görünüyordu.

Ertesi sabah eski ahırda prova için toplandığımızda, Mick de geldi. Etrafa bakındı, birden dikilerek bana doğru yürüdü ve koluma yapıştı. Dudaklarını kulağıma yapıştırıp, "Ne diye bu kılıkta giyinmiş?" diye fısıldarken sesi bir çığlığı andırıyordu.

"Kim? Ne kılıkta?" Aslında kimden ve neden bahsettiğini gayet iyi biliyordum ve bu tepkiyi göstermesini bekliyordum.

Genç dansçılarımızdan LaRou'ya işaret ederek, "Bale ayakkabıları giymiş!" dedi.

"Mick, gösteride o da herkes gibi ayakkabılar giyecek. Yeni dansın bir parçası," diye ekledim çok da gaddarlık etmemeye çalışarak.

"Peter Butcher Dans Grubunda bu olacak şey mi? Adam aklını mı kaçırdı? Kari, neler oluyor?"

"Göreceksin," diye onu sakinleştirmeye çalıştım.

Tam o sırada tangirtılarla büyük bir gürültü koptu. Mick yerinden sıçradı.

"Yeni dansın müziği," diye bağırarak ona sesimi duyurmaya çalıştım. "Bekle."

Mick kötü kötü bana bakıyordu.

Peter, "Hadi, bakalım başlıyoruz!" diye herkesi topladı ve yerlerimizi aldık. LaRoue ve üç kadın dansçı bale ayakkabılarıyla bir tarafta duruyordu; geri kalan sekiz kişi onların karşı tarafında dizilmişti. Garip müziğimiz başladı ve biz de müziğe uyarak hareketlerimize başladık. Balerinler klasik pozlarıyla karşımızda bekliyordlardı. Müzik durdu ve biz donmuş heykeller gibi olduğumuz yerde kaldık. Hemen arkasından Çaykovski'nin Kuğu Gölü başladı. Balerinler Çaykovski'nin müziğinin asla esinlendiremeyeceği birtakım hareketlerle, daha çok erkeksi bir şekilde öne çıktılar. Bu da bir tür baleydi ama Peter Çaykovski'nin değil bizim Peter Butcher'in bale-siydi. Ne bir alaycılık ne de geleneksellik - sadece tamamen kendine göre klasik bale hareketlerini yorumlayan bir dansçı.

Provalar her zamanki aralarla devam edip giderken bazen bu çok farklı stilleri tekrarlamak zorunda kalıyorduk. Ama çoğunlukla yaratıcısı Çaykovski'yi boğarcasına gürültülü bir müzikle aynı anda müthiş dansımızı yapıyorduk.

Prova bittiğinde Mick çıldırmış bir halde, "Bu Butcher ne yaptığını sanıyor?" diye gürledi. "Bu olacak iş değil!

Herkes dalga geçecek! Kendi kendini mahvetmek mi istiyor? Bu da beni mahvedecek anlaşılabilir! Mekanik müziğini de nereden bulmuş?"

"Bu müziği biliyor musun?"

"Elbette. 1920'lerin saçmalığı. Otuz yıl kadar önce biri tekrar ortaya çıkardı. Yeni Çağ müziği adıyla çok eleştirildi. Yani, yirmili yılların Yeni Çağı."

İkinci bölüm oldukça yeni bir dans uygulamasıydı. Bu da kesin bir Butcher klasiğiydi ve Kuğu Gölü'nün gerçek müziğiyle yapılıyordu. Balerinler birkaç dakika sonra 'Mekanik' parçasıyla dansa katılıyordu.

Mick kuduruyordu. "Bu adam delirmiş!" dedi yemek yerken. Imelda'nın sürprizi olan balık türüsüne çatalını batırdı ve ağzına attı. "Bu ne? Dün geceki mezgitten sonra!"

Mick doğru mutfağa gitmeye kalktı ve Imelda'nın ayağına dolaşmaması için yaptığım bütün uyarılara rağmen beni dinlemedi.

Akşama doğru mutfağa su almaya gittiğimde onu hâlâ Imelda ile sohbet ederken buldum. Dökme demir tavaların kızartma için daha iyi olup olmadığı konusunu tartışıyorlardı.

İleriki günlerde Mick'in bizimle kalmaktan mutlu olmanın ötesinde, çok da keyifli olduğunu gördüm. Peter hâlâ gergindi -bu kez, dedektif olarak Mick için endişe duyuyordu ama yeni bebeğine yağdıracağı övgüler için de umutlanıyordu.

Mick sürekli onun telefonunu kullanıyor ve konuşmalarına gizli bir hava vermeye çalışıyordu. Arada sırada açıklamadığı işler nede-

203

niyle kasabaya iniyordu. Tahminime göre, bir işler yaptığını göstermeye çalışıyordu ama ne iş yaptığını bilmiyordum. Hatta, bir iş yapmadığını sanıyordum. Yine de onu çok sevdiğim için bizimle olmasından memnundum. Bir keresinde şu 'var olmayan' suçlularla araştırmasının nasıl gittiğini sordum. "Var olmayan mı?" diye bana kızdı. "Bu kadar emin olma."

Provalar çoğunlukla Mekanik üzerinde yoğunlaşmıştı. Dansçılar kararsız, Peter endişeliydi; ikide bir Mick'e 'bir şeyler buldun mu?' diye soruyordu. Mick de onu büyük ilerlemeler kaydettiğine dair rahatlatıyordu.

Dansçılar ve diğer şirket çalışanlarıyla ahbaplık etmekten hoşlanıyordu. İmedia ile aralarında yemek tarifleri alıp veriyorlardı ve Mick onunla birlikte yemek pişiriyordu. Artık yemek salonuna hiç uğramaz olmuştu.

Mutfakta özel bir şeref masası vardı. Peter'in ilk dansçılarından, ellisine merdiven dayamış Sophie'yle de dostluk kurdu. Sophie artık şirketin muhasebe işlerini yapıyor, ve hesapları tutan diğer personelle sürekli didişiyordu. (Çoğu dans grupları gösteri için bile bir orkestra kiralayamadıkları için banttan müzik çalardı.)

Mick'in onuncu günü dolmuştu. Açık havada yine Mekanik provası yapıyorduk. Biri erkek diğeri kadın iki dansçıyı çimenlerde oturmuş seyrediyordum. O sırada Mick yanıma geldi.

"Janelle'nin nereli olduğunu tahmin et bakalım!"

Sıcak bir gündü. Epeyce çalışmıştım ve yorgundum. İsim-şehir oyunu oynayacak halde değildim. Janelle de yeni gelenlerden biriydi ve kim olduğu ve nereden geldiği üzerinde hiç düşünmemiştim doğrusu.

Mick'in de sanki hiç işi gücü yokmuş gibi bunlarla uğraşması çok garibime gidiyordu. "Yürüyüş mü yaptın?"
"Evet, boş ver. Söyle bakalım nereli olabilir?"

"Nereli?"

"Bir tahmin yürütmeyecek misin?"

"Dayton, Ohio."

"Kim Dayton, Ohio'lu olabilir ki?"

"Wright kardeşler oralıydı."

"Şu öksürük haplarını bulanlar mı?"

"Hadi, Mick! Onlar Smith Kardeşler. Wright Kardeşler ilk uçakları yapanlar... ya da ilk kez uçmayı başaranlar. Yani, bir tek uçak yapmış olabilirler."

204

"Her neyse, yanıldın. Pittsburghlu'yum."

"Bana göre Dayton, Ohio kadar uzak bir yer."

"Sen New Yorklu olduğun için öyle geliyor, ama ben Pittsburgh-lu'yum."

"Senin Andy Warhol'un büyüdüğü yerde..."

"Bu konuşma nasıl böyle dağıldı? Ben Janelle'den bahsediyordum. O kadar çok konuşacak şeyimiz Çıktı ki."

"İyi. Peter'm belalılarından ne haber? Bir şeyler buldun mu?"

Cevap vermesine fırsat kalmadan ağaçlıkların oradan çatırtılarla yere bir şey düştü. İlk anda Peter'in iyice sapıtıp olayı abarttığını düşündüm.

Herkes donup kalmıştı.

Toparlanıp o tarafa doğru koştuk. İncecik bıyıklı at kuyruklu ufak tefek bir adam yerde yatıyordu. Elinde de bir video kamera vardı.

"Aman Tanrım! Ölmüş mü?" Wah Ming saf saf sordu.

Peter kasıla kasıla herkese doğru dönerek, "Ben demiştim!" diye en başından beri haklı olduğunu kanıtlamış havalarda bağırdı. "Kimse bana inanmadı, değil mi?"

Ufak tefek adam kamerasını kaptığı gibi kaşla göz arasında kaç-vermişti. Don, "Hey!" diye seslendi.

Dansçılar peşinden koşmaya başladı. Bale ayakkabılarıyla bir kız da onlara katılmıştı. Ama adam ana caddeye varmış ve orada bekleyen eski püskü bir kamyonete atlayıp gözden kaybolmuştu. Yolun kenarında küfürler savurarak söyleniyorduk. Peter hariç. O sadece haklı çıkmış olmanın keyfini çıkarıyordu. Mick de olay pek ilgisini çekmiş pozlarda bir kenarda duruyordu.

Bütün gün bu olay hakkında ne yapabileceğimiz konuşuldu. Hiçbir sonuca varamadan saatler boyunca tartıştık. Mick ortalarda yoktu. Sophie'den bir telefon rehberi istemiş ve bir numara bulup kaydederek ortadan kaybolmuştu.

Mick akşam yemek saatinde döndü ve hep birlikte yemekten telefon çaldı. Don, telefonu açtı. "Mick, sana," diye seslendi.

Mick konuşmalarını pek gizleme çabası göstermedi. Gerçi, "evet... öyle mi... çok iyi..." gibi sakıncasız bir şeyler söylüyordu. Sonra cebinden bir not defteri çıkarıp bir şeyler yazdı. "Sana borçluyum, Dennis. Sağ ol." Telefonu kapadıktan sonra sofraya gözleri ışıdayarak döndü.

205

"Her şey tamam. İş bana bırakın. Kari, yarın sabah beni otobüs terminaline bırakır mısın? Portland'a gideceğim."

"Seni Portland'a kadar götürebilirim."

"Yok, yok. Olmaz." Biraz paniklemiş görünüyordu. "Senin provaların var. İşin gücün var. Benimse bol bol vaktim var."

"Ne için bol bol vakit gerekiyor ki?"

"Dünkü kamyonet olayı beni düşündürdü. Sonra birden plaka numarası Patrick Amca'yı hatırlattı." Kimse bunun ne anlama geldiğini sormadı.

"Dennis, yani Imeldia'nın damadı bir polis. Onunla ahbap olduk ve o da bana bir iyilik yapıp kamyonetin plakasını araştırdı. Gerçi, başı belaya girebilirdi. Ve onu uyardım da. Her neyse, sonuçta bizim provaları videoya çeken adamın filmleri verdiği stüdyonun nerede olduğunu öğrenmiş bulunuyorum. Peter, hiç merak etme. Her şey hallolacak. Bantları almaya geldiğinde onu enseleyeceğim."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Bir bildiğimiz var herhalde."

Peter sevin sin mi kızsın mı, bilemiyordu. En akıllıca soru Sophie'den geldi. "Ya adam filmleri almaya kendi gelmez de birini yollarsa?"

"Ben de yolladığı birini izlerim. Merak etme, Peter. Her şey çözülecek."

Mick ertesi sabah Portland'a hareket etti ve hepimiz onun dönüşünü merakla beklemeye koyulduk. Üç gün sonra bizi aradı ve Peter'e, "Her şey tamam," dedi. "Endişe etme."

Bu arada, Peter o sonbahara Mekanik Dansı'm yapmamaya karar vermişti. "İlkbahara kalsın," dedi ve çalışma bitti. Acaba Mick'ten fazla bir destek görmediği için mi vazgeçti, diye düşündüm kendi kendime. Yoksa yeni bir şeyler mi aklına gelmişti? Çünkü son olarak Mekanik yerine bambaşka bir dans keşfetmişti.

Yaz bitti, turneye çıktık. Los Angeles, San Francisco ve ufak tefek
206

kasabalar. Valiz aç valiz kapa, gösteri iyi oldu olmadı gaileleriyle günler geçiyordu. Bir gün sabah hepimiz kahvaltı ederken Sophie otelin hediyelik eşya dükkanında New York Times'da bir yazı görerek çığlığı bastı. "Bakın!" diye hepimizi yerimizden kaldırdı ama gazeteyi göğsüne bastırmış kimseye vermiyordu. Sonunda kendisi yüksek sesle Greenwich'de Jason Everly Dans Topluluğu tarafından sunulan bir gösterinin eleştirisini hepimize okumaya- başladı.

Everly hiçbir zaman iyi bir dansçı olamamıştı ve anlaşılan sonunda kötü bir koreograf olmuştu. Birkaç yıl önce onun grubundan çıkıp bize gelen bir dansçı yüzünden Peter ile çok fena kapışmışlardı.

Eleştiri yazısında, "Mish-Mosh! adıyla yapılan dans gösterisini Times yerden yere vuruyordu. "Everly ucuz bir fikirle gösteriş yapmaya kalkışmış," diye Sophie yazıyı okudu. "Kendini, şirketini ve tümüyle dans sanatını ucuzlaştıran bir çöplük. Çöplükten de beter. İzleyicilerin midelerini bulandıran bir gösteri." Bir de şunu dinleyin, dedi Sophie. "Everly, bu iki müzik tarzını bir araya getirecek böyle bir kombinasyonu bulabilmek için yıllarını vermiş olmalı. Eğer tabii, 1920'lerden kalma bu rezalete müzik denebilirse. Sanat deseniz değil, dans deseniz değil, eğlence hiç değil. Everly'ye işini kapatıp iyi bir psikiyatriste gitmesini önermekten başka elimizden bir şey gelmez."

"Bu Mekanik!" diye Peter atıldı. "Mick onu durdurmamış anlaşılan! Bana her şey tamam deyip durdu." Ve birden büyük bir rahatlamayla güldü. "Bu işi nasıl hallettiğini çok iyi biliyorum. Ne yaptı biliyor musunuz? Benim kıçımı kurtardı!"

O akşam kendi gösterimizden sonra Mick'i aradım. "Hiçbir zaman Peter'ı izleyen birileri yoktu, öyle değil mi Mick?" "Ben birilerini tutana kadar hayır!" diye Mick kahkahayı bastı ve birden ciddileşti. "Kari, şunu iyi bil ki, senin Peter Butcher'dan hoşlanıyorum. Sadece olağanüstü yeteneğini değil, bu hepimizin çok sevdiği sanat dalma en büyük katkısı olan bir koreograf olarak onu takdir ediyorum. Onun saçmaladığını görünce, bir bant hazırlayıp Everly'ye gönderdim. Hepsini bu. Everly'nin başına gelenler Peter'ın başına gelsin istemezdim."

207

POGO DANSI

a

e

w a

Bu dünyada pek çok insan ölüyor. Ama benim hayattan öğrendiğim en önemli şey şu oldu; pek çok insan ölmüş gibi yaşıyor. Ölmedikleri için de, mutsuz bir yaşamı sürdürmekle uğraşıyorlar; dahası, başkalarını mutsuz ediyorlar. Ya da içki içip dans ediyor ve sapıtıyorlar.

Bu da, içki içip dans etmeyi ve de sapıtmayı bambaşka bir boyuta getiriyor.

Hiçbir zaman iyi dans ettiğimi söyleyemem. Dürüst olmak gerekirse, sadece on yedi yaşındayken kısa bir süre dans ettim. Kendimi bırakıp dansa kaptırmıyorum. Ama Andy güzel dans ederdi. Yani, iyi dansçıydı, yeteneği vardı anlamında söyleyemiyorum. Konu bu değil; o dans etmekten keyif alıyordu ve bu yüzden dans ediyordu. Tam bir punk rock hastasıydı: Bu da demektir ki, kimsenin onun hakkında ne düşüneceğini takmazdı. Kendine göre yaptığı şey doğruysa, gerisi boştu. Beğenmiyorsan, senin sorunun.

1977 yılı yaz sonu ya da sonbahar başında Batı Yakası'nda bir gösteri merkezinin camında bir punk rock dansçısının tüm çar-pıcılığıyla (yırtık pırtık siyah deri ceketi ve orasına burasına geçiril-

208

miş çengelli iğnelerle, orasına burasına asılmış zincirlerle ve dimdik saçlarıyla) bir resmini asmışlardı. Öyle sanıyorum ki, Vortex gösteri salonuydu. Resmin altında "Eğer bunlardan biri değilsen, toz 3!" yazıyordu. Polis sonunda kulübün bu resmi indirmesi için baskı yapıp konuyu kapattı. Neredeyse mahkemelere kadar iş büyüyecekti. Olayı çok komik bulmuştum. Bizden olmayan herkese 'cehenneme kadar yolun var' diyordu.

Saldırganca, tam punklara göre bir şey. Andy bunu aptalca bulmuştu.

"Üniformaları olsun istiyorlarsa, orduya girsinler," demişti ve bundan sonra bir punk kulübüne gittiğimizde de takım elbise giyip kravat takmıştı.

Herkesin punk gruplarla özdeşleştirdiği dans, aslında bir dans bile değildi. Pogo dansının adımları yoktur. Ne zamanlama ne de partnerinle uyum sağlamak gibi zorunlulukları vardır. Aslında amacı da budur. Atlayıp zıplayan herkes pogo yapabilir. Pantolonunun paçası bilekten büzülmüş ve haki renk bir kumaş parçasıyla ya da siyah suni deri bir bantla bağlanmışsa bile zıplayabiliyorsan, gerçekten de pogo yapabiliyorsun demektir. Zaten o yıllarda bir rekabet ortamı filan yoktu. Pogo dansını daha iyi yapmaya çalışmak, zaten işin özünü kaçırmak demektir. Atlayıp zıplamayı biliyor musun? O halde pogo yapabiliyorsun! İşte, bu kadar! Tekerekli sandalyedeki iki çocuğun, sandalyelerinin tekerleklerini sahnenin kenarlıklarına vurarak pogo dansına katıldıklarını görmüştüm. Sonuçta, zıplaya-mazsan dahi, pogo yapabilirsin.

Vücutlarını partnerlerine doğru savurarak yaptığımız dans biraz daha zordu. Her şeyden önce zamanlama istiyordu. Vücudunu karşıdaki insana doğru savurduğunda -pistin kalabalıklığına ve aranızdaki mesafeye göre- çeşitli kazalar söz konusu olabiliirdi. Yani, yaralanmak filan anlamında söyleyemiyorum. Bildiğim ve duyduğum kadarıyla hiç bu sebeple yaralanan olmamıştı. Bunlar çılgın dönemlerdi ama bu çılgın dönemlerde

gençler korunuyordu. Bugün çlgınlıklardan uzak emniyetli bir yaşam içinde gençler her yerde çeşitli nedenlerle ve çeşitli şekillerde ölüyor.

Yine bir başka dans vardı - adını çok iyi hatırlayamıyorum çünkü 1977 yılı isim üretmekten çok, iş üretmek yılıydı. Bu dans da diğerlerinden çok daha çlgın bir danstı. Partnerinle aynı anda zıplayıp

209

karşındakinin boğazına sarılıyordun. Tamamen yabancı bir insanı boğmak nasıl bir duygudur, bunun heyecanını yaşıyordun. Karşıdan izleyen biri için bu bir ölüm dövüşü sanılabilirdi. Punk dönemine ait bir anım, en iyi arkadaşım Andy'nin Jamie Holmes'in boğazına sarılışıdır. Jamie nefessiz kalıp kolları iki yanma düştüğü halde Andy'nin onun boğazını sıkmaya devam ettiği o sahne hiç aklımdan çıkmamıştır.

*

Yıllar sonra bir araya gelişimiz için Waterloo yakınlarında pis bir bar buldum. Bu, sizin şu anda sandığınız kadar kolay bir iş değildi, çünkü böyle pis barlar 1997 yılında artık eskisi kadar çok değildi.

İlk ben gelmiştim. Hazırlıkları yapacaktım. Bazı klasiklerden bantlar doldurmuştum: Elvis Costello, The Clash, The Pistols, Wreckless Eric, Eddie ve Hot Rods. Barda gençten bir kız duruyordu. Cana yakın biriydi.

Merakla sordu, "Geyik muhabbeti mi? Yoksa iş mi?" Ona yirmi yıl sonra arkadaşlarla tekrar toplanacağımızı söyledim. Bu çok hoşuna gitti.

"Oh! Punk'lara bayılırım! Yetmişli yıllar!

İronik olan şuydu: Artık insanların böyle duygular hissetmek konusunda temkinli davrandıklarını sanıyordum. Kız bana daha önce ismarlamış olduğum naylonlara sarılı sandviçleri verdi. Bunları sehparın üzerine koydum ve duvarlara eskiden sakladığım kırış kırış olmuş kıymetli posterlerimi astım.

Bir yarım bira ile yarım bir sigara içtim. Biraz gergindim. Aslında bu geçen yıllar içinde eski grup arkadaşlarla fazla görüşmemiştim. Andy ile yılda bir iki kez bir kadeh bir şey içerdik. Son olarak hepimizin bir arada olduğu... kahretsin, uzun yıllar olmuştu. Sonsuz yıllar kadar önce.

"Etrafa göz kulak olur musun? Ben gidip üstümü değiştireceğim."

"Tabii," dedi kız.

Erkekler tuvaletine girip kapıyı kilitledim. Üzerimdeki kot pantolonu gömleği ve ceketi çıkarıp zincirli pantolonumla solmuş siyah tişörtümü giydim. Berbere gitmemiştim. Saçlarım artık epeyce kısaydı, ama yine de dik dik tarayıp jöle sürdüm. Eskiden briyantın ya da limon filan sürerdik.

210

"Ooo!" diye bardaki kız beni görünce bir çlgılık attı. "Bunları nereden buldun?"

"Hiç. Atmamıştım işte."

"Desene hakiki punk kıyafetleri! Biliyor musun, bunlar iyi para edebilir!"

"Yok canım, sanmam."

Kız dikkale kıyafetimi inceleyerek, "Şu tişörtün biraz yırtık pırtık olması gerekmez mi?"

Gülerek başımı salladım. Cevap vermeyi gereksiz buldum. Eğer bir tişört yırtıksa yırtıktır; kasten yırtmak sadece gösteriş olur.

Evet, ben giyinmişim. Posterler asılmış, bantlar hazır. Sandviçler yumuşamaya başlamıştı. Her şey tamamdı. Yedi kişiyi ça-ğırabilmişim. Son adresleri elimde olan çocuklara, temas edebildikleri diğer herkese de haber vermelerini söylemişim. Acaba kaç kişi olacaktık? Belki de bir tek ben... ve bir de Andy. Bu hiç hoş olmazdı. Hatta, kötü olurdu.

İlk gelen, bizim çocuklardan değildi. Bir kızdı: Anne. Çok şaşırmıştım; hatta dehşete düşmüştüm. Bu halime gülerek, "Merhaba, Steve!" dedi. Davet edilmediğimi biliyorum ama umarım bir sakıncası yoktur."

Davet edilmemiş olsa, toplanacağımızı nasıl bilebilirdi ki? Ama kim tarafından davet edilmişti, işte bunu bilemiyordum.

"Aşkolsun, Anne! Seni gördüğüme çok sevindim. Çok ... hoş görünüyorsun." Gaye Advert gibi giyinmişti:

Siyah deri ceket ve vücuduna yapışan parlak bir pantolon. Siyah uzun saçlarını açık bırakmış ve koyu bir göz makyajı yapmıştı. Gerçekten de çarpıcı görünüyordu.

Garip bir şekilde öpüştük. Eskiden birbirimizle karşılaşınca böyle öpüşmezdik. Bu modern çağın bir âdetiydi, biz de bu çağın gereklerini yapıyorduk artık.

Neyse ki, kapıdan bir sesler geldi. Rahatlamıştım -Anne de aynı şekilde rahat bir soluk aldı. İçeri dalan üç kişiden birini hemen tanıdım. (Chaz, Andy ve ben, Hammersmith'de birlikte oturmuştuk) Yanındakileri tanıımıyordum. Üçünün de saçları yeşil boyalıydı ve uçlarında sarımsı röfleler vardı. Sanki üzerlerine biri kusmuş gibi görünüyordu; amaç da bu izlenimi vermektir zaten.

211

Chaz yeğenlerini bize tanıştırdı. O zaman, çocukların bizlerden daha genç olduklarını fark ettim. Bardaki kızın yaşında olmalıydılar. Buna aldırmamaya çalıştım; maskeli balo düzenlememiştik. Sonuç olarak bir parti yapıyorduk. Neyse, kutsal ya da gizli bir ayın değildi ya!

Yarım saat içinde bayağı birileri geldi. Eski arkadaşlar, ya da uzaktan tanış olduğumuz kişiler, karıları ya da kız arkadaşlarıyla gelmişler, veyahut yanlarında arkadaşlarını getirmişlerdi. Ama herkes özel bir kıyafet yaratabilmek için çaba sarf etmişti. Gerçi, sonuçta hepsi çok farklı kıyafetlerdi. Benim hafızamın herkesten

daha iyi olduğunu iddia etmiyorum ama, anladığım kadarıyla, 90'lı yılların 70'li yıllarla ilgili anlayışı içinde giyinmişlerdi.

O günkü gerçek kıyafetlerini -benden başka- giyen yoktu. Bunun nasıl yorumlanabileceğini bilmiyordum. Modern gençlerin deyişle "yazık" bir tip gibi görünüyor olabilirdim ama bu da bir şeye "heves" etmiş olduğum anlamına gelirdi. Hem, bardaki kız beni müthiş bulmuştu. Daha doğrusu, beni değil kıyafetimi müthiş bulmuştu.

Sonuç olarak, korktuğum başıma gelmedi: Epeyce kalabalık olduk. Yirmi beş kişi kadar vardık; bu da normaldi. Bazılarını tanııyordum.

Dürüst olmak gerekirse, bazılarını da hatırlayamamıştım. Ya da hayal meyal hatırlıyordum. Rob da gelmişti; buna çok memnun olmuştum. Onunla iyi arkadaşlık. Bizim semtte oturmuyordu ama Whitehall yakınında bir barda bana iş bulmuştu ve orası bizim buluşma yerimiz olmuştu. Siyah bir kot giymiş, uzun ve ince bir kravat takmıştı. Saçları tamamen dökülmüştü ve sakalı da tıraşlıydı. Yumurta kafa bir şey olmuştu. Onu 80'li yıllardan sonra kaybetmişim. Ama on yedi yaşında sıkı bir dostluk kurduktan sonra, aradan geçen yıllar pek bir fark yaratmıyordu.

"Neler yapıyorsun?" diye sordum. Bilirsin, boş ver, gibi bir şeyler söyledi ve eski günlerden konuşmaya daldık. Zaten orada toplanmamızın nedeni de bu değil miydi? Rod'un Anne'dan gözlerini alamadığım fark etmişim. Acaba o da benim gibi onun bu partiye gelmiş olmasına şaşırdığı için mi kıza takılmıştı, yoksa Anne fazlasıyla seksi görüldüğü için mi onunla ilgileniyordu?

Ev sahipliği rolünü üstlendiğimden, Andy'nin geldiğini fark ede-

212

meyecek kadar meşguldüm. Bir ara bant değiştirirken, omzuma biri dokundu. "Hey, Steve dostum! İyi iş basardın."

Saçları günün modasına göre biraz fazla uzun sayılırdı. O da blucin ve ceket giymişti. Blucin kumaşından gömleği şık görünüyordu. Ona bir içki almak üzere bara gittik. Andy çevresine bakarak, "Anne de gelmiş," dedi.

O gece ikinci kez Anne'le ilgili olarak çenem düştü. "Geleceğini biliyor muydun?" Birasını uzattım.

"Hadi, şerefe. Evet, onu ben davet ettim."

"Sen mi davet ettin?"

"Evet. Fazla geyik muhabbeti olmasın diye düşündüm."

"Tabii, onun gelmesine sevindim. Sadece... onunla hâlâ görüşüğünü bilmiyordum."

"Nasıl görüşmeyelim, Steve? Kısa bir süre de olsa, evli kaldık."

Arkasından biri yaklaştı. Chaz, "Hey, Andy, sen misin?" dedi. "Seni gördüğüme çok sevindim, ahbab!"

"Chaz!" Andy içkisini bıraktı. El sıkışıp kucaklaştılar. Chaz işaret parmağıyla ve baş parmağıyla eski bir selam yapmak istedi ama Andy onun elini avucuna alıp bu espriyi kaçırdı. Chaz onun ceketinin yakasını göstererek, "Kıyafet balomuza göre giyinmemişsin, dostum! Aşkolsun!" dedi.

"Boşver, Chaz. Sen ikimize de yetecek kadar punk olmuştun. Saçlarını beğendim."

Chaz ellerini saçlarının arasından geçirerek, "Biraz nostalji yapalım dedim."

Andy omuz silkerek, "Elbette," dedi.

"Ne o? Pek bu fikre katılmadın galiba?" Chaz'ın tam olarak ona sataştığını söylemezdim ama konuyu uzatıp ısrarcı davrandığı kesindi. Kavga çıkaracağından değil de, sadece takmıştı.

"Punk nostalgisini biraz çelişkili buluyorum."

"Anti-punk?" diye araya girdim.

"Öyle bir şey. Şimdilerde hayat eskisinden daha iyi. Devrim Nişe yaradı. Geriye bakmayı yanlış buluyorum."

"O halde buraya geldiğine şaşırdım dostum," dedi Chaz. "Yine de, seni görmek güzeldi." Barın öbür ucuna doğru ilerledi ve kıza el etti.

"Hep poz keserdi zaten," dedim arkasından.

213

"Haksız da değil. Onlar onun anıları olarak kalmış. İsteki kıyafetimle gelseydim hoşuna giderdi." Andy bir sağlık merkezinde hasta-bakıcılık yapıyordu. "Tepeden tırnağa kan ve kusmuk içinde!"

"Eski günlerimizi hatırlamak istemiyorsan, niye geldin?"

Bardağını benimkine vurdu. "Eski dostları görmek için. Temasta olmak güzel. Ben punk kavramını sadece bir moda olarak görmüyorum. Yani, aynı giysileri giyip saç boyayarak ve imaj yaratarak o günlerin geri geleceğine inanmıyorum."

"Haklısın," dedim ama Andy'nin 77'lere geri dönmek istemeyişinin başka bir nedeni olup olmadığını merak ettim. O günlerde bir çocuğu öldürmüştü. Hem de, elleriyle. Silah filan yok.

Hammersmith mahallesine ilk geldiğimde, punklar hakkında sadece haberlerde gördüklerim ve Daily Mirror'da okuduklarımdan başka bir şey bilmiyordum. Acaip görünümleriyle hiçbir şeye saygıları olmayan ve şiddete yatkın bir gruptu. Andy beni ilk kez onların araşıma götürmek için ikna ettiğinde, epeyce huzursuzdum. Heyecanlıydım ama yine de huzursuzdum.

Andy'nin kim olduğunu, nereli olduğunu bile bilmiyordum. Aksanı Midlands ya da Wolverhamptonlular'a benziyordu ama kısa zamanda bunu aşip o günlerde gençlerin Espsanto'su sayılan Cockney aksanına geçti.

Soyadını hiç söylememişti ve geçmiş hakkında hiçbir şey anlatmıyordu. Londra'ya müzik yapmak için gelmişti. Geçmişindeki her şeyi ve herkesi kaybetmiş olduğunu söylüyordu. "Öldüler," diyordu. Bunu, kendisi de ölmeden önce biraz hayatın tadının çıkarmak istediği anlamında almıştı. Ancak, gizlediği bir şeyler olduğu muhakkaktı: Kötü bir baba, çocuk yaşta işlenmiş bir suç. Gerçi, bunları öğrenmek için uğraşmadım. Benimle arkadaş olmak isteyen birini bulduğum için memnundum. Bana göre daha büyük ve ciddi biri gibi görünüyordu. (Kendim on yedi yaşındaydım, o da on dokuz). Her şeyi biliyordu ve bu bilgisini samimiyetle paylaşıyordu. Ukalılığı, tıfılları yoktu. Büyük şehre yeni gelmiş bir genç olarak, o bana güven veriyordu. Her zaman temkinli bakışlarının ardında bir tehlike parıltısı hissediyordum. Onu ilk gördüğümde, bu herifle düşman olmamak gerekir, diye düşünmüştüm.

214

Benim geçmişimde fazla bir kaşıkılık yoktu. Kent'te doğmuştum, fazla okula gitmedim ve ilk fırsatta Londra'ya kapağı attım. Ailemle aram iyiydi, onları ara sıra arar konuşurdum. Evden kaçmış filan değildim, sadece Londra'da yaşamak isteyen bir gençtim ve ailem bunu anlayışla karşılamıştı. 77 yılının yazında genç bir çocuk başka ne yapabilirdi ki?

Andy, Jamie ve Rod, Londra'daki punk merkezlerinin müdavimleri idi. Benim o güne kadar sadece adını duyduğum bütün müzik gruplarını tanıyorlardı; hatta, bilmediklerimi bile. Chaz da, bizim mahallede fazla arkadaşı olmadığı halde, onlara takılırdı. O Andy ile zıt bir tipti. Gizemli görünmeye çalışıyordu ama bunu Andy gibi başaramıyordu. Jamie onun 'kabul edilebilir' olduğunu söylüyordu. "Orta sınıf züppesi," diyordu. "Anarşik bir tip olmaya çalışıyor ama zararsız."

İlk kez onlarla çıktığımda, öyle bir yere tek başıma gitmiş olsaydım bir kenarda kalırdım, diye düşünmüştüm. Dans filan edemezdim. Daha kapıdaki silah kontrolünü görür görmez oradan tüyerdim herhalde.

O klostrofobik koridordan geçemezdim.

Kulüpte yüz kadar genç vardı, çoğu da erkekti. Hepsini bir arada gördüğüm an, gazetelerden ve televizyonlardan edindiklerimin beni böyle bir sahneye pek de hazırlayamamış olduğunu düşündüm. Çok soyutlanmış, ürkütücü bir ortamdı. Karnımda sancılar hissettim ve kalp atışlarım düzene girene kadar epeyce korktum. Ama bir süre sonra öyle bir rahatladım ki, kendimi 'evimde' hissetmeye başladım. Küçük dans pistiyle aramızda siyah yüksek sandalyeler vardı ve yürümek ne kelime, ayakta duracak yer bile yoktu. Plastik bardaklarla bira içmek iğrençti. Herkes birbirini itekliyor, orama burama dirsekler yiyordum. Orada sigara sarmak, benim bu konudaki ustalığımı aşan bir şeydi.

Işıklar kısıldı ve Jimmy Pursey Bir, ki, üç! diye bağırdı. Çalan parça "What Have We Got" ya da "They Don't Understand" olabiliirdi. Hatırlamıyorum ama müziğin bu kadar güçlü, karşı konulmaz ve uyarıcı olabileceğini hiç bilmezdim. Gitarın telleri kulaklarımda patlıyordu adeta.

"Gel, öne doğru ilerleyelim," dedi Andy.

215

Aslında çıkış kapısına yakın olabilmeyi tercih ederdim. Ön tarafa geçmek, zıplayan ve ciyak ciyak bağırarak kendinden geçmiş bir kalabalığı yarmak demektir. Ama diğerleri ilerleyince, ben de ilerlemek zorunda kaldım. Pistin hemen dibinde durmak olanaksızdı. O kadar kalabalıktı ki, bu kadar insanın aynı anda piste doluşması imkansızdı ve sürekli bir itişmedir gidiyordu. O yıllarda koreografi daha bir sanat dalı haline gelmemişti; ancak, doğanın itiş gücüyle olan bir şeydi.

Belki de pogo böyle bir zorlamayla ortaya çıkmıştı. Bu çılgın ve kontrol edilemez enerjiyi müzikle dışarı çıkarıyorlardı. Bu tür bir müzik, bunun yarısı kadar bir kalabalıkla başka bir kulüpte bile yerinde durarak dinlenemezdi zaten. Hız ve sesin yüksekliği insanı harekete geçiriyordu. İnsanın beyninden herhangi bir mesaj almasına gerek yoktu, zira mesaj insanın ayaklarına ulaştığında bu tempo çoktan kaçmış olurdu. Yapılacak tek şey zıplamaktı. Sadece buna zaman tanıyan bir tempoydu.

Daha önce bu zıplama işini ne yapmış ne de görmüştüm. Ama bacaklarım sanki bu dansla doğmuş gibi kendiliğinden çalışırken, beynim henüz kapıda bileti sırasında kalmıştı.

Kalçalarımı havaya fırlatarak zıplıyordum. Eğer fazla yükseğe zıplarsam, yere inerken kendime bir alan bulabilmek için belimi, kalçamı kıvrıma kıvrıma kalabalığı itmek zorunda kalıyordum. Çoğu kez yere basmadan tekrar havaya sıçırıyordum. Bayağı bir güç gerektiriyor gibi görünürse de, kalabalığın sayesinde epeyce kolay oluyordu. Gençlikte insanın içi bir yakıt deposu gibidir.

Gözlüklerimi zor yakalayıp hemen cebime attım. Andy bir ara boğazıma yapışıp beni sarsmaya başlamıştı. İşte, şiddet dedim kendi kendime.

Gözlerinde sadece tehlike ve öfke vardı. Artık o temkinli bakışlarını göremiyordum. Başka çarem yoktu. Ben de onun boğazına sarılıp kol mesafemde onu kendimden uzak tutmaya çalıştım. O anda dudaklarına geniş bir gülümseme yayıldı, ve gözlerini devirerek dilini dışarı sarkıtıp nefessiz kalmış numarası yaptı. Bu arada, bir şey fark ettim. Boğazım hiç acılamıyordu. Gayet rahat nefes alabiliyordum. Birden parmaklarımı gevşettim. Nasıl bir güce sahip olduğuma kendim de şaşırmıştım.

216

Birbirimize yapışıp sırayla zıplamaya başladık. Havadayken bacaklarımızı iki yana açıp diğerinin omuzlarına bir an için ağırlığımızı bırakarak tekrar zıplıyorduk. Yerlere düşüyorduk, başka birinin üstüne basıp tekrar

havaya uçarken bir diğerini yere düşürüyorduk. Terden saçlarımız sırlıslam olmuştu. Nihayet müzik sona erdiğinde, milyonlarca kol bacak arasında popomuzun üstünde yerlere serildik.

Buna çok şaşırmıştım. Nasıl olup yere düşebilmiştik? Andy'ye baktım. Gülüyordu. Evet, kendi alanımızı kendimiz yaratmıştık.

Şarkıcılar barda oturmaya devam eden müşterilere küfürler savuruyordu. "İçkiciler! Ne diye dans etmiyorsunuz? Bizim gözümüzde adam değilsiniz! Biz burada sadece pisttekiler için çalışıyoruz!"

Ve o sırada bizi işaret ediyordu. Bizim için çalışıyorlardı! Eğer on yedi yaşındayken böyle bir şey yaşadıysanız, bunun insanı ne kadar mutlu ettiğini anlayabilirsiniz.

Yirmi yıl sonraki toplantımızda, son bant da çaldıktan sonra kimse yerinden kalkıp bantın öbür tarafını çevirmeye yeltenmedi. Ben dahil. Eski günler gibi değildi. Kimsenin pogo yapacağı yoktu. Birbirinin gırtlığına sarılmak filan da yoktu.

Saat onda sadece bir düzine insan kalmıştı. Masalarda oturmuş, içkilerimizi yudumlayarak sohbet ediyorduk. Andy ile Anne birbirlerine oldukça kibar davranıyorlardı ama aralarında pek konuşacak bir şey kalmamış gibiydi. Chaz yeğenlerinden birinin işlettiği bara gitmek üzere erken kalkmıştı. Bizlere de bedava giriş bileti vermek istediler ama kimse ilgilenmedi. Alan olsaydı, herhalde oradakilere saldırmaktan tutuklanırdım.

Jamie'den pek bahseden olmadı. Zaten bunu beklemiyordum; benden başka Jamie'yi hatırlayan yoktu. Şöyle bir çevremdeki eski punk grubuma baktım: bir hastabakıcı, bir bilgisayarçı ve bir tesisatçı. Anne iki çocuk annesi olmuştu; ev kadınıydı. Ben yirmi yıldır önüme gelen işi yapmışım ve sonunda bir öğretmen eğitim kursunun yarısına kadar gelmeyi başarmışım. Bundan gurur duyuyordum, ama kimseye söylemedim çünkü bir punk olarak yakışık almazdı. Aslında on altı yaşında okulu bırakan

217

bir tip olarak eğitim görmüş biri sayılmazdım. Bir öğretmen olmayı istedim çünkü tanıdığım bütün öğretmenler ya sadistti ya da aptaldı. Ve de hepsi bozguncuydu.

Sohbetimiz önce herkesin ne olmayı hayal ettiği üzerinde gelişti, sonra alkol yavaş yavaş etkisini göstermeye başlayınca Rob ve Andy sazi aldılar ve bizler de onların hafif küfürlerine kafa sallayıp geçtik. Anladığım kadarıyla, geçen yıllar içinde epeyce görüşmüşlerdi; oysa eskiden o kadar da yakın değillerdi.

Rob içimizde en aşırı punk savunucusu olarak kalmıştı. Kabak kafasına ve sadece portakal suyu içmesine rağmen, "Sizin gürühtan farklı olarak," diye konuşuyordu ve bu arada ettiği bir küfürü Anne anlayamadığı için ona açıkladı, ve hepimiz kahkahalar atarak gülmeye başladık.

Andy hep aynıydı. Sakin, sessiz, ciddi ama hep eğlenceliydi. Kimseye yağ çekmezdi. "Andy, biliyor musun, aramızda en gerçek punk sensin galiba," dedim.

Ne demek istediğimi gayet iyi anladığı halde şaşırmış gibi kaşlarını çattı.

Spor ceketıyla tertemiz blucinine takılarak, "Kırkına merdiven dayamış eski bir punk ancak böyle olur," diye ekledim.

Herkes bağırışıp gülerken, "Burada kimse otuzunu geçmiş değil," dedi ve ekledi. "Ben eski bir punk değilim. Hâlâ bir punk olduğuma inanıyorum ve hep böyle kalacağım."

"Bu kılıkta mı?" diye atıldı biri.

"Elindekilerle yaşamak istediğin şekilde bir dünya yaratmak: İşte punk olmak bu demektir. Bunu bir ömür boyu uygulayabilirsiniz. Mesele sadece müzik değil -bunu yaşamın her yönüne uygulayabilmektir. Bir örnek vereyim: Ben iyi bir aşçıyım, bunu biliyor muydunuz? Ama ömrümde bir yemek tarifine bakmadım."

Anne ile Andy sabaha kadar açık bir sandviç dükkanında karşılaşmışlardı. Anne, Big Ben yakınlarındaki bu dükkanda çalışıyor, Andy de oraya yemek yemeye geliyordu. Andy ona çıkma teklif etmiş, Anne de, "Neden olmasın?" demişti. Saat sabaha karşı ikiye ve

218

ilk randevuları boş bir araba parkında sevişerek son bulmuştu. İkinci randevularında Andy onu sinemaya götürdü.

Anne hiçbir zaman punk grubuna katılmamıştı. Eğer katılsaydı, aramızdan biri olarak fazla dikkatimizi çekmeyebilirdi ama Anne fazlasıyla dikkat çekecek kadar güzel bir kızdı. Evliliğe karar vermeleri şaşırtıcıydı çünkü bu pek punk zihniyetine uymuyordu. Bir akşam Anne benim çalıştığım bara uğrayıp Aridy'yi sordu.

"Henüz gelmedi," dedim. "Burada mı buluşacaksınız?"

"Evet. Şu düşün işini konuşacaktık."

"Bir düşün filan mı gidiyorsunuz?" diye dudak büktüm. Düşünlere pek gitmezdik. Bizim tarzımız değildi.

Belki, cenazeye... ama düşün asla!

"Evet, sen de geliyorsun...şahidimiz olarak."

"Ne şahidi?"

"Nikah şahidi. Sen ve birini daha buluruz. Jamie olabilir. İki şahide ihtiyacımız var. Yasalar böyle, nedenini bilmiyorum. Birinden biri yalan filan söylüyorsa diye belki?"

Nikahta Andy'nin yanında ben vardım. Anne'in bir kuzeni geldi. Başına bir şapka takmıştı ama ilk fırsatta bu şapkayı çıkarıp attı. Anne tarafından da bir tek o vardı.

Nikahtan sonra bir trene atlayıp Kent'te birilerinin evine gittik. Anne'nin hippie arkadaşları evi onlara hem bir parti yapmaları için hem de balayı geçirmeleri için açmıştı. Bir düzine kadar kişiye.

Punk müziğine uyum sağlayacak şekilde kafa çekecektik ama her zamanki gibi dumanla ve şarapla idare ettik. Çok sıcak bir geceydi ve sabaha kadar kimse yatmadı. Günün ilk ışıklarıyla kulübenin kapısında oturduğumu hatırlıyorum Yorgundum ama uykum yoktu. Sabahın erken saatindeki serin havada hafifçe ürperdim. Yazın ortasında en sıcak günün sabahı bile bu serinliği hissedersiniz. Ceketimin yakasını kaldırıp ellerimi ceplerime soktum Düşün için hepimiz kiralık ceketler giymiştik. Gırgır olsun diye. (Tanrım, punklar hep böyle ironik olaylardan mı sorumludur?)

Saat altı sıralarında kulübenin içine girdim. Herkes yerlerde sızmış, horluyordu. Yukarı tuvalete çıkarken Anne ile Jamie'yi arka bahçede öpüşürken gördüm. Anne, Jamie'in ceketini giymiş, eliyle Jamie'nin ensesini okşuyordu. Parmaklarının arasında da bir sigara vardı.

219

Çok kısa süren bir evlilik olmuştu. Andy'ye bu konuda hiçbir şey söylemedim. Belki Anne bahsetmişti, ya da Jamie. Belki Andy de benim gibi pencereden bakarken bu sahneyi kendi gözleriyle görmüştü. Ertesi akşam Londra'ya geri dönerken, sadece resmen evli bir çifttiler ama artık birlikte değillerdi.

1970'ler bizim için özel bir on yıllık dönem olarak, tatlı bir saflıkla soğuk bir acının birbirine karıştığı dönemdi aslında. O günleri yaşarken böyle düşünmemiştik. Punk rock modasının küfürlü şarkıları ve terbiyesizce posterlerinden önce, 1970'lerin ortalarına kadar geri ve düşmanca ve her şeyin ötesinde sıkıcı bir dönem vardı.

Punk müziğinin bizler için ne anlama geldiğini, anlatmak istiyorum -en azından benim için ne anlama geldiğini. Konu anarşi değildi -bizler anarşist değildik. Bir anarşist olmak için okumuş olmak gerekir. Durum çok daha basitti. İlk kez, ya da beyazlar için ilk kez, pop müzik, sunulan bir şey olmaktan çıkıp yapılan bir şey olmuştu.

Punk modası patlamadan az önce, bir Yes albümü alıp eve götürüp dinleyebilirsiniz. Ve yapabileceğiniz sadece bu kadardı. Punk dönemi ise, çok farklıydı. Bu gürültüyü sevdyseniz, bir punk olabiliyordunuz. Binlerce genç ilk punk şarkısını dinledikten on dakika sonra orkestralarını kurmaya başlamıştı. "Ama aletlerini çalamıyorlar," diyenler aslında hiçbir şey anlamıyordu. Zaten işin özü buydu. Müzik insanların sandığı kadar zor bir şey değil - ve punk gençliği işte bunu keşfetmişti. Tıpkı otuz kırk yıl öncesinde blues şarkıcılarının keşfettiği gibi.

Gitarda iki nota çalabilen bir gitarist, ayağıyla tempo tutarak dörde kadar saymasını bilen bir basçı, ve davulların sesini bastırarak kadar bağırabilecek bir şarkıcı yeterliydi- daha sonra bu tür şarkıcıların teknik ve müzik bilimindeki adı "öncü vokalist" olmuştur.

Sözlere gelince, en kolay onlardı. Yaşamında olan her şeyden bahsedebiliyordun. Kafandan geçenleri söylüyordun. "Sıkılıyorum!" "Çalışmak da neymiş?" "Okumak da neymiş?" "Ben heyecan istiyorum." "Ben korkuyorum."

Dans da öyle. Herkes durduğu yerde zıplayabilir, öyle değil mi?

220

Tamam,! O halde, dans edebiliyorsunuz demektir. En öne geçip kendinizi, piste atın!

Punk olmak için bir orkestra üyesi olmak da gerekmiyordu. Punk olmak istiyorsanız, buna inanıyorsanız, punk gibi davramıyorsanız zaten punk oluyordunuz. Punk gibi hissediyorsanız, punk sayılıyordunuz. İster köyde ister şehirde. Punklarla sıradan kalabalığın arasında hiçbir mesafe yoktu. Orkestrada olmakla, kalabalığın arasında bir punk olmak fark etmiyordu. Orkestradakiler sadece bir hoparlör bulup daha yüksek ses çıkaranlardı, bizim hoparlörümüz yoktu. Ya henüz bir hoparlör edinmemiştik ya da edinmek istememiştik. 1977'de bütün orkestralar garaj orkestrasıydı.

Punk olmak istiyorsanız, yapacağınız tek şey bir ölü olduğunuzu düşünmekten vazgeçmekti.

Jamie, nikahtan on beş gün sonra öldüğünde Kings Cross yakınında bir barın mahzeninde bir kız orkestrasını izlemeye gitmiştik. O sıralarda her taraf müzikti. İyi müzik, kötü müzik. Sonuçta, canlı müzik neden sonra tekrar canlanmıştı.

Özellikle burası, bir müzik kulübü için berbat bir yerdi. Ses düzeni bir rezaletti, içerisi sıcak ve havasızdı; bira da bir o kadar sıcaktı. Ama biz çok eğleniyorduk. Andy, Rob ve Jamie. O gece Anne de oradaydı ama bildiğim kadarıyla yanında kimse yoktu. Öylece ortalıkta dolanıyordu. Sanki Andy ile nikah masasına hiç oturmamış ve olanlar olmamıştı. Yine de onun tarzı bir yer değildi ve erken çıktı. Giderken de bize, "Daha sonra yolun sonundaki barda buluşuruz," dedi.

Rob bir ara, "Dışarı çıkıyorum," gibi bir şeyler söyledi. Daha çok el işaretlerinden anladım. Biraz hava almak için dışarı çıkacağını söylüyordu.

"Tamam," diyerek ben de onunla çıkayım diye düşündüm ama o sırada orkestra daha da hızlı bir tempoyla coştı ve ben de son kez tepinip öyle çıkayım dedim.

Andy ile Jamie pistte itişiyorlardı. Arada etraftaki yabancılara da çarpıyorlardı. Jamie'nin bir tokadıyla Andy neredeyse yere düşecek gibi oldu. Bir tuhafılık hissettim. İkisi de gülmüyordu. Aralarını yumuşatmak niyetiyle onlara doğru ilerledim ama geç kalmıştım. Bir-

221

birlerinin boğazlarına sarılmışlardı. Pistte başka hiç kimse fark etmemiş olabilir ama ben onların dans etmediklerini fark etmiştim.

Kalabalığın arasından bir türlü onlara ulaşamıyordum. Jamie'nin nefes almak için ağzını açmaya çalıştığını gördüm, ya da küfretmek için.

Aynı anda Andy'nin boğazına sarılmış olan parmakları gevşedi ve kolları iki yanına düştü. Andy gülüyordu. Jamie'nin dişleri birbirine sürtüyordu. Andy hâlâ gülüyordu.

Barda çok iyi tanımadığım iki çocuk bir şeyler konuşuyordu. Rob da Anne ile koyu bir sohbet dalmıştı. Andy sandalyemin arkasına elini koyarak doğrudan kulağıma eğildi.

"Jamie'yi ben öldürmedim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ne diyorsun?" diye çıkışmaya pek cesaret edemedim, sadece dönüp ona baktım.

"Bunca yıldır seni rahatsız ediyor, biliyorum. Hiçbir zaman konuşmadın. Belki bu gece bu sorunu halletmenin zamanıdır."

"Tamam."

"Şu anda değil, tabii. Herkes gittikten sonra etrafı toparlamak için seninle kalırım."

"Tamam." Bu kadar konuşabildiğime bile şaşırmıştım.

Bir grup punk sahneye fırlamıştı. Orkestradaki kızlar tekme tokat onları sahneden indirmeye çalışıyordu.

Işıklar yandı ve Andy, Jamie'yi bıraktı -öylece bıraktı. Bir çöp torbasını çöp bidonuna bırakır gibi. Andy'yle o anda göz göze geldik. Sadece başını salladı ve kapıdan çıkıp gitti.

Hemen Jamie'nin yanına koştum. Büyük hoparlörlerden birine yaslanmış boğazını tutuyor, bir eliyle de göğsünü ovalıyordu. "İyi misin?" diyerek elimi uzatıp onu kaldırmak istedim.

"Çek git, Steve!" dedi ben de gittim. Ama Andy'ye yetişmek istemedim.

222

Ertesi sabah Jamie bir Çin Lokantasının çöp bidonlarının arasında bir arka sokakta ölü bulundu.

Bulduğumuz kulüpten biraz ötede.

Evening Standard boğularak öldürüldüğünü yazmıştı.

Pogo dansını pek çok kişi punk dönemiyle bir arada hatırlar ama benim için punk dansı çok daha fazla sembolik şeyler çağırıştırır. O dönemle ilgili pek çok şeyi birden içine alır. Geçmişten kopmak arzusu, şok ihtiyacı, her şeye gülüp geçmek- oysa her şey ölümcül bir ciddiyet içindeydi- ve şiddete özenmek.

Tabii, o şiddet asla bir özenmeyle kalmadı.

Toplantı gecesi otelden en son Rob ayrıldı. Portakal suyunu dibine kadar içti, dünyanın en lezzetli birasını içmiş gibi yalandı ve kalktı. Bardaki kıza zaten gitmesini söylemiştik. Etrafı toparlayacağımıza dair ona söz verdik.

"Evet, çocuklar. Yirmi yıl çabuk geçti, öyle değil mi? Fena geçmedi ama çok çabuktu."

Yirmi yıl, diye düşündüm. Vay canına!

"Bir yirmi yıla daha ne dersiniz? Bence biraz daha sık görüşsek iyi olur. Bu kez gerçekten sözümüzde duralım." Elimizi uzattım. Bu söylediklerimde çok içtendim. Bu kadar iyi bir arkadaşım ile ilişkiyi nasıl kopartmıştım?

Rob göz kırptı. Bana sarıldı ve kel kafasının kulağına değdiğini, hatta boynumdan hafifçe öptüğünü hissettim. Onun bu kadar duygusallaştığını hiç görmemiştim. Özellikle de, içki içmediği zaman hiç böyle davranmazdı. Çok şaşırmıştım. Bir an kendime gelemedim ama sonra sırtını sıvazlayarak omzunu sıktım. "Kendine iyi bak, Rob. Ve sözünü tut."

Andy de hemen Rob'a sıkı sıkı sarılarak, "Seni arayacağım," dedi.

Rob gittikten sonra içkilerimizi yudumlayarak birkaç sigara içtik. Sonunda, "Ee?" dedim.

"Bu akşamki parti için sana teşekkür etmek istiyorum. Bana çok iyi geldi."

"Nostaljik olmasına rağmen mi?"

223

"Her şeyi tekrar hatırlamama yardımcı oldu."

"Evet, neyi?"

"Şu andan bahsediyorum. Düzeni kırmak, gençlere müziği yeniden geri vermek."

"Ama olmadı. 1978 yılında punk için bir moda diyorlardı. Şimdi aynı pantolonları giyen gençler görüyoruz. New Wave yeterince punk olmadığı için tutunamadı. Oysa gerçek punk müzikçileri her tür müziği takdir eder ve her tür müzisyenle birlikte çalar. Bugünkü gençliğe bak..."

"Ah, bu gençler!" Andy'nin bu esprisine gülmeye başladık.

"Evet, her kuşak bir diğeri için aynı şeyi söylüyor. Ama biz gençliğin can sıkıntısını yok etmek için yola çıkmıştık. Şimdi can sıkıntısı bir yaşam biçimi oldu. Televizyonlar, bilgisayar oyunları ve yarım yüzyıl öncesi için çok yumuşak ve yavan denebilecek bir müzik anlayışı. Uyuşturucu bile bir can sıkıntısı. On dokuz yaşında gelecekteki meslekleri hakkında konuşuyorlar. Bunlar ya can sıkıntısıyla yaşamaya alışmış ya da bunun değerini anlamışlar. Hayat o kadar korkunç ve o kadar tehlike dolu ki, can sıkıntısı bir kurtuluş oluyor."

"Evet, ama onların çocukları için böyle olmayacak. Bahse girerim. Gençleri fazla bastıramazsın. Belli bir kuşak böyle sakin geçecek ama sonra yine değişecek. Yetmiş yaşına gelmiş eski punklar torunlarıyla kulüpleri dağıtacak ve kodese tıklacak. Üzülme Steve, onlar tohumları kendi içlerinde barındırıyorlar."

Onun haklı olmasını diledim. Bardağımı dikip, "Sen değilsen, kimdi peki?" diye sordum. Benim için - ve öyle sanıyorum ki, hepimiz için- Jamie'nin ölümüyle punk mevsimi de kapandı ve dağıldık. Düşünce tarzımız ve yaşam tarzımız, polise gitmektense kaçmaktı. Suçlu ya da suçsuz, fark etmezdi. O yılın son baharında punk patlaması sona ermişti. Bu da normaldi. Daha öncekiler, gençlik hareketlerinin sonsuza kadar devam edeceğini düşünmüşlerdir. Biz en başından biliyorduk. Yarıda bırakanları değil, yarıda bırakmadıklarını iddia edenleri kınıyoruz.

224

Bir süre için başka bir semte taşındım ve sonunda annelere yakın bir ev buldum. Bir fabrikada işe girip anneme yardım ettim. Babam ölürken basındaydım.

Kulüpte tanık olduğum olayla ilgili olarak hiçbir zaman polise gitmeyi düşünmedim. Kimseye bu olaydan bahsetmedim. Andy'yle birkaç yıl sonra tekrar karşılaştığımızda bu konuda onunla asla yüz-leşmedim. Bu sessizliğim içgüdüsel bir şeydi. Ama Rat Scabies'in dediği gibi, "Bir gün büyüyeceksin, elinde değil." İşte, yirmi yıl büyüdükten sonra Waterloo'da bir punk toplantısı düzenledim ve hepsi de geldi.

"Rob onu öldürdü," dedi Andy. Ve o anda doğru söylediğini hissettim.

"Neden?"

"Rob hiçbir zaman ayrıntılara girmek istemedi, ben de üstüne gitmedim. Ama o gece Rob kulüpten çıktıktan sonra barda Anne ile buluştu. Ona asıldı, Anne de onu reddetti. Rob tekrar kulübe döndü ve Jamie'yi kapıdan çıkarken gördü - bi'rsin, Jamie ona çok kötü konuşurdu."

"Kavga mı ettiler diyorsun?"

"Daha doğrusu, Jamie onun neyin peşinde olduğunu tahmin etmişti ve yine pis laflar etti. Rob da ona saldırdı. Jamie zaten berbat haldeydi..." Parmaklarını kısaç gibi açıp kapadı.

"Siz öyle birbirinizin boğazına ne diye sarılmıştınız?" "Onu Anne yüzünden öldürebileceğimi düşündün, değil mi?" "Doğrusu bir an için bunu düşünmedim değil." "Ama öldürmedim." Andy bir sigara çıkardı. Yüzünde çok ciddi ve aynı zamanda da mutlu bir ifade vardı. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. "Birden kafam çalıştı. Belki de beynime oksijen gitmediği için. Bilmiyorum. Birden böyle bir insan olmamam gerektiğini düşündüm. Ben bir punk olmuştum: Nasıl biri olmak istersem öyle biri olabilirdim artık. Kendi kendime istediğim şekli verebilirdim. Kağıttan adam yapar gibi."

225

"Başka kim biliyor?"

"Anne bilmiyor. O büyük olasılıkla Jamie'yi benim öldürdüğümü düşünüyordur. Gerçi, bu konuda hiç konuşmadık. Onun için artık geçmişte kalan bir olay. Ve artık böyle bir olayı yok sayıyor." "Ne demek istiyorsun?"

"Onu daha önce hiç punk kıyafetiyle gördün mü? O zamanlar daha çok disko çocuğuydu. Onun için çocukken çocuk olursun, sonra büyüsün ve büyüdüğün zaman çocukken olanların bir önemi kalmaz. Böyle düşünmeseydi, bu gece asla gelmezdi." "Sadece sen ve Rob mu?" "Chaz." Andy güldü. "Dalga geçiyorsun!" "Chaz biliyordu. Rob ban'a söylediği zaman o da yanıımızdaydı. Biliyor ama bu konuda hiç ağzını açmadı. Ama Chaz için gençliğimizde olanlar birer nostaljidir. Gerçi, sonuç yine aynı aslında: Geçmiş gerçek değildir."

"Peki senin için?" diye elimde olmadan bu kaçınılmaz soruyu sordum "Sen neden hiç konuşmadın?"

"Ne yararı olacaktı? Rob için sadece bir şanssızlık." "Şansızlık mı? Bir arkadaşını öldürmek şanssızlık mı yani?" "Elbette. Milyonlarca genç incir çekirdeğini doldurmayacak şeyler yüzünden kavga eder. Bir insanın bu yüzden hayatını mahvetmesine değer mi -yani, temelde iyi bir insansa."

"Rob iyi bir insan mı?"

"Yıllardır onu izliyorum. Eğer beni hayal kırıklığına uğratacak bir şey yapsaydı, başka türlü davranabilirdim."

"Rob hayatında ne yaptı ki?"

"Kendisinin olması gereken kişi olmaya çalıştı. Daha fazlasını bekleyemezsin."

"Peki, bütün bunları bana niye anlatıyorsun?"

Andy bazı şeyleri anlamamı bekler gibi durdu. "Sana söylememi istedi."

"Rob mu? Neden?" Bu soruyu sorduğum an cevabını anlamıştım.

"Tanrım..."

"Evet. Bir dahaki toplantıya aramızda olamayacak, korkarım" "Aman Tanrım!" Kel kafası! Ve son öpücüğü.

226

"Bilmeni istedi çünkü sana yıllar önce söylemek istemişti."

"Seni her zaman bir dost olarak gördü o."

Yirmi yılın ağırlığı, sürekli bir dostluğun rastgele bir tanışıklık gibi kaldığı yirmi yılın ağırlığı, ciğerlerimi sıkıştırdı. Rob, Andy, hatta Chaz ve Anne. Bir daha olmayacak. "Andy, o gece kulüpte Jamie'nin boğazını sıkarken birden durdun. Artık böyle bir insan olmak istemediğini o anda mı düşünmüştün?"

"Evet. Bu gece sana bir şey daha söylemek için buradayım. Londra'ya gelmeden önce, birini öldürmüştüm."

"Neden? Yani, kimi?"

Başını iki yana salladı. "Ne fark eder? Annemin bir arkadaşıydı

Konu şu. Sana bu sırrımı Rob ile aynı sebepten dolayı açıyorum." Eğilip gözlerimin içine baktı. "Anlıyor musun?"

"Evet, elbette."

"Güzel. Bir gün gelip ailemle tanışmanı isterim."

"Tabii, bunu ben de isterim."

"Karımı hiç tanımadın. Küçük kızımı da." Güldü. "Şu ev elimdeki avucumdaki her şeyi bitirdi. Nasıl yaşadığımı hiç görmedin ama görmeni istiyorum çünkü çok iyi yaşıyorum."

"Punk rock kurtarma ekibi!"

Başını sallayarak bir sigara daha yaktı. "Öyle düşünmek istiyorsan öyle düşün. Kurtarma fikrin için bir şey diyemeyeceğim. Ben bir sendika temsilcisiyim. Söyledim mi, bilmiyorum. Geçen Noel'de bir grev yürüttüm. Hastanedeki acil servis yataklarının sayısını azaltmak istiyorlardı."

"Sonuç ne oldu?"

"Kazandık. Gözümüz dönmüştü, öfkeliydik ve korkusuzduk. Karşımızda duramadılar ve kazandık. Ne yaptığımızı anlıyor musun, Steve?"

Anlıyorum. "Zıplayıp duruyordunuz."

"Bildin, Steve dostum! Pogo yapıyorduk. Onların pırl pırl ayakkabılarına basıyorduk, kulaklarının dibinde bağıryorduk ve savaş boyalarımızla onları şaşırtıyorduk. Aslında, hayatımız buna bağlı olsa bile, aramızdakilerden yarısı pogo yapamayacak durumdaydı zira kimimizin bacakları artık romatizma olmuş, bazılarımız da pogo

227

dansını bilemeyecek kadar gençti. Ama bizler punk olarak bu savaşı kazandık."

Size punk rock hakkında bakın ne anlatacağım. Çok çılgın birkaç hafta boyunca gençler müziğe hakim oldu. İş dünyası, medya -hiç kimse bir şey yapamıyordu. Ama çabuk toparlanıp düzeni sağladılar. Ve bundan ders aldılar -bir daha işlerin kontrolden çıkmasına asla izin vermemeyi öğrendiler.

Onlar bizden çok şey öğrendi; ama biz de onlardan çok şey öğrendik.

O zamanlar slogan şuydu: "Gelecek yok". Bunu anlamam ömrümün yarısını aldı. Gelecek hiçbir zaman gelmez. Geçmiş de hiçbir zaman gitmez. Bu arada önemli olan nasıl dans ettiğindir -işte bunun için dans edersin. Ve bunu anladığın gün punk olursun.

Biz hâlâ buradayız -eski punk rock döneminden kalanlar. Artık zincirlerle, çengelli iğnelerle uğraşmıyoruz. Ama bizi gördüğünüz an tanıyacaksınız. Biz zıp zıp zıplayanlarız.

228

DANS ONUN HAYATIYDI

J b n JC u t z
u

Yoksul bir ülkeydi.

Seyahat gemisi Fiesta Grande'nin yolcularını rıhtımdan alan otobüs, sık ormanlarla kaplı dağların kenarından kötü yollarda sarsıla sarsıla ilerliyordu. Gri renkli köhne otobüsün içi çok sıcaktı. Pencerelerin vasistasları açıktı ama bu ancak dışarıdaki sıcak ve nemli rüzgarın içeri girmesine yarıyordu. Pencerelerin daha geniş alt kanatlarını açınca da, toz topraktan otobüsün içinde nefes alınmıyordu. Bir yandan, otobüs şoförü İspanyol aksanıyla konuştuğu İngilizce'siyle uyarılar yapıyordu. Bazen tekerleklerle yerden sıçrayan taş parçalarının dağlardan sekerek kurşun gibi yolcuların çıplak kollarına bacaklarına, hatta yüzlerine çarptığını ve dikkat etmeleri gerektiğini söylüyordu.

"Kurşun mu!" dedi Aggie Armright yanında oturan Mary Beth'e. "Biraz abartıyor galiba!"

"Çok romantik bir ülke!" dedi Mary Beth. "Abartmak da romantizmin bir parçasıdır."

Aggie yakın arkadaşı ve meslektaşı Mary Beth'e yan yan baktı ve gülümseyerek, "Sen de romantiğin tekisin!" dedi.

Beth de gülümsedi. "Hem de uslanmaz bir romantik."

Arjantin'den sonra targonun yayıldığı bu ülkede romantik olmamak mümkün müydü? Buralarda tango artık bir turizm haline gelmişti.

229

İki öğretmen arkadaş aynı yaşıydılar ama Mary Beth daha genç görünüyordu. Aggie uzun burnuyla ve çenesiyle sıska bir kadındı. Mary Beth'in ise, kalp biçimindeki yüzü insana güven veriyor ve onun cömert ruhunu yansıtıyordu. Aggie'nin gözleri koyu renkti ve kısık, sinsi bakışları vardı. Mary Beth'in iri gözleri ise, tatlı bir mavi tonundaydı. Kırk beş yaşma gelmiş ve yirmi yıldır yoksul semtlerde orta okullarda geçen meslek hayatından hayal kırıklığına uğramış bir kadındı aslında; ama kendisine aynı şekilde gülümseyecek bir insan arayışından da vazgeçmemişti.

"Pis bir evin pis bahçesini süpürmek de ne oluyor?" dedi Aggie otobüs yıkık dökük evlerin olduğu bir yerden geçerlerken. Çiçek baskılı elbisesiyle şişman bir kadın büyük bir gayretle, elinde uzun saplı bir çalı süpürgesi, verandasının önündeki toprak yolu süpürüyordu.

"Gurur olsa gerek." Mary Beth de o tarafa baktı. Evin tenekeden damına, şişe kapaklarının mantarları döşenmişti. Yağmur sızıntısına karşı bir tür izolasyon. Bazı evlerin önünde, güneşten çatlamış kuru toprağa oturmuş, boş boş geçen otobüse bakan çocuklar gördü. Beyaz saçlı yaşlı bir adam, piposunu tütürmekle meşguldü. Tangirtılarla kapısının önünden geçen otobüse bakmıyordu bile.

"Bu insanların gözlerinde en ufak bir umut bile kalmamış, nerede gurur," dedi Aggie.

"Süpürgeli kadını unutma."

Otobüs bir virajı dönerken, raflardaki paket ve çantalar yerlere devrildi. Kucağında çalılardan ustaca yapılmış bir kafes içinde tavuğuyla seyahat eden bir adam da koltuğundan yere düştü. Tavuğun tüyleri camdan dışarı uçarak toz toprağın arasına karıştı.

Mary Beth kimsenin adama yardım etmeye yeltenmediğine dikkat etti. Adam zar zor doğrulup kafesiyle birlikte tekrar koltuğuna oturdu.

"Yoksul oldukları kadar da zalimler" dedi Aggie.

"Son durak! Finalmantel" diye otobüs şoförü bağırdı. "Buenos amigos, son durağa geliyoruz."

Aggie tiksintiyle, "Nihayet," diye mırıldandı.

uEl hotel, amigosV

Otobüs macerasından sonra Mary Beth'in fazla bir beklentisi kalmamıştı ama otel, şoförün gösterdiği heyecana degecek kadar iyi-

230

di. Otobüs önce kaygan bir asfalt yola girdi ve palmyelerle çevrili uzun bir patikanın sonunda tıslaya tıslaya fren yaparak otel girişindeki beyaz verandanın önünde durdu. Akordeon kapılar kendiliğinden açıldı.

"Hotel Hermoso!" Ter içinde kalmış bir halde şoför son bir anons yaptı. Yolcular otobüsten inerken çoğu şoföre bahşiş bırakıyordu. Adam otobüsün kapısında durmuş, kafa sallayarak yolculara gülüm-süyordu. Aggie adamın gözlerinin içine bakarak yanından geçip gitti. Mary Beth hem kendi hem de arkadaşı için bolca bir bahşiş verince, şoför ağzı kulaklarına vararak kafasını daha şiddetle sallamaya başladı. Az ötede dalgalı siyah saçlı ve siyah gözlü, otuzlarında bir adam Mary Beth'i gülümseyerek onayladı. Mary Beth onu rıhtımda görmüştü. Boğa güreşçilerine benziyor, ya da tangoculara, diye geçirdi içinden.

Mary Beth'in bu ülkeye gelmesinin tek sebebi tangoydu. Aggie gemiye binip buradan ayrılacak ama o kalıp sonradan uçakla gemiye Venezuela'da yetişecekti.

İki yıl önce emekliye ayrıldıktan sonra tango derslerine giderek biraz çevresini genişletmek istemişti. Her zaman çekingen, içine kapanık bir insan olmuştu ama artık biraz değişmenin zamanı gelmişti. Kabuğundan çıkması gerekiyordu.

Tangoyu kolay öğrendi ve iyi öğrendi. Öğretmeni David onun çok doğal olduğunu söylemişti. David'le yarışmalara katılıp ödüller kazanmışlardı. Mary Beth yirmi yıllık öğretmenlik hayatında hiçbir şey kazanamamıştı. Artık en sevdiği şey tangoydu. Bu dansa erkek sağlam adımlarla kadını yönlendiriyor, kadın da onun bu kararlı adımlarını izliyordu. Mary Beth önceleri TANGO sözcüğüyle adımlarını hesaplayarak tam "G" harfinde sağa bir adım atıyor ve "O" harfinde diğer ayağını onun yanına getiriyordu. Zamanla buna gerek kalmadan baş ve vücut hareketlerinde ustalaştı. Partneri artık onu kol ya da omuz hareketleriyle değil, tüm vücuduyla yönlendiriyordu. Bazen sağ bacağını Mary Beth'in bacaklarının arasına koyarak onu geri geri çekiyor ve mükemmel dönüşlerle onu kendine yakın-laştırıp uzaklaştırıyor, son figürde vücutları tekrar birleşiyor ve bütünleşiyordu.

Romantik bir danstı ama parayla tuttuğu bir partnerle yap-

231

bildiği bir danstı; üstelik David bir arkadaşının kocasıydı. Para ve romantizm birbiriyle hiç uymuyordu.

Ancak, Mary Beth tangoya fena halde tutulmuştu. Bu konuyla ilgili çok şey okudu ve araştırdı. Buralarda bazı insanlar için neredeyse bir din haline geldiğini, yoksul bir ülkede insanların hayatının tango olduğunu öğrendi. Bu yoksul ülkede Mary Beth bu romantik dansın zenginliklerini keşfedip bol bol tango yapacaktı.

Valizleri arabalara yüklenip taşınırken, Mary Beth ve Aggie mermer salondaki resepsiyon masasında kayıtlarını yaptırıldılar ve dördüncü kattaki odalarına kıktılar.

Aggie tuvaletleri kontrol ederken, Mary Beth perdeleri ardına kadar açtı.

Otelin bahçesine hayran kalmıştı. Palmyeler arasında kıvrıla kıvrıla uzanan patikalar, yeşil alanlar ve çiçeklerle manzara çok hoş görünüyordu. Palmiye ağaçlarının gövdeleri beyaza boyanmıştı. Bahçede bir bar ve restoranla hasır bir kameriye altında bir de dans pisti vardı. Kıyıya doğru hasır damlı küçük evler uzanıyordu ve masmavi göle açılan küçük bir iskele vardı. Teknelerin bağlı durduğu iskelede, Mary Beth beyaz takım elbiseli bir adamla uzun elbiseli bir kadının bir kayığa bindiğini gördü.

"Arkadaşımızı mı gözlüyordun?"

Aggie'nin ne demek istediğini önce anlayamadı ama sonra rıhtımda gördükleri uzun boylu adamı hatırladı.

Ellerini kalçalarına dayamış, hareketsiz bir şekilde duruyor ve gölü seyrediyordu. Ensesinde uzunca bırakılmış saçları rüzgardan dağılmıştı. Beyaz kısa kollu gömleğinden yanık teni ve kasları görölüyordu.

"Nefis, değil mi?" dedi Aggie.

"Göl, evet."

"İnsan burada boğulsa gam yemez."

"Sen şu yarısı su dolu bardağı hep kötümserlikle yorumluyor-sun," diye Mary Beth başını salladı.

"Bir bardak suda boğulmaktan bahsetmiyorum."

"Çok bilgece. Hadi eşyalarımızı yerleştirip bara inelim. Ben egzotik bir içki bardağında boğulmak istiyorum. İçinde şemsiyesi de olsun."

O gece bahçedeki kameriyeli salonda dans vardı. Renkli kağıt fenerler etrafa tatlı bir loşluk vermişti. Orkestra hafif bir Latin müziği çalıyordu. Kimi otel müşterileri açık büfeden yemeklerini alıyor, birkaç çift pistin bir kenarında rumba yapıyordu.

Mary Beth o akşam, St. Thomas'tan satın aldığı açık mavi elbisesini giymişti. Boynunda beyaz deniz kabuklarından bir kolye ve ayağında da beyaz, yüksek topuklu ayakkabılar vardı. Aggie koyu renk bir pantolon üzerine kolsuz ipek bir bluz giymişti. Mary Beth genellikle, erkeklerin ona yanaşmasını engellemek için annesinin alyansını takardı, ama o gece yüzüğü çantasına atmıştı.

İki arkadaş karides kokteyllerini yiyip bitirdiğinde, pist kalaba-lıklaşmıştı. Haki rengi pantolon ve üzerinde rengarenk bir tropikal gömlek giymiş tombulca bir adam onların masasına doğru yaklaştı. Mary Beth soluğunu tutup beklerken, adam Aggie'yi dansa kaldırdı ve Mary Beth şaşkın bakışlarla arkadaşının gülümseyerek bu teklifi kabul ettiğini gördü. Pistte onların fokstrot yapışını izlerken kulağının dibinde bir ses duydu.

"Az sonra dansı sürdüremeyecekleri kadar hızlı parçalar başlayacak." Mary Beth başını kaldırdı ve genç adamı gördü. Krem rengi takım elbisesinin içine uçuk mavi bir gömlek giymiş ve bir ton koyu renkte bir kravat takmıştı. Adam ona elini uzattı.

Mary Beth şaşırmış ve donup kalmıştı. "Beni dansa mı kaldırıyorsunuz?"

"Elbette," diye gülümsedi adam. "Diğer erkekler size yaklaşmaya çekiniyor."

Mary Beth bunun üzerine bir kahkaha atarak kalktı.

Adam onun elinden tutup piste götürdü ve hemen onu usta hareketlerle idare ederek dansa başladı. Mary Beth onun çok iyi dans ettiğini anladı. Adam saygılı bir mesafede kollarını gergin tutarak ondan uzak duruyordu.

"Çok güzel dans ediyorsunuz," dedi Mary Beth'e.

"Ders aldım. Siz de çok iyi dans ediyorsunuz. Ders aldınız mı?"

Adam bembeyaz dişlerini göstererek güldü. Mary Beth onu şık dergilerdeki mankenlere benzetti.

"Bu ülkede herkes dans etmeyi bilir," dedi adam.

"Tangoyu mu?"

"Özellikle, tangoyu."

Adam biraz daha geniş adımlarla onu pistin kenarına doğru yönlendirdi. Mary Beth kolaylıkla ona uyum sağlıyordu. Aggie ile tombulca adamın yanlarından geçtiklerini fark etti. Aggie'nin mimiği onu güldürmüştü.

Adam hafif bir İspanyol aksanıyla, "Dans etmeyi seviyorsunuz," dedi. O kadar iyi dans ediyordu ki, bir yandan rahatça sohbet edebiliyorlardı.

"Hem de çok," dedi Mary Beth. Aslında o anda yaptıkları dansı değil de, tangoyu düşünerek böyle demişti. Erkeğin kadına hakim olduğu bu romantik dans kadını öylesine alıp götürüyordu ki... tabii, bu biraz erkeğe güven duymakla da ilgiliydi.

"Adım Enrico." Adam çok hafif ama erkeksi bir koku sürmüştü.

"Mary Beth Adams."

"Tatil yapan bir Amerikalı?"

"Bunu tahmin etmek o kadar zor olmasa gerek."

"Arkadaşınızın Amerikalı olduğunu tahmin etmek kolay da, sizi Fransız sanmıştım. Buraya çok Fransız turist gelir."

"Çok güzel bir ülke."

"Fransa mı?"

"Hayır, sizin ülkeniz. Burası."

Adam ciddileşerek başını salladı. Nemli gibi duran simsiyah gözleri vardı. "Yer yer çok güzeldir."

"Bunu hüznlenerek söylediniz?"

"Bu ülkeye bir yararım olsun istiyorum ve bu yüzden üniversiteye gidiyorum. Mühendis olmayı istiyorum. Bunun için biraz yaşlı görünebilirim ama Barbados'taki amcamdan bir miras kaldığında, okumaya başladım. Bu mirasın başkalarına da yararının olmasını istedim."

"Hiç de yaşlı görünmüyorsunuz. Ancak, otuzlarında olmalısınız."

"Sizin gibi. Çoğu Amerikalı gibi siz de meslek sahibi kadınlardansınız, değil mi?"

"Evet, öğretmenim." Mary Beth yaşı konusunda bir düzeltme yapmayı gereksiz buldu.

"Bakın gördünüz mü? Ortak bir tarafımız çıktı. Siz de başkalarına yararlı olabileceğiniz bir meslek seçmişsiniz."

"Sanırım, bu doğru." Mary Beth artık emekli olduğundan hiç bahsetmedi.

Müzik bitti ve adam bir adım gerileyerek ona yol verdi. Elini tuttuğunda Mary Beth'in boğazına bir yumru tıkanmıştı sanki. Birlikte masaya doğru yürüdüler. Daha yarı yoldayken, bir tango başladı.

Mary Beth buna karşı koyamamıştı. Duraladı ve adama piste geri dönmeyi istediğini hissettirdi.

Adam bunu anlamıştı -her zaman bir kadının isteklerini anlayabilecek bir erkekti. Mary Beth'i tekrar piste döndürdü ve yine mesafeli bir şekilde tutarak tango adımlarına başladı.

Mükemmel bir tangocuydu. Kayar adımlarla hemen onu pistin bir ucundan diğerine yönlendirerek duruma hakim olmuştu. Uygun yerlerde onu döndürüyor, Mary Beth de kusursuz bir şekilde ona uyum sağlıyordu. Sadece adamın onu biraz daha yakınına çekmesini istiyordu. Yan taraflarında İspanyol olduğunu tahmin ettiği bir kadınla adamın dansına göz attı. Kadının tek bacağını iyice kaldırarak adamın kalçasına doladığını gördü. Birbirlerine sımsıkı sarılmışlardı. Çok seksi, diye düşündü Mary Beth. Tango yalnızca sevginin bir ifadesi değildi; aynı zamanda da, seksin bir ifadesiydi. Tümüyle yaşamın kendisiydi. Mary Beth bu dansın sayısız tutkunlarından biriydi.

"Şey... müzik bitti..." diyordu adam.

Mary Beth durup çevresine bakındı. Diğer çiftler pisti terk ediyordu.

O sırada orkestra biraz daha hızlı bir parça çalmaya başladı. Bu gençleri piste çeken bir müzikti. Karşılıklı durup, birbirlerine değmeden, vücut hareketleri yaparak dans etmeye hevesli gençler... vücutları birbirine değmeden, diye düşündü Mary Beth, sanki hastalık-lılanmış gibi.

Masaya otururken, adamın onlara katılmasını arzu ediyordu. Adam yine onun içinden geçenleri anlamıştı ama elinden bir şey gelmeyeceğini ifade etmeye çalışır gibi, "Özür dilerim, ama gitmem gerekiyor," diye açıkladı. "Yarın sabah bir iş randevum var."

"Öğrenci olduğunuzu sanmıştım."

235

"Her ikisi de. Küçük bir şarap işi. İthalat yapıyorum^Bakmam gereken iki çocuğum var."

Mary Beth başından kaynar sular döküldüğünü hissetti.

Ne diye bunu söyledin ki? Ne gerek vardı? "Evli misiniz?" Hiç düşünmeden soruvermişti.

Enrico'nun yüzündeki gülümseme iyice yayılırken, bakışlarında yine hüznü vardı. "Karım üç yıl önce bir uçak kazasında öldü. Özel bir uçaktı. Amcamın uçağı. Kendisi de, kazadan sonra sadece bir hafta yaşayabildi."

"Özür dilerim... bu kadar özel bir soru sormamam gerekirdi."

"Düşüncelerinizi açıkça ifade eden bir insansınız. Bu güzel bir şey. Umarım tekrar görüşürüz." Hafifçe eğilerek Mary Beth'in elini öptü. Evet, elini öptü.

Mary Beth dili tutulmuş vaziyette adamın arkasından bakakalmıştı. Pistte dans eden çiftler arasından zarif bir şekilde geçti ve merdivenlerden bahçeye inerek çalıların arasında gözden kayboldu.

"Müthiş bir tip!" dedi Aggie.

"Nefis tango yapıyor."

"O mu? Ben Lonnie'yi kastetmiştim."

Mary Beth arkadaşına dönerek yanındaki tombulca adamı gördü. Adamın suratı bir domuzu andırıyordu ama Mary Beth'e elini uzatırken çok tatlı bir şekilde gülümsedi.

"Lonnie Evans. Indiana'dan."

"Mary Beth Adams." Adamın terli avucunu sıktı.

"Evansville'den," diye Aggie araya girdi. "Evansville'den Evans! İster inan ister inanma!"

Mary Beth buna pekala inanmıştı.

Ertesi sabah aynı gemi turuyla gelen grup Diablo Madre kasabasına gidiyordu. Kasaba otelin arka tarafında dağların tepesinde bir yerdi. Bu kez bindikleri otobüs gayet ferah ve rahattı; ayrıca klimalıydı. Mary Beth cam kenarına oturmuş, balta girmemiş ormanları izliyordu. Yukarı doğru ilerledikçe yol daha keskin virajlarla devam ediyordu. Tek tük çiftliklerin görüldüğü bu yükseklikte artık or-

236

man görünmez olmuştu. Tehlikeli fakat bir o kadar da güzel bu vahşi ormanların yerini çıplak ve kayalık bir arazi almıştı. Bu kırıç topraklara uyum sağlayamayanlar için yenilgi ve yoksulluk kaçınılmazdı. Mary Beth öğretmenlik yıllarında böyle gençler görmüştü. Avlananlar ve av olanlar. Doğanın kanunu böyleydi.

"Diablo Madre, ya da Şeytanın Annesi adlı bu kasaba bir zamanlar gümüş madenleri olan zengin bir yerleşim yeri idi. Amerika'da Tombstone gibi." Şoför aynı zamanda rehberlik yaparak, önündeki mikrofondan bilgi veriyordu. "Sonra madenler tükendi ve kasaba da yok oldu. Buranın halkı şimdi mobilya ve seramik yapıyor, bir kısmı da çiftçilikle uğraşıyor ama toprağın çok verimli olduğu söylenemez."

Otobüs durdu ve kapılar açıldı.

Carlos, "Yarım saat buradayız," dedi. "Çevreyi gezip birkaç hediye eşya satın alabilirsiniz. Yalnız, çocuklara dikkat edin. İçinde gümüş olduğunu iddia ettikleri adi taşları size satmaya çalışacaklardır. Bir tanesinden alırsınız hepsi başınıza üşüşür."

"Milyarder olup işe yaramaz taş parçaları almaktan gocunmaya-caksan ne ala," dedi. Aggie ve Mary Beth'e çocukları işaret etti. Mary Beth o taraf baktığında, yamaçlardan aşağı koşarak gelen çocukları gördü. Hepsisi sıksa, bakımsız ve üstleri başları yırtık pırtıktı. Kimisi bağırarak ellerindeki taşları gösteriyor, kimisi de sadece gülümsüyordu.

Mary Beth ile Aggie otobüsten indiklerinde, çevrelerini sarmışlardı bile. Elllerinde tuttukları taşların bazıları gerçekten de güneşte ışıltı ışıltı parlıyordu. Mary Beth bu acıklı sahneye dayanamadı ve cüzdanını çıkardı.

Ama az ötedeki bir adam ondan önce davranıp şişkin cüzdanından sekiz tane kağıt dolar çıkararak bir taş aldı. Bütün çocuklar bir anda başına toplanmıştı. Adamla yanındaki kadın paniğe kapılarak gerilediler. Ama çocuklar ısrarla üzerlerine yürüyordu. Aç kurtlar gibi dişlerini göstererek adamla karısını köşeye kısırmaya çalışıyorlardı. Adam cüzdanından bir dolar daha çıkarıp onlara doğru fırlattı. Bu işe yaramıştı. Çocuklar havada uçan parayı yakalamak için aralarında itişirken, kadınla adam oradan uzaklaştı. On yaşlarında bir oğlan parayı kapmıştı. Ama bir kız çocuğu üstüne saldırarak oğ-

237

lanın gözünü tırmaladı ve parayı elinden kaptı. Bir başka oğlan kızın saçlarına yapıştı ve dişlerini eline geçirip kızın elini kanatana kadar ısırıldı. Kız çaresiz parayı bıraktı.

"Vamoose! Pronto!" diye Carlos onlara doğru bağırarak kalın deri kemerini belinden çıkarıp ikiye katladı ve yere vurarak şaklattı. Çocuklar gerileyerek sindiler ama gözleri yolcuların üzerindeydi. Parayı son olarak kapalı çocuk bir dolarlık banknotu yırtık pantolonunun cebine soktu.

"Artık sizi rahatsız etmezler," dedi Carlos yolculara. "Ama yine de dikkat edin. Cuidadol Bunlar gerçekten çok yoksuldur ve aç gözlüdür."

"Çok acı," dedi Mary Beth. Çevredeki derme çatma evlere bakarak. Bir yamacın dibinde terk edilmiş bir maden ocağının girişine tahtalar çakılmıştı. Tepeye doğru dar bir patika boyunca diğer kapalı ocaklar görülüyordu. En tepede hiçbir yeşilliğin görünmediği bir yerde inekler ve keçiler otlanıyordu.

"Burada güzel seramik biblolar, deri çantalar ve sandaletler alabilirsiniz," diye Carlos açıkladı.

Aggie ve bir grup turist tepeye tırmanmak istemişti. Mary Beth bu gördüklerinden fazlasıyla etkilenmişti ve sıcaktan da epeyce rahatsız olmuştu. Otobüse dönmeyi tercih etti.

Otobüsün motoru çalışıyordu ve klima açıktı. Camdan dışarı bakarken, lahana tarlasına benzeyen bir tarlada çalışan bir adam gördü. Az ötede bir tahta tabureye oturmuş bir kadın kucağındaki bebeği emziriyordu.

Kadınla göz göze geldiler. Mary Beth başını çevirdi.

Ertesi gün Aggie ile Mary Beth vedalaştılar, sonra Mary Beth köhne bir Volkswagen taksi bulup rıhtıma giderek Fiesta Grande limandan çıkarken yetişip arkadaşına el salladı. Gemi gözden kaybolana kadar arkasından baktı. Mary Beth hiç ummadığı bir şekilde yalnızlık duygusuna kapıldı. Palmiyelerin gölgesinde onu bekleyen taksiye doğru yürürken morali epeyce bozulmuştu.

O gün sadece yüzdü ve yemek yedi. Akşama doğru odasının balkonundan güneşin batışını seyretti ve ikinci Margarita'sım içerek aşağıdan gelen müzik sesiyle uyuyakaldı.

Ertesi sabah bu moral bozukluğundan sıyrılması gerektiğini dü-

238

şünerek havuza gitti, bol bol yüzdükten sonra öğlende havuzun büfesinde yemeğini yerken gölün üzerinde uçuşan ve suya dalıp balık avlamaya çalışan martıları seyretti.

Öğleden sonra can sıkıcı bir kitapla oyalanmaya çalıştı, sonra kitabı bırakıp kasabaya indi ve akşam otele döndü.

Akşam yemeğini bitirip odasına çıkarken hava epeyce kararmıştı. Kameriyenin oradan müzik sesi geliyordu. Bir an duraladı. Ancak bütün gün dolaşmaktan tabanları ağrımişti. Buraya eğlenmeye geldin ama.

Yorgun olmasına rağmen odasına çıkıp bir duş aldı ve mavi elbisesiyle beyaz topuklu ayakkabılarını giydi.

Yirmi birinci doğum gününde kendi kendine aldığı yakut yüzüğünü taktı ve annesinin alyansını yine çantasına koydu. Bu küçük gece çantasını dans ederken kemerine takıp rahatça taşıyabiliyordu.

Aşağı indiğinde, pistte insanlar dans ediyordu. Renkli fenerlerin loş ışığında esrarengiz gölün suları karamış, masalara konmuş beyaz çiçeklerin kokusu etrafı sarmıştı. Gölden esen hafif bir rüzgarla ağaçların yapraklarının hışırtısı duyuluyordu.

"Ben de henüz gitmemiş olacağınızı umuyordum."

Mary Beth boğazına tıkanan yumrudan kurtulmaya çalışarak, "Oh, ben de sizin burada olduğunuza sevindim," dedi ama heyecanlanmıştı.

Enrico da ona gülümserken aynı şekilde heyecanlıydı.

Müzik durdu ve pisttekiler birbirlerini alkışlarken bir tango başladı.

Enrico başını eğerek ona baktı ve elini uzattı.

Mary Beth buralara bunun için gelmemiş miydi? Tereddüt etmenin bir anlamı yoktu.

Soluğunu bıraktı ve Enrico'ya bakıp gülümsedi. Elini elinin üzerine koydu. Enrico kibarca onu piste doğru götürdü.

Bu kez, Enrico hemen onu kendine çekerek yakın bir şekilde dans etmeye başladı. Vücudunu ona yaslamış daha farklı ve karmaşık adımlarla onu yönlendirirken, Mary Beth, Enrico'ya uyum sağlayabildiği için çok mutluydu. Arjantin rock müziği, milonga ve yine İspanyol müziğiyle swing yaptılar. Vücut ve dans diliyle mükemmel anlaşmışlardı.

239

"İşinizi hallettiniz mi?" diye sordu Mary Beth. Ona sonsuz güvenmişti. Etrafına bakmadan, birilerine çarpmaktan ya da düşmekten korkmaksızın ona kendini teslim etmişti.

"İş mi?"

"Şarap işi..."

"Ah, evet. Yeni gelen üzümlerin kalite kontrolünü yapmam gerekiyordu. Zamanında preslenmesi çok önemlidir ama şu anda önemli olan sadece sensin."

Enrico onu biraz daha kendine doğru çekti. Mary Beth'i döndürürken, kaslı bacağının onun bacakları arasına doğru iterek belinden de eliyle onu kavramıştı. Çok güzel dans ediyordu gerçekten de. David kadar usta değildi belki ama Mary Beth, Enrico ile dans etmeyi tercih ettiğini düşündü.

Müzik bittiğinde Mary Beth'in kulaklarında hâlâ notalar yankılanıyordu.

"Gölün kenarında biraz yürümek ister misin?"

"Elbette." Mary Beth'in kalbi, kafesinden çıkmaya çalışarak kanatlarını çırpıp bir kuş gibi atıyordu.

"Korkuyor musun?"

"Yok canım," diye yalan attı.

Enrico gülerken ona baktı ve Mary Beth'e sarılıp onu tekrar bıraktı. Elini tutarak yere bıraktığı kaba kumaştan sırt çantasını aldı ve müziği geride bırakarak yürümeye başladılar. Orkestra bir rumba çalmaya başlamıştı. Göl kenarındaki çakıllı yolda ve biraz ötedeki çimlerin üzerinde dolaşan başka çiftler de vardı.

Mary Beth ne konuşacağını bilmiyordu. "Çocuklarını gördün mü?"

"Hayır, yarın eve dönünce onları görebileceğim. Onlardan çok uzak kalıyorum." Yine hüzünlenmişti.

"Anlıyorum." Mary Beth'in öğrencilerinden başka çocuğu çocuğu ve ailesi olmamıştı aslında.

"Bu kadar sinirli olmana gerek yok," dedi Enrico tatlı bir sesle. Biraz da alaycı bir ses tonu vardı. Durup ona sarıldı ve dudaklarından hafifçe öptü. "Biraz sinirin geçti mi?"

"Hiç de geçmedi," diyerek Mary Beth başını onun göğsüne yasladı. Onun kalp atışlarını duyuyor, hissediyordu.

240

"Hâlâ otelde kalıyorsun, değil mi?"

Acaba geceyi onun odasında mı geçirmelerini teklif edecekti? "Tabii." Enrico onun elini tuttu ve tekrar yürümeye başladılar. "Neden sordun?"

"Şu kayıklar... otel müşterilerine verilen hizmetlere dahil."

Mary Beth ay ışığında iskeleye bağlanmış kayıklara baktı. Kürekleriyle birlikte hafif hafif salınarak onlar da dans ediyor gibiydi.

"Gölde dolaşabiliriz," dedi Enrico. "Göl çok sakindir ve müzik uzaktan uzağa yankılanarak açıklardan duyulur."

"Çok hoş. Cennet gibi."

"Belki de cennet ve cehennem gerçekten de bu dünyadadır."

Kayıkların bağlı olduğu iskeleye doğru dik basamaklardan inmeye başladılar. Enrico onun kayığa binmesine yardım etti ve rahatça, güvenli bir yere oturttu. Sonra çantasını kayığa atarak halatları çözdü, Mary Beth'in karşısına oturup kürekleri çekmeye başladı.

Dans ederken olduğu gibi, uyumlu hareketlerle ve rahatlıkla kürekleri çekiyordu. Karanlık suların üzerinde kayarcasma açılıyorlardı. Mary Beth uzun süredir düşünüyordu bir an yaşıyordu.

Bir ara gölün ortasına doğru gittiklerini sandı ama Enrico tekrar kıyıya doğru döndü.

Mary Beth yüzünü tatlı tatlı okşayan rüzgara vererek, arkasına yaslandı. Enrico ona şarap ithal ettiğini söylememiş miydi? Birden aklına takıldı. Üzümlerin kalite kontrolü ve preslenmesiyle ne ilgisi vardı?

"Buranın halkı bu göle Âşıklar Gölü der," dedi gülümseyerek. "Pek orijinal bir isim değil belki ama samimi ve doğru."

"Eminim öyledir."

"Samimi yani?"

"Elbette."

Gölün kıyısına kadar inen balta girmemiş vahşi ormanların olduğu tarafa yaklaşmışlardı. Mary Beth'in hayatında görmediği kadar uzun ağaçlar ve kaim asmalarla çok sık bir bitki örtüsü vardı ve her taraf kapkaranlıktı.

Enrico kürekleri bıraktı. Mary Beth kayığın salınışıyla kıyıya vuran suların sesini duyuyordu. Enrico beyaz ceketini çıkarırken, Mary

241

Beth onu omuzlarına koyacağını hayal etti, ama o ceketini özenle katlayıp kayığın ön tarafına koydu.

Sonra Mary Beth'in yanına yaklaştı. Önünde tek dizinin üzerine çökmüş bir halde, "Umarım benimle bu geziye çıktığın için pişman değilsindir," dedi. Elini uzattı ve çenesini okşamaya başladı. "İstemediğin hiçbir şey yapacak değilim."

Mary Beth'in yine kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı. "Sana inanıyorum."

Enrico gülümseyerek onun burnunun ucuna dokundu. "Ve de bana güveniyor musun?"

"Evet, güveniyorum."

Enrico ona iyice yaklaştı ve öpüşmeye başladılar. Mary Beth onun dilini ve dişlerini ağzının içinde hissediyordu.

Birbirlerinden ayrılırken, "Enrico," diye mırıldandı.

Boğazına giren bıçak bir buz parçası gibi ve ardından da bir ateş parçası gibi geldi. Bir soluk almaya çalıştı ama ağzından sadece alevler çıkıyordu sanki. Enrico üzgün bakışlarla onu izliyordu. Çok garip bir şekilde sakindi. Mary Beth yıldızların yavaş yavaş karardığını fark ediyordu. Enrico onu kayığın kenarına doğru itti ve başıyla omuzları suya değecek şekilde onu yatırdı.

Amerikalı kadının boğazından akan oluk oluk kan biraz durulana kadar Enrico onu öylece suya tuttu. Sonra çantasından çıkardığı siyah naylon bir kumaş parçasının üzerine yatırdı ve işe koyuldu. Gümüş bilezik kolayca kadının bileğinden çıkmıştı neyse ki. Boynundaki inci kolyeyi de çekerek çıkardı. İncileri avucuna alarak suya elini soktu ve kanları temizleyip incileri gömleğinin cebine attı. Yakut yüzük kadının parmağından çıkmıyordu. Dolayısıyla, parmağının üzerindeki et tabakasını keserek yüzüğü çıkardı. Baş parmağıyla ve işaret parmağıyla kadının kenetlenmiş ağzını zorla açıp üç tane altın dolguyu da dişçi aletleriyle söktü. Şehirdeki mücevherciye incileri, yakut yüzüğü ve gümüş bileziği satabilirdi. Altını eritip pazaryerinde para karşılığı değiş tokuş yapabiliirdi. Uzun ve keskin bir makasla kadının saçlarını mümkün olduğunca dipten kazıdı. Saçları da köyde turistlere hediyeelik eşya olarak yaptıkları bebekler için köylülere satabilirdi. Elindeki bıçakla ince ince uğraşarak kadının göğüs derisini kazıdı. Yılan balığı derisi

242

gibi, bu ince deri mücevher ya da tütün keseleri yapmak için kullanılabilirdi. Boğazından ince bir iple büzerek, bu da şık bir hediyeelik eşya olacaktı. Kadının işlemeli gece çantasını açıp birkaç Amerikan doları ve bir yüzük daha buldu. Sade, altın bir yüzüktü. Odasında bırakmaya korkmuş olmalı, diye düşündü. Enrico bu yüzüğün üzerindeki yazıları sildirip onu karısı Hortensia'ya hediye edebilirdi.

Kadının cesedini naylon torbaya koyup, içine kendi çantasında taşıdığı birkaç taş parçasını da attı. Torbayı kayığın kenarına iterek suya yuvarladı. Ağır torba dibe çökecekti. Timsahlar cesedi parçalayıp yiyecek ya da torba akıntıyla şelalelere kadar sürüklenerek yarım mil sonra denize kavuşan sularla okyanusta yok olup gidecekti.

Enrico çantasından çıkardığı teneke bir maşrapayla tekneye bulaşan kanları temizledi ve beyaz ceketini giyerek kıyıya doğru kürek çekmeye başladı.

Gölün kenarında dolaşan çiftler onun kayığı az önce aldığı yere getirip bağladığını fark etmemişlerdi bile.

. Sırt çantasını kayıktan alıp otele doğru yürüdü ve lobiden geçerek gecenin ılık havasına çıktı. Son derece soğukkanlı ve sakindi. Lobiden geçerken bir kadın ona gülümsemişti. O da kadına gülümsedi.

Sırt çantası sırtında, Enrico, köyüne doğru giden dağ yoluna saptı. Karısı ve çocukları onu bekliyordu. Bu yaptığından gurur duymuyordu belki ama utanç da duymuyordu.

Burası yoksul bir ülkeydi.

Ve tango o kadının hayatıydı.